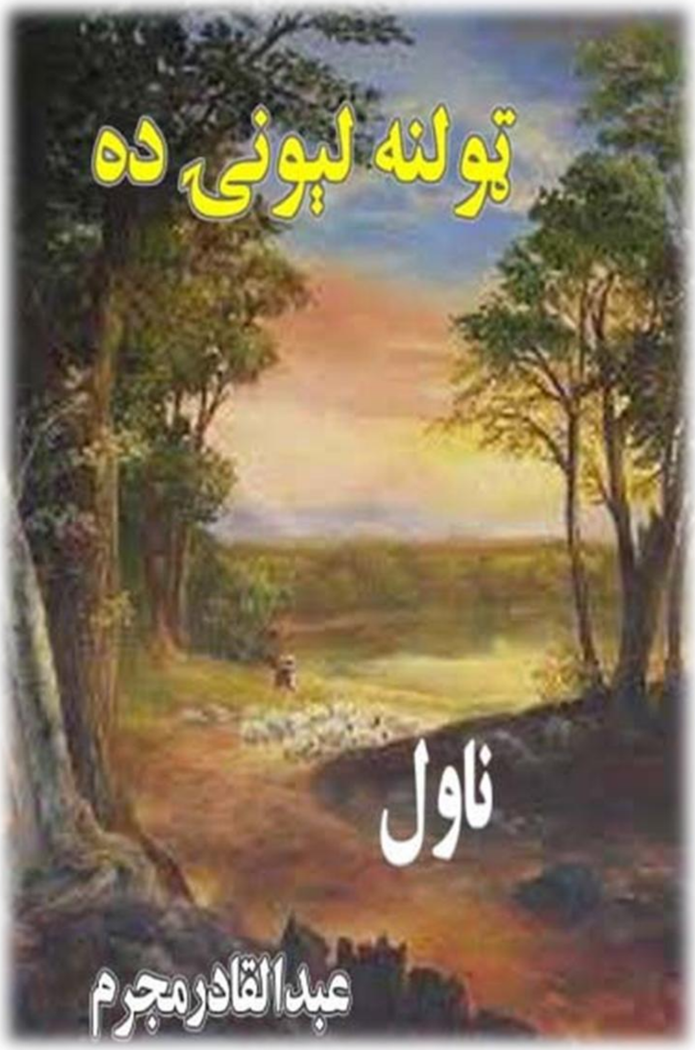

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

د کتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: تولنه لیونی ده

لیکوال نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

خپروونکی :: :: :: :: :: :: هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: اپریل ۲۰۱۵م

کمپوزوونکی :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۵۰۰) ټوکه

بیه :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۲۵۰)روپی

اړیکه :- qmujrim@yahoo.com Facebook(search)

03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې مورکۍ ته ، چې ما ته یې بېحده
مینه راکړې ، زما د پاره یې خوبه شوې هم یې
په هر حالت کې زما روزنه کړې او تل یې زما
دښه ژوند او روغ صحت غوښتنه کړې ده ، زه
یې د دعاګانو محتاجه یم .....

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کتاب د قدرمن

نوابزاده عابدجوگيزی

ضلعي زکواة چېرمېن ضلع کلاسيف الله په مالي لګښت چاپ شو،

د زړه له تله ورته کور ودانی وايم ، داسي خلك دي تل ښاد او بريالي وي......

(عبدالقادرمجرم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(1)

په هوټل ورد ننه شوم، شا و خوا مې وکتل۔ يوه ټولۍ خلګ يوې خوا ته ناست وو، له رنګه او خبرو تعليم يافته ښکاريدو۔ بلې خوا ته درې کسان چې په عمر پاخهٔ له رنګه کليوال ښکاريدو.

يو بل ګړدی صور تمن سړی دېوال ته پروت وو، څنګل يې پر مځکه لګولې وه، سر يې پر خپل لاس ايښی وو، پښې يې غځولې وې.لوڅ بېر سر چې په وېښتانو کښې يې ښځې له لرې ورې ورې خاشې ښکاريدې.بيره په تورا و سپين قمره ږيره هغه هم د سر په شان له خاشو ډکه، لاړې پکښې بندې وې. تور لنډ خيرن کوټ يې په غاړه وو.

د هوټل له چائينکې څخه يې په يوه لاس يو يو غوړپ چای په پياله کښې اچولې چې هغه به يې غوړپ کړې بيا به يې بل غوړپ په پياله کښې وروا چولو. سړی سم لېونی ښکاريدو.

زهٔ يوې خوا ته له لېوني څخه لرې کښېنستم.هوټلي ته مې د چای ږغ وروکړ.دې بلې خوا ته د هغو ځوانانو تود بحث روان وو. لېوني چې خپلې چای په يوهٔ يوهٔ غوړپ ختمې کړې. پر خپلو لړلو برېتو يې لاس تېراوو چې کله به ما تر سترګو لاندې ورو کتل د لېوني نظر به هم په ما کښې وو.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! تا سو لس لس را وا ړوئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خلګ ټول خاموشه شو ، لېوني ته متوجه شول. چا و چا جېب ته لاس کړو لس لس روپۍ يې ورکړې.لېوني چې لس لس روپۍ تر لاسه کړې ويې خندل.

"مرې که يې وژنې ! ښۀ يې ويلي دي د سپيو په دنيا همېش د مېږو برېتونه غوړ وي".

په هغو ناستو خلګو کې يوۀ مخ ورواړاوو "ياره !ښۀ يې ويلي دي (ښۀ مۀ کوه بد نۀ درځي) ".

لېونی را پورته شو ، پړ کوټو کښېنستو

"مرې که يې وژنې ! تۀ دا بې کاره خبرې پرېږده . تۀ دا راته ووايه قام لېونی دی که تاسو؟".

هغو ټولو بيا په کټ کټ وخندل.يوۀ چې د خپلې خندا اوښکې يې له سترګو پاکولې

"ستا څۀ اندازه ده؟".

لېوني په هوټل کښې يوې او بلې خواته وکتل

لېونی:"مرې که يې وژنې !که تاسو ټول په يوۀ شمار کړم نو زما په خيال هغه متل به شي چې

(کلی پر لېوني خندل لېوني پر کلي)".

دوی ټولو بيا په کټ کټ وخندل . هغه سړي بېرته ورغبرګه کړه

"ياره لېونيه ! تۀ ډېر هوښيار يې".

لېونی: "مرې که يې وژنې !هو خو خلګ مې نۀ مني".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی چې له لېوني سره يې خبرې کولې هوټلي ته يې وږغ کړو "ته ځه راوړه دوې چائينکې". بيرته يې لېوني ته مخ ور واړاوو "ستا په خيال څهٔ کول پکار دي؟".

لېوني چې د هغه سړي ومخ ته پروت کتاب ورواخيست "مرې که يې وژنې ! زما په خيال دا تاسو چې په سلګونو کتابونه ويلي دي يوه معنا به نهٔ لري. وما ته داسې ښکاري لکه له يوې لائبريري څخه چې بلې ته کتابونه وړې".

هغه له لېوني سره په خبرو اخته سړي چاى په پيالو کښې اچولې "ستا په خيال څهٔ کول پکار دي؟".

لېوني له ډکو پيالو څخه يوه ورپورته کوله

"مرې که يې وژنې ! تاسو داسې وکړئ پښتنو ته ووايا ست. د سېلاب په مخ کښې مو اړولې دي. يو داسې سړی پيدا کړئ چې لاره ايستلای شي هم يې باره زده وي".

هغه له لېوني سره په خبرو بوخت سړي خپلې سړې چاى ور پورته کولې "بل څهٔ کول په کار دي؟".

لېوني تشه پياله په لاس کښې پورته کښته کوله

"مرې که يې وژنې ! بل که داسې سړی وي چې د جومات په کوڅه کې يوه شراب خانه خلاصه کړي بل پر هغه خالي مځکه داسې اداره جوړه کړي چې اول يو څوک ورشي ډېره ګټه پکښې کولای شي. سو که سو که يې له وخته سره ګټه کمېږي. اخر دې ځای ته را ورسېږي چې ويوه روپۍ ته يې نفس خېژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دي د دې کوټې په سر کښې ورته کښېنې ګوري دې چې
څوک چېرې ځي او څوک چېرې ځي"؟
هغه سړي چې په سړو چایو یې نشه نۀ وه ماته په چائینکو
کښې یې نورې چای کټلې
"نور څۀ کول پکار دي؟".
لېونی چې سره وغځېدو ویې هم خندل
"مرې که یې وژنې! کارونه خو ډېر دي. دا یو کار که لا کولای
شې چې ملایان را وغواړې پر پېښ، پېښور، موڅي او نایي په
داسې نومونو ونوموې کوم چې دوی ارځي بل به داسې
وکړې یو څۀ او به ورته راوړې دوی به غوړې ځینې جوړ
کړي".
هغه سړي په کټ کټ وخندل
"لېونیه! دا به زما په خیال نۀ کړي وه".
لېوني یوار هغه سړي بیا ماته، په اخر کښې هغو کلیوالو
خلګو ته بۀ په غور وکتل و یې خندل
"مرې که یې وژنې! ولې ملاعثمان له او بو غوړې جوړولای
شو. دوی خو یو مولویان دي او بل ډېر دي".
لېونی د خبرې له ختمېدو سره سم پریوت. د هوټل په منځ
کښې یې پښې وغځولې. په دې وخت کښې ټولو یو بل ته په
حېرانۍ سره کتل. اذان و شو. هغه کلیوال خلګ ولاړ شو، یو
بل ته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د رڅه د جمعې شريفې لمونځ دی بيا د اودس موقع نهٔ پيدا کېږي".
لېونی چې ژر راپورته شو
"مرې که يې وژنې ! په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نهٔ کېږي".
هغه ساده خلګو ځواب څهٔ شاته يې لا نهٔ را وکتل. بېرته هغه لهٔ دهٔ سره په خبرو بوخت سړي وويل
"ولې؟".
لېونې د ولاړېدو پر مهال د هغه سړي د خبرې ځواب څهٔ داسي ورکړی
"مرې که يې وژنې ! دوی وای په ښار کښې چې هرډول خلګ نهٔ وي، په هغه ښار کښې د جمعې لمونځ نهٔ کېږي".
هغه سړي چې په ناسته يې د لېوني و مخ ته کتل
"ياره لېونيه ! هر قسم خلګ خو شته هم".
لېونی چې روان شو، مخ يې شا ته را واړاوو
"مرې که يې وژنې ! ماته معلوم دي په دې خلګو کښې يو بې غيرته بل ناپوه نشته. د ريم د لمانځهٔ د پاره پاکې جامې ضروري دي. دلته د چا د حلالې روزۍ جامې په غاړه دي؟. مزدور په مزدوري کښې، استاد په استادي کښې، ډاکټر په ډاکټري کښې، ملا په ملايي کښې، خان په خاني کښې غلا کوي. شته يو څوک چې خپله ذمه واري يې پوره کړې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره لېوني په زوره زوره چيغې کړې درې ځلور واره
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !".
بد يې شروع کړل .دلته په هوټل کښې ناست خلګ هم ټول راغلو.په ټولو مو لېوني تکيه کړی.په دې وخت کښې زما خولۀ له وينو ډکه وه چې د نيولو په وخت کښې لېوني يو کافر سوک پر خولۀ راکړی.د دۀ هم سر په ديوالۀ کښې ټک وهل شوي ميختبلې سره ولګېدو ، ببخې ډېر مات شو.وينې پر تويدې هم بې هوښه شو.پر مځکه را پرېوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(2)

ژر ژر مي شيخ استاد ته زنګ ووهلو ـ ښه وو چې هغه نژدې د موټرو په اډه کښي ولاړ وو ـ بېخي ژر راغلو ـ لېونی مي هسپتال(روغتون) ته يوړی.

اوس نو د هسپتال خلګو ته وګوره ـ مور په وينو لړلي يو ، دوی پوليس والا ته فون(زنګ وهي) کوي چې "د جنګ کېس دی تاسو ژر راشئ".

دلته ما د ډاکټر په خوا خولۀ ور خلاصه کړه چې څۀ پر خولۀ راتلو هغه مي ورته ويل

دا چا درته وويل چې مور جنګ کړی دی . په شناخته سترګو نۀ شرم، نۀ حياء لرئ . ژر ژر د دې سرې علاج وکړئ".

ډاکټر يوه اوږده ساه واخېسته

"خدای به يې خېر کړي ـ مور څۀ وکړو ، مجبوري ده چې پوليس خبر نۀ کړو بيا نو مور يو ، عدالت او پېښاني وي بيا له پېشيانو ځان نۀ شو خلاصولای".

ډاکټر د ليوني په در ملنه بوخت شو او کمپوډر يې زما خولۀ له وينو راپاکه کړه چې لېوني پر خولۀ په سوک وهلی وم چې بېرته راغلم د ډاکټر له څنګه ولاړ وم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته مې کیسه کوله چې پولیس ماما راغلو، یو څو نور پولیس هم ورسره وو.د ښار پولیسو اکثرو د ماما په وجه زۀ پېژندلم.پولیس والا خو زۀ پېژندمه خو ایس ایچ او نوی اوس اوس له بله ځایه راغلی وو هغه څۀ ځان دلې دورې کاوو.

څۀ زۀ هم په ځان کښې خالي (ملامت)وم .ما لېونی نۀ پېژندو چې څوک دی او د کوم ځای دی؟خو بیا ما او پولیس ماما په څۀ سخترو(خوارۍ او زارۍ) لېونی داخل کړ او د لیوني هره ذمه واري مونږ په خپل سر واخیسته .له لیوني سره نۀ شناختي کارډ، نۀ یې بل داسې کاغذ په جېب کښې وو چې نوم یا یې د کور درک پر کېدو.

په هسپتال کښې مې د لیوني د پاره ځان له ځای (یوه شخصي خونه) وموندله.د لېوني علاج شروع شو.پوره درې ګنټې (ساعته) پس لیونی په هوښ کښې راغلی.ورو ورو یې سترګې خلاصې کړې .یو وار یې چت ته بیا یې پنکې ته او ورسته یې ما ته وکتل.

زما په زړۀ یو خدای ښۀ خبر وو .زما دا وېره کېده چې بله دوره پر را نۀ شي.پر خولۀ بل سوک در نۀ کړي.

لېونی: "مرې که یې وژنې !دا راته ووایا ست چې زۀ دلته څنګه او چا راوستم؟".

ما لېوني ته کتل.په وېره وېره مې ټوله کیسه ورته وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی را پورته شو- شا و خوا یې وکتل بیا ولاړ شو- لاړو اودس یې تازه کړ- په لوڅ سر، په هغو خیرنو جامو کښې پر لمانځۀ ودرېدو چې لمونځ یې سم وکړو- دلته زۀ هم لږ څۀ مطمینه شوم-

لېونی: "مرې که یې وژنې! پولیس، قانون او عدالت اوف! اوف! توبه توبه که مه خپلې خبرې درته وکړې .

حېران به پاته شې-

مرې که یې وژنې! نسوار راکړه".

زۀ: "نسوار نۀ کوم".

لېونی: "سګرېټ راکړه".

زۀ : "سګرېټ هم نۀ څکوم".

لېونی:"هاهاهاها- مرې که یې وژنې! سګرېټ هم نۀ څکوې ؟- باوو هاهاها څه سمه ده . دغه رنګه خماری مې پرېږده-چای خو نو راوغواړه منا چې کیسه درته وکړم".

زما په زړۀ یو خدای شۀ خبر وو- یوازې زۀ او لېونی وو- له ځان سره مې وویل

"څه اوس خو هسې هم کښېوتی یې".

زما دغه خبره پر زړۀ وه چې کیسه پرېږده ځان را وپېژنه چې ما به دا خبره کوله- په دې وخت کښې ور خلاص شو- نرسه راغله چې لېوني ته (ستن) پیچکاری ور ولګوي-

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیوني خپل لاس نرسي ته نۀ ور پرېښودو۔ هغې غریبې سوالونه ورته کول چې
"دا ستا د روغتیا د پاره درلګوم".
لېوني: "مرې که یې وژنې! د روغتیا د پاره؟ هاهاهاهاها.په ما څۀ شوي دي؟".
نرسه: "چې څۀ نۀ دي دربانديشوي بیا په هسپتال کې ولې پروت یې؟".
لېوني: "مرې که یې وژنې! خوره! زۀ په تا ستن نۀ لګوم . ما ته به نر ستن را لګوي .که نرشته بیا خو سمه ده ګني زۀ ستن نۀ لګوم".
دلته نو ما ته هم خبښم راغلو چې
"دغه کم عقله وګوره، هغه غرېبه په دومره خوږه او پسته ژبه ورته رېغېږي .والله که مور ورته رېغېدلې وي"۔ پر رېغ مې کړ
"لاس ورښکاره کړه چې ستن درولګوي۔دا غرېبه خو به تولهورځ وتا ته نۀ تېروي .دا ستاپه شان نور هم ډېر دي .د هغو چوپړ به هم وهي".
لیوني برګ را وکتل
"مرې که یې وژنې! تۀ خپله خور دې ته پرېږدې چې په دې هسپتال کښې ولاړه وي .د دا سې لېونیا نو چوپړ وهي.نارینه وته ستنې ولګوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د سر په ښورولو د نهٔ جواب ورکړ.
ليوني کلک (په کټ کټ) وخندل
"مرې کـه يې وژنـې ! خـورکې ! ويـنـې زمـوږ ښـهٔ مېړونـه خپلـه خـوردې تـه نـهٔ پرېـږدي چې دا سـي د تـولنې خـدمت وکړي.ما ته وايي لاس ورښکاره کړه".
نرسې له وړي خندا سره زما په خوا سترګې را واړولې.
ويې ويل
"هو دي خو هم دغسي". ليوني لاس ورښکاره کړ.
ليوني: "مرې که يې وژنې ! خوره ! خپله ستن ولګوه".
نرسې سـتن ولګولـه او ووتـه .ليـوني کـراره د هسـپتال څادر پـر ځـان ورکش کړ، پرېوتو-زهٔ ووتم ، هوټل لـه لاړم .
خپلې چـای مـې دورې ښـې پـه تسـلي وڅيښـلي بيـا مـې د ليـوني د پـاره هوټلي تـه د چـای وويـل .خونـه مي وروښـوده .
سـګرېټ او نسـوار مـې را اخيستو-پـه لاره را روان وم د نرسې او ليوني پر خبرو مي فکر کاوو چې
"دا دواړه څنګه خبرې وې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

3

هوټلي چای راوړي ،ما لېوني را ویښ کړ- دۀ چې سر تر څادر را بهر کړ

"هاهاهاها.مري که یې وژني !چای دي،چای دي".

ژر ژر له کټ څخه را کوز شو-ما نسوار او سګرېټ هم ور کړو.

لېوني ولاړ شو ، په ټوپونو شو-اتڼ یې شروع کړ-وی تر دین دي وګرزم او په اوچت رږغ یې وویل

"چناره !چې په سر ،وی چناره !چې په سر کې دي ګل نشته.

چې زموږ په اتڼ ګډ وو

له هغو ځوانانو یو را سره نشته".

ما په ډېره ویره ورته وویل

"راشه شور مۀ جوړوه.هسپتال (روغتون) دی وروره !".

لېوني: "هاهاهاها-مري که یې وژني !ما نو کله ویل چې سامینا (سینما) ده"-را غلی څنګ ته مې کښېنستو ،پوري یې وهلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وڅکېږه کـه زمـا د پـاره هسـپتال دی نـو سـتا خـو هـم د پـلار کور نۀ دی".

زۀ هم ژر ژر وڅکېدم.

ورور ته مې زنګ ووهلو چې

"د غرمې ډوډۍ له کوره څخه راوړه".

لیـونی پـر را غوتـه شـو ، پـه مـخ یـې مـچ کـړم- "ډوډۍ ډوډۍ، خبره یوه ها د مړی ده بله ها د مړی ده"

بیا پر را وغورزېدو

"هله وښ چا را کړی دی؟".

زۀ نور هم ځیني ووېرېدم.

لېـوني یـوه چینکـه چـای پـه نـیم سـاعت کښـې وغورپلـه- لـه غرو او غونډېو خېت وو.

ورور مـــې ډوډۍ را ورســـوله- لیـــونی ولاړ شـــو ، بیرته پـــر کټ وغځېدو.

د ورور مـې هـم خـاص خوښـه نـۀ وه چـې لـه دې لېـوني سـره دي اوسم- خـو څـۀ مـې کـړي وای لـه یـوې خـوا انسـانیت، لـه بلـې خـوا مسـلماني او دریمـه پښـتونواله وه- پـه دې هـره رشـته کښـې زمـا فـرض وو چـې د دې سـړي خـدمت مـې کـړی وای چـې ورور مـې ووت، لېـونی بېرتـه را کـوز شو- پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو یې شروع وکړه ـ د ډوډۍ خوړلو پر وخت خاموشه وو خو چې زما په لوري به یې وکتل، سر به یې وښوراوو ـ دا سې ښکاریده لکه زما پر حال چې افسوس کوي. زۀ هم په ډوډۍ خوړلو ورسره بوخت وم.
چې ډوډۍ وخوړل شوه ـ هغه نرسه بیا د ستنې لګولو په غرض راغله خو لیوني بې له څۀ زحمت کولو لاس ورښکاره کړ ـ نرسې بیا زما په خوا وکتل له وړې خندا سره یې ویل "لالا ! د دې سړي ښۀ خیال ساته"
روانه شوه، ووته.
لېوني ما ته وکتل
"مرې که یې وژنې ! الف مد ها (ب) ماکوپ ودي لیده؟".
بیا ولاړ شو ،پر پونده وڅرخېدو.
"لېلو لښته ده".
ما په قهر ورته وکتل ـ دی ژر ژر خاموشه شو ـ راغلو پر کټ کښېنتسو
"مرې که یې وژنې ! هو هو دا خو هسپتال (روغتون) دی ـ ما خو ویل چې هغه خیرن هوټل دی".
ما له ځان سره وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا خدایه! دا اوس په څهٔ بلا واوښتم. کاش! چې زهٔ په هغه کړی په هوټل کښې مهٔ وایه. یو خوا د کور کاروننه را څخه پاته دي او بل یې ډاکټر هم ژر نهٔ رخصتوي. کله به له دې لېونې خلاص شم. لیونی نهٔ سمه دمه ډرامه ده".
زهٔ لا په دغه سوچ کښې وم چې ډاکټر راغلی. لیوني منډه کړه په څادر کښې یې ځان پټ کړ. په زوره زوره یې ویل
"مرې که یې وژنې! زهٔ نه وم، په خدای که زهٔ وم".
ډاکټر بېرته څادر ځینې لرې کړ. ماته یې اشاره وکړه چې "راشه".
زهٔ ورغلم لیوني وخندل بیا راغلې "لچې ملایې".
ډاکټر په غصه ورته وویل
"خاموش!".
لېونی: "مرې که یې وژنې! ډاکټر صیب! ته خو به د پولیس والا نه یې چې دا سې غرومبې دې جوړ کړې دي. ـ ترتا خو هغه ترکی نرسه ښه ده. غصه خو نهٔ راته کوي. ته خو سرې وېروې.
دا کیسه خو به دې اورېدلې وي (که به مو نړ وېروي) نور نو تهٔ په خپله سر خلاص کړه. مرې که یې وژنې!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ د لېوني په دې خبرو ډېر وخورېدم خو ډاکټر خندل، باک يې نه په کاوو.

زهٔ: "ډاکټر صېب! موږ ته رخصتي کله راکوې".

ډاکټر: "په هغه ورځ چې لرا وبريو شي يا يې ترمنځ پاسپورټ او ويزه نهٔ وي".

ما ورغبرګه کړه "علاج يې شته يا کېږي؟".

ډاکټر: "هو شته خو ما ته داسې ښکاري چې د دې سړي علاج به وخت کوي.زهٔ او تهٔ يې نهٔ شو کولاى".

له دې خبرې سره ډاکټر ووت.

زهٔ حېران غوندې کښېنستم.پر دې مې سوچ کاوو چې "يو ځاى د کور کارونه پاتې دي بل ځاى د هسپتال (روغتون) خرڅه ده بل د ليوني فرمايشونه ،دال نهٔ خورم ، بېنډۍ نهٔ خورم،ولاکه يې وخورم-خامخا به د پسه غوښې وي".

ما يې هم هر فرمايش په ورين تندي منلو ځکه خو مې بارخوګان د دهٔ له مچو پړسېدلي وو.

دا يو عجيبه اتفاق وو چې دهٔ به کيسه را ته شروع کوله- لا به ډاکټر راغلو، لا به پر دهٔ دوره راغله، بې هوښه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو-زما هغه خبره په زړه کښي وه چې دۀ راته وويلي وو چې
"زۀ د پوليس او عدالت کيسه درته کوم".
زۀ په دې تلوسه کښي وم-کېداى شي په کيسه کيسه کښي خپل ځان راته معارفي کړي نو مي ځکه غوښتو چې په خپله کيسه پيل وکړي او زۀ له دې اغزنه باره ځان خلاص کړم.نو مي ورته وويل
"هغه د پوليس او عدالت کيسه؟".
لېوني: "مرې که يې وژنې ! سګرېټ راکړه-مفته کيسه غواړې".
ما له ځانه سره وويل
"واقعي چې لېوني دى-د دومره ښو برسېره دى کيسه په سګرېټ يا د چاى په غوښتلو درته کوي".
زۀ: "سګرېټ نه سګرېټونه وغواړه خو کيسه شروع کړه".
لېوني: "مرې که يې وژنې ! زۀ خو لېوني يم-که تۀ نۀ وايې تول جهان وايي-که کيسه غواړې بيا نو تولې کسې درته کوم خو کله که هم په کيسه کښي دمه راتله بيا به ما ته کيسه بېرته راپه ياد وې-ولي چې زما په دماغ کښي بيا دا کيسه نۀ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هو که وروره ! زه به ستا کیسه د رپه یادوم".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بيا نو راته غوږ شه - د منې وخت وو - نرې شمال دېر بد لګېدو خو دا ښه وو چې د عدالت و څنګ ته دېر ښه لمرځېکی وو - عدالت ته ور څېرمه لمرځېکی دېر ښه لګېدو - په منې او ژمي کښې به کله کله زه هم هغه لمرځېکي ته کښېنستم.

دلته يو وړوکی چائينکي هوټل هم وو نو دې لمر ته به په دې موسم کښې د خلګو ګڼه ګوڼه دېره وه - زما بيا دا عادت وو چې د خلګو پر خبرو به مې غوږ نيولی وو - د دوی پر خبرو به مې خوند اخيستو.

د ليونتوب دا لويه ګټه وه چې ما ته يې را رسولې وه - هغه په دې چې خلګو زما ترمخ هر څه ويل - هغه که به څه د کور کهول خبره وه، هغه يې لا هم نه پټوله - زه به کرار کرار ورڅکېدم، د دوی په خرڅه مې چای څيښلې - کله کله يې خرڅه لا هم راکوله - ما به د دوی پر پالتو پالتو خبرو هم کلک کلک خندل - که به يوه بل ته ويل خيال کوه، په زوره مه ږغېږه - دا سړی خبرې اوري بل به وخندل دا ليونی دی - دی نو څوک پېژني؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغـه رنګـه يـو ورځ د عـدالت ګېټ تـه نـژدې د ېـوال تـه نـاست وم ــ د دوو کسـانو پــر غېبـت مـي خونـد اخيسـتی وو چـې نـاري بغـاري شـوې ــ شـرنګی مـي تـر غـوږ شـو ــ تـا تـه خـو مالومه ده.

مـرې کـه يـې وژنـې ! شـرنګی خـو مـوږ تـه ډېـر خونـد راکـوي چـې سـترګې مـي ورواړولـې ــ پوليسـو يـو سـړی را روان کـړی وو پــه پښــو کښــي يــې بېـړی او لاســونو کښــي يــې زولنـې وراچـولي وې ــ هغـه پـر شـا تـالی وهلـې ، دوی پـه زوره کشاوو. يو بل پوليس پر ملا په ډنډو وهلی.

لـه مـا سـره نـژدې يـو سـړی نـاست وو ـ هغـه يـو پـوليس تـه ور ږغ کړ. پوليس راغلی.

سـړی: "کښـېنه چـای بـه هـم وڅيښـې او ګپـه بـه هـم راتـه وکړې".

پـوليس: "جـج پـه دې سـړي د پهانسـی حکـم کـړی دی ، جېـل ته يې وړي. دی ځکه زورونه وهي نه ځي".

سړی: "ظالیمانو وهی يې ولي؟".

دې خبـرې پـر مـا دومـره بـد تـاثير وکـړ چـې زمـا لـه خـولې بـې اختياره دغه ناري ووتې

"مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې که يې وژنې !جج ليونی دی
مرې که يې وژنې !جج ليونی دی
مرې که يې وژنې !جج ليونی دی".

ور منډې مې کړې-د سړي د خلاصېدو هڅه مې کوله-ور سره مې دغه ناري بغاري وهلې-پوليسو پر ما لرګي وګرزول.

د عدالت د رخصتی وخت وو-په ګېټ کې ګڼه ګوڼه وه-د جج موټر پر را وتلو وو-جج را کوز شو، په ډډ ن ږغ يې وويل "پرېږدئ څه دي؟".

ټول پوليس خاموشه شول-يو بريتو پوليس ور مخ ته شو-زما د لپوتوب کيسه يې ورته وکړه.

جج وخندل بيا يې هغسې په ډډ ن ږغ وويل

"ها ليونو !دا سړی دې څه وو چې تا دومره شور جوړ کړی دی؟".

وما ته د هغه جج په خبرو کښې يو اثر ښکاره شو-خلک هم حيران دريان ولاړ وو-اخر جج را غلی پر اوږه يې لاس را کښېښودی،ويې خندل

"ليونو !ليوني په خدای به تولـه يو څو څوک ښکاره شي،څوک پټ.ته څه وايې.څه دي وشي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې شا و خوا وکتل ـ ټول خلک منډه (ځوپه) خوله ولاړ وو ـ ما ورته ویل مرې که یې وژنې ! دې سړي به خود لوی جرم کړی وي چې د مرګ غوندې سزا دې ورته مقرره کړه ـ ډېرو ته به دې مخکې ورکړې وي او ډېرو ته به یې په را روان وخت کښې ورکوې.

زما په خیال که دا سې وشي چې هغو خلګو او علتونو ته پهانسۍ ورکول شي کوم چې په ټولنه کښې خلک پر دا سې جرم کولو مجبوره کوي ـ ښه به نه وي؟.

جج سر ښوراوو ـ جیب ته یې لاس کړ ، پنځۀ سؤوه روپۍ یې را کړې بیا چې خبر شوم هغه جج استفا ورکړې وه".

وروتکېدو زۀ ورولاړ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(4)

چې ور مې خلاص کړ، لېوني ترسه ولیده وېې خندل
"مرې که یې وژنې! بیا راغلې-راشه تا دې الله راولي-
هسې ستن رالګوه".
ترسې هم واړه واړه خندل-د ستنې له لګولو سره سمه
ووته.
لېونی: "مرې که یې وژنې! ما او تا څۀ سره ویل؟".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! یو وخت مې یو لېوني په غاړه
کښې ولوېدو-دا سې په کښېوتم لکه زۀ چې ستا په
غاړه کښې لوېدلی یم.-ټن په خان حېران یې.
زما په خیال دا د لېونتوب رنګ هم یو اخېستونکې رنګ
دی-ولې چې دا ناروغي ما ته له هغه لېوني را پېښه
شوه.اوس پردې وېرېږم چې له ما څه دا ناروغي تا ته نه
شي در. خیر دا خبره به هم پردې خاې پرېږدم.
دا کیسه چې درته کوم-دا د هغه لېوني ده-اوس په
کیسه کې لېونیان دوه کېږو-زه به لېونی یم هغه چې زه
یې کیسه درته کوم هغه به لېونی جانان وي
له هغه لېوني سره مې ورو ورو شناخت د ېرېدو-تردې
چې زۀ هم ور سره لېونی شوم چې لېونی به په ښار کښې
نۀ وو، ښار به خوند نۀ راکاوو.په هغه مغزي ماتې پسې
به لېونی ګرځېدم-د کور،یارانو، دوستانو او ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مې پر ځان ورلې خو لېونی مې نۀ شو پرېښودلای ـ بې له لېوني د هیڅا خبرو خوند نۀ راکاوو ـ هغه ځکه چې کومې خبرې هغه لېوني کولې ، هغسې خبرې هیڅا نه کولې.

یو ورځ د لیوني په لټون پسې په بازار کښې کښته پورته تلم را تلم لکه دا څېنې غټیان خلک چې یکې یواځې په موټر کښې دلې دورې څې راځې.

د ناستې پاستې څوک یې نه وي ـ د دوی له اولسه بدکېږي ، د اولس له دوی.

"مرې که یې وژنې ! د غرمې خوا ته مې لېونی جانان پیدا کړ ـ پر وغورېدم لکه د سرې چې ورک ورور پېدا شي ـ مورږ یو هوټل ته دننه شوو ـ په هوټل کښې تر ډېره ولاړ وو ـ دۀ شا و خوا کتل ـ په اخر کښې یو سړي چې په عمر پوخ له خلګو لرې یوې خوا ته ناست وو ، هغه ته نژدې کېښنستو ـ د چای ږغ مې ور وکړ ـ لېوني چې د سړي په خوا کتل ، سرېې وښورا وو چې مخ یې زما په خوا راواړاوو ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې چې دا خبره یې کوله ـ مرې که یې وژنې ! په ناروا کښې څومره خوند دی".

ما چې د دۀ وډکو سترګو ته وکتل

"هو".

لېوني جاجان اوښکې په خپله لمنه پاکولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته زما رنګه ناروا وي او زيناوي دي نه دي کړي. تا کله خپله مور او خور يا لور ته لاس وراچولی دی؟".

د لېوني جانان خبره لا نه وه خلاصه، هغه سړي ومات ته راږغ کړو

"پر خوله يې لاس ور ونيسه. دا څه غول خوري؟

ما مخ د هغه سړي پر خوا ورواړوو، خبره مې ور پرېکړه.

"کاکا! لېونی دی او وايي چې دا مې خوب ليدلی دی".

هغه سړي بېرته د ېوال ته شا ووهله.

سړی: "ښه ښه بيا خو مې نو شپيان درو کړه".

لېوني چې له جېبه روپۍ را وکښې، تر خالي چائينکه يې لاندې کولې، واړه يې وخندل له ځان سره يې وويل.

"مړې که يې وژنې! لوی استاذ يې".

ولاړ شو، تر هوټل ووت. په تلو تلو کښې يې مخ پر شا را وا ړاوو.

لېوني جانان: "دا سړی پېژنې؟".

زه: "نه".

لېوني جانان: "دا هغه سړی دی چې لور او ښځه يې د خان په کور کښې ناستې وې. خان ته يې لور ويلې وو چې ما ته دې خپل پلار لاس را واچاوو. ما ته د ښځو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره را په یاد شوه چې وایي (خدایه! ته مې شرم پر بازار مهٔ کړې)".
په دې وخت کښې ما او لېوني جانان په تلو تلو کښې لاس هم سره ورکړي وو.
زهٔ: "پېژندلی مې نهٔ او رېدلي مې وو".
لېوني چې زما لاس پرېښودو، پر خپلو سترګو یې ونیوو۔ په زوره یې چیغې کړې، کښېنستو۔ څهٔ وخت پس چې څهٔ کرار شو۔ ما یې پر اوږه لاس کښېښودو.
زهٔ: "خیر دی! پر څهٔ دې دومره په زوره وژړل"؟
دهٔ سر را پورته کړو، زما پر خوا یې را وکتل۔ ما یې بادامي غټې سترګې له اوښکو ډکې لیدلې، په ژړانده ږغ یې وویل.
"مرې که یې وژنې! ته په دې څهٔ خبر یې چې په دې تولنه کښې څومره حقیقتونه تر پښو لاندې کېږي (پټېږي)۔ څهٔ ناروا او ناجایزې پر خلګو لګېږي (تپل کېږي). څهٔ بې ګناه د ګناه ګارو سزاګانې تېروي.
کوم زورور ګناه کوي او څهٔ بې ګناه مظلومان د هغو ګناهونو سزاګانې تېره وي؟
وماته داسې ښکاري لکه یو حرموني ماشوم چې تر مرګه د هغه خپلې ګناه ګارې مور او د مورد یار سزا تېره وي".
په دې وخت کښې یې زهٔ تر لاس ونیولم، د روانېدو هڅه یې کوله ما یې لاس ونیوو۔ د ښار خلګو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر شو چې حېران حېران يې راته کتل-خود به يې دا ويل چې
"د دۀ له لېونې سره څۀ پاته دي"؟
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! درځه
زۀ: "زوی مرې اخو چېرې؟".
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! د هغه سرې لور ته-تۀ به يې په خپلو سترګو ووينې، هم به يې خبرې په خپلو غوږونو واورې".
لېونې لاس پر يوه کشاوو ما يې په بله- لېونې د تللو هڅه کوله، ما د نۀ تللو. اخر مې لېونی پردې سخ کړ چې پر پېميږدې.
بېرته هوټل ته راغلو ،هغه سرې نۀ وو. د هغه پر ځای موږ کښېښستو-د چای ږغ مې وروکړ-لېونی يو څۀ وخت خاموشه ناست وو چې کله هوټلي چای راوړلې، ما چای په پيالو کې اچولې.
دۀ په هوټل کې شاوخوا کتل چې مطمينه شو، په هوټل کښې بل څوک نژدې نشته،يو هوټلي دی هغه هم لرې دی ، په قهريې را وکتل ،په تونده لهجه يې وويل
"مرې که يې وژنې! دا خوار په دې تولنه کښې اوس چا چا ته څان سپين کړي-په دې ټولنه کښې نور هر څۀ کېږي او کېدای شي خو دا کار لکه پر دې سرې چې خلګ وايي ،دا زۀ په دې تولنه کښې نۀ شم منلی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولي چې دا هغه څوک هم نهٔ کوي چې مور، لور او خور ته خلگ راولي او نهٔ يې هغه مور،لور او خور کوي چې بېشمېره پردي ورته راځي".

هوټلي خالي چائينکه پورته کوله، ما په قصد وويل

"تهٔ څهٔ خبر يې چې دا ټول حقيقت دي؟".

زهٔ پوهېدم چې پردهٔ دا زما خبره ډېره بده ولگېده په قهر يې را وکتل.يو څو دقيقې چوپ ناست وو بيا يې سر را پورته کړ، ويې ويل

"مرې که يې وژنې ! تهٔ نه وينې چې ښار او علاقه دي له حراميانو ډکه شوه-ورځ دې له حرموني نهٔ ده خلاصه.پردې وېرېږم چې دا علاقه له حرمونو ډکه نهٔ شي چې بيا به حلالوني دومره په زحمت د ژوند شپې او ورځې پکښې تېره وي لکه اوس چې يې حرموني تېروي.

تهٔ خبر يې چې دا خلگ له خلگو سره دښمني کوي-هسې دا ښځه او دا کور بدنامه کوي چې د خانه منصوبه بندي اسباب په هر دکان کښې موجوده دي- و دې ښځو ته حېرانتيا ورې يم چې د منصوبه بنديو دا دومره سنتېرونه....

بل حېران ودې ته يم،دا نور قامونه چې تعليم وکړي قام ته لاربشوونه کوي- موږ چې تعليم په وکړو هغه هم د نهٔ سري زوی شي چې په ښځه يې وکړو هغه هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوار خو خلګ د خدای په روی دې لاړې ته نۀ راتلو چې یو څه راغلو، هغه بیا زموږ تعلیم‌یافته ځوانان ودونه کوي او پرېږدي یې. ښځې مېړونه کوي پرېږدي یې. داسې نور بېشمېره ناواړه کارونه. کوم غلط کار دی چې تعلیم‌یافته نۀ دی کړی. نالوستي او ساده کلیوال کړی دی؟.

تۀ دا د ښار دوکانونه وګوره، ټول د ځایي ښځو په عکسونو او وېډیوګانو ډک دي. دا هم هغو غېرملکي خلګو راوړو، په کومو پسې چې دې سپین کالیوخولې خلاصې کړي دي چې وایي "مور، خور او لور یې نه ده معلومه" که موږ خپله یو؟".

ډاکټر راغلي، لیوني بیا منډه کړه. په شړی کې پټ شو "

مرې که یې وژنې! بیا راغلی. لچې ملایې".
ډاکټر هم وخندل. ما ته یې مخ را واړوه "دا لیونی دې چیرې پیدا کړی؟".
لیوني ناره کړه
"مرې که یې وژنې! په جومات کښې".
ډاکټر په خندا خندا کښې له کمرې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|

(5)

چې ډاکټر ووت، ما ژر ژر دروازه بنده کړه ــ ولې زما د لېوني و زړهٔ را کښونکو خبرو ته تلوسه وه ــ ما ویل چې نوري نا تراشي هم راته وکړي ــ کله کله خو به یې داسې خبره وکړه چې زما به له ډېري خندا څخه پر تشو درد شو.

کیسه مې ور په یاد کړه، دهٔ لاس راته ونیوو

"مرې که یې وژنې! یوه خوږه خو راکړه".

زهٔ: "یاره! اوس خو دي زهٔ هم لېونی کړم ــ که لېونی نهٔ یم دا سره چپ خو په خدای به یم".

لېوني وخندل، ویل یې

"مرې که یې وژنې! خو اول مې درته وویل چې لېونتوب اخیستونکي ناروغي ده ــ خیر خپله کیسه به شروع کړم. یو وخت زهٔ لا ماشوم وم، کلي ته د بېزو والا راغلی وو ــ بېزو چې به یو تماشه وکړه، مالک ته به یې لاس ورمخ ته کړو، هغه به یوه خوږه ورکړه. هغه وخت را په یاد شو.

زهٔ: "زوی مړې! تا هم له ما هغه د بیزو مالک جوړ کړی دی؟".

لېوني وخندل ویې وویل

تولنه لېونی ده .... عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو تا هم له ما هغه بیزو جوړه کړې ده، څنځیر دي را اچولی دی، تماشې در ته کوم چې خوړه نه وي والله که کیسه در ته وکړم".

ما هم جیب ته لاس کړو ـ دهٔ لاس را اوږد کړو، ما خوږې ور کړې. ور ته و مې ویل چې

"تهٔ نوري کیسې مهٔ په ګډوه ـ لیونیه! هغه د لیوني کیسه کوه".

له دې واره یې له هغه ځای څخه کیسه شروع کړه چېرته چې یې پرېښې وه".

زهٔ: "دا عکسونه او وېډیوګاني خو ما نهٔ دي لیدلي، نهٔ تر اوسه دغه دوکانو له ورغلی یم".

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې! راځه چې اوس دي ورولم".

په دې وخت کښې په جومات کې علان شروع شو چې شاه ګل د بادام ګل زوی په حق رسېدلی دی، په لس بجې یې د کوز کلي په هدیره کښې خاورو ته سپاري ـ که څوک ورځي ـ د اعلان د اورېدلو پس لېوني سندره شروع کړه

"تن یارا سکول ته نهٔ تلی ول هلکان مې تنګوي
چې کښېنم په کلاس کښې ماستران مې تنګوي
راته تسه یې بستې کړه
تبر یې راواخیست دړې وړې یې تختې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر سخته په غوسه وو ځيري ويري يې کاپۍ کړه
يو سړی خو نۀ دی ټول جهان مي تنګوي.........
مرې کـه يـې وژنـې !دا دوکانونـه خـو بلـه ورځ هـم دربانـدي
کـتلای شـم خـو دا هـديره ضـروري ده چـې شـرکت پکښـې
وکـړو-ډېر ثـواب لـري-نـور نـو مـوږ ګنـاه ګـارانو کـوم ښـۀ
کـړي دي-زۀ چـې خبـر شـم د هـر چـا جنـازې تـه ورځـم-هغـه
ځکـه چـي هغـه سـړی بيـا مـوږ پـه ټـول ژونـد نـۀ شـو ليدلای-
زۀ او لېـونی هـديرې تـه ورغلـو-هـديره يـې کـور تـه
دومـره نـژدې وه چـې ښـخـي يـې د سـرای لـه دروازې د
زوی قبر ښکارېدو-
پۀ هديره کښې هغه ښايسته بادام ګل چې نن يې تر
مـخ خـاوري توهېدې، کـه بـه هـر څـومره خلګـو پوښـتنه
ځيني کوله چې څۀ وجه وهړ؟
د دۀ خـوار تـر مـخ کـه څـۀ هـم خـاوري توهېـدې خـو و
خلګو ته يې دا کيسه کوله
"وروره !د دۀ پـه زړۀ بـه يـو خـدای خبـروي چـې څـۀ ور
پېښه وه ؟
يـوه هفتـه بـه يـې کېـږي چـې لـه سـبقه راغلـی وو، بېرتـه
سـبق تـه نـۀ تلو-داسـي هـم نـۀ ده چـې دا يـې اول واردی
چـې سـبق تـه نـۀ تلـو-پـه وار وار مـي بوتلـو بېرتـه بـه
راغلو. زۀ مدرسې ته نۀ ځم.
مابه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې لـه مدرسـې دي راوباسـم، د اسـکول د فـیس روپـۍ له کومه کړمه.؟
د دۀ دغـه یـوه خبره وه ـ زۀ سبق نـۀ وایـم کـه مدرسـه وي کـه اسکول۔
لـه دې واره چې راغلـی مـوږ هـم پرېښـودی ،کـار مـو نـه پـه لرلـې ـ پـرون سـهار زۀ تـر سـرای د بانـدي ولاړ وم، دی چې راووتـو خولـۀ یـې لـه خندا ډکـه وه ،غېـږ یـې را باندي وګرزوله ،پرتندي یې مچ کړم۔
بابا !لـه دې واره معـافي راتـه کـوه بیـا قـول دی چې تـر څـو سـتا عمـر وي زۀ بـه دي نـه خفـه کـوم۔ زۀ هـم ډېـر خوشـاله شـوم، پـرتنـدي مـي مـچ کـړـدی ښـارتـه روان شو او زۀ کور ته۔
څۀ خبروم چې دی بهدا سي کوي"
بیا به یې و ژړل، نوره کیسه بهپاته شوه۔
هـدیره ختـم شـوه، دعـا وشـوه، مـوږ سـره روان شـو.لـس پـنځلس ورځـي بـه زۀ او لېـونی جانـان ښـارتـه راغلوـ د صـمد اکـا پـه زوی پسـي بـه ګرځېـدو چـې کلـه مـو د صمد اکـا زوی پیدا کـړ، هوټـل تـه مـو بـوتلی۔ د چـای تـر راتلو لـه مخـه مـو کیسـه وریـاده کـړه۔ هلـک یـو کـانې لـه بله مات کړو که هیڅ هم درته ووایم۔
اخرلېوني په قهر وروکتل
"مرې کهیې وژني !دا راته ووایه نوم دي څۀ دی؟"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک چې کوز کتل سرېي راپورته کړو-په ډېره خواره خولهٔ يې وويل
"صالوجان".
ما ترلېوني وارمخته کړو
"زويه! وېرېږه مهٔ- مور نهٔد چاعزتونه اخلو، نهٔ له چا ناجائزه کاراخلو".
صالوجان چې به ماته وکتل ښهٔ به ډاډه شوچې ليوني ته به يې وکتل بيرته به خاموشه شو خو اخرمي دومره مطمينه کړوچې مور ته حال ووايي.
لېوني زما پرځنګانهٔ لاس کښېښودی او صالوجان ته يې وويل
"مرې که يې وژني! اوس مي را په ياد شو- تهٔ هم په دې هوټل کښي په هغه کونج کښي له دې ښاهسته طالب سره ناست وې- ما ستا سو خبرې اورېدلې- شاه ګل مسکين درته ويل چې هغه سړي غوږ راته نيولی دی- تا ورته ويل دی په بجو کي نهٔدی".
صالوجان وخندل
"هوکه، ما دغسي ورته ويل بيا خو به دې نو ټوله کيسه اورېدلې وي؟".
لېوني جانان: "مرې که يې وژني! هو کيسه خو مي اورېدلې ده چې پل مي په تا پسې راوړی- اوس نو پکار دی چې هر څهٔ هر څهٔ صفا صفا راته ووايې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو جان: "شاه ګل مسکین زما ډېر نږدې ملګری څه، د
ورور په شان وو۔ زموږ او د دوی کورونه هم سره نږدې
وو".
د صالو بې اختیاره پر مخ اوښکې راغلې۔ لیوني ژر ژر
له جېب څخه دسمال ورا وکښی۔ دۀ اوښکې پاکې کړې
"کورونو مو سره نږدې وو۔ زۀ او دی به هر وخت دې
هوټل ته راتلو۔ دی به له مدرسې راتښتېدلی وو او زۀ
به له اسکوله څخه۔ دغه یو هوټل خو تا سو ته معلوم
دی چې د ښار خلک کم او د سارا خلک زیات ورته
راځي نو موږ هم په دې وجه دې هوټل ته ځان رارساوو۔
د شاه ګل مسکین به په تا کښې هر وخت پام وو خو
زما به دغه خبره وه چې یو لیونی دی بل خدای خبر د
کوم ځای دی؟ شاه ګل ډېر حساسه وو۔ هره کیسه به یې
په ځان بوج کوله۔ بس! له دغې حساسې ورځې یې سر
وخوړ۔
ما به هر وخت تسلي ورکوله چې کومې لانجې له تا
سره کېږي، دا له ما سره هم کېږي او له نورو سره هم۔ تۀ
یې ځان ته مۀ ډېروه۔ دا وخت به هم تېر شي۔ ژوند ښۀ
دی، ژوند له لاسه مۀ باسه! خو دۀ به هر وخت ویل چې
نور ژوند راته ګران دی۔ په مدرسه کښې مې ملایان او
طالبان نه پرېږدي چې کور ته ځینې لاړ شم هلته بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابک وايي چې ته به علم کوې ،زويه !چې د اخرت توښه مو شي.

اوس نو څوک څوک په دې خبر کړم چې له ما سره داسي کېږي. زه چا ته نه شم ويلای ، له بدنامۍ څخه ډېر وېرېږم. زه نور ژوند نه غواړم بس.........

ما که به هر څومره زارۍ ورته وکړې چې مه کوه. ولي مور او پلار غمجنوې. ما هم په سکول کښي ماسټران او لوي هلکان تنګوي بيا به نو زه ځان وژنم. همت به ورته کوو چې دا رنګه ظلم له دې لوست ځايونو څخه وباسو خو هغه ډېر معصومه او خاموشه هلک وو. دا دی چې يو ورځ يې خاوري په سر شوې او زه يې يوازي پرېښودم".

له هغه ورځې صالوجان هم داسي شو لکه زه چې لېونی به نه وو ، دی به هم داسي بې کاره وو لکه زه خو دا وو چې لېونی به نه وو بيا به مو د لېونی کيسې کولې او خپل وخت به مو پر تېراوو او د ښار خلګ خو نو ته هم پېژني. که زوي د رسره وو هم دوی شک د رباندي کوي
.

د صالوجان پلار ته به خود يو چا ويلي وو چې "زوي دي هم لوچه شوی دی. تر ځان له لويانو سره ګرځي".

ورو تکېدو. زما کشر ورور دودی راوړله. ليوني اتڼ شروع کړی او خپله خبته به يې وتکوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بیا ډوډۍ درروانه ده".
کشرورورمي حېران وو چې
"لالا او دا لېونی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

(6)

وروړمي ووت.ما چې د دېګ سرپورته کړی
"دا خو چولې دي.ګوره لېونی بیا کومه برغزو وایي؟
لېوني چې چولې ولیدې په کټ کټ یې وخندل.
لېونی : "مرې که یې وژنې !چولې ، چولې ،چولې دي ،چولې دي".
زه: "راشه دړامي مه کوه ،ډوډۍ وخوره".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! د چولو یوه ډېره پخوانۍ کیسه رایاده شوه.زه چې ماشوم وم د سکول(ښونځي) مخ ته به د چولو رېړۍ ولاړه وه، مونږ به چولې ځیني اخیستې.یو ورځ مونږ چولې ځیني واخیستې زما په چولو کښې مچ وو. ما ورته ویل
"کاکو !په دې چولو کښې مچ دی، نورې راکړه".
کاکو: "د یوې روپۍ په چولو کښې خو چرګ نۀشم دراچولای".
له دې خبرې پس لېونی په سوچونو کښې ډوب شو.ما بیا رېغ پرې وکړ
"راشه ډوډۍ وخوره، ډوډۍ دې سړه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ په چوپه چپتیا ډوډۍ خوړله.ما یې هم چپتیا نه ورماته وله.
لېوني چې ډوډۍ وخوړه ماته یې د حېرت په نظر وکتل. لاړی پر
کټ وغزېدی.رونې اوښکې یې پر مخ راروانې وې.
څۀ وخت وروسته مې ورته وویل
"څۀ کیسه ده؟".
دۀ اوښکې پاکې کړې راکښېنستو.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! ډېرو پخوانیو یادونو په مخه کړی وم،
له ځانه نۀ یم خبر شوی. ښۀ یې ویلي دي چې(ښۀ که کوې په ژوند
کښې یې له چا سره کوه پس له مرګه ښۀ هیڅ مانا نۀ لري).
ما ته له دې چولو ځخه که هغه د خندا خبره را یاده شوه خوور سره
سره مې هغه ګران دوست هم سترګو ته ودرېدو چې له ما سره به له
سکوله (ښونځي) ځخه راووتو او د کاکو د رېړۍ چولې به مو
خوړلې.یو ورځ په هسې خبره را ځخه خفه شو.ما ویل پروا نلري
خپله به پخلا شي.زۀ څۀ خبر وم چې دی به موټر وهي، مري به.
بخښنه به کوې،زۀ خاص برابر نۀ یم.ته لاړ شه کورته ماشومان
به ووینې.زۀ به وېدۀ شم چې ماغزه مې لږ څه په کراره شي نو به بیا
کیسه مخ په وړاندې بوځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی مي په هسپتال (روغتون) کښې پرېښود او زۀ لاړم کورته يو څۀ واړه واړه د کور کارونه مي هم وکړو.

د ليوني خبرې مي په مغزو کښې ګرځېدې. له ليوني سره مي دومره ترون پېدا شو چې له هسپتاله(روغتون) به را وتم بېرته به مي د تللو تلوار وو.

ماځيګر لمر او غر سره ورتلو ما د ليوني د پاره يو څۀ مېوه را واخېسته. په رکشه کښې کېښېنستم ، رکشه روانه شوه. ما له استاذ سره ګپه شروع کړه. شا ته د موټرسيکل هارن شو. استاذ رکشه ګوښه کړه. د پوليس موټرسائيکل مخ ته ودرېدو. خدای خبر چې استاذ څۀ کړي وو.

پوليس: "د رځه تهاني له".

زۀ هم عجبه سړی وم. نا خبره د مرکې لېوه وي. زۀ نۀ خبر نۀ اتر له پوليس افسر سره مي د استاذ پر سر دعوه شروع کړه.

پوليس: "تۀ څوک يې؟ تۀ دا سړی پېژنې؟".

زما ځواب په نۀ کښې وو. پوليس بله رکشه ودروله. زۀ يې پکښې سپور کړم او بخښنه يې هم وغوښتله. زۀ حيران وم چې

"دا څۀ رنګه پوليس دی چې غصه هم ما ورته وکړه او بخښنه هم دی غواړي"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مي يقين شو چې د رکشې والا قصوروار ه دی .هسپتال (روغتون) راوسېدی .د رکشې والا ته مي روپۍ ورکولې هغه قسم وکړ چې
"د صيب له خاطرو يې والله که يوه ټکه هم در څخه واخلم".
هسپتال (روغتون) له چې ورغلم ليونې له چېړا سې سره جنجال کړی وو.ډاکټر ور وغوښتم.
ډاکټر: "که ستا خاطر مۀ وای دغه لېونی خو مي والله که يوه ورځ هم داخل کړی وای.زۀ منم چې د دۀ علاج کول زموږ ذمه واري ده ليکن بل وخت به دا خپل لېونی يوازي نۀ پرېږدې.نن مي د دۀ په وجه د کلوکلو را سره نوکر وشړلو".
زۀ: "ډاکټره !څنګه يې کوې .زۀ هم د خدای د پاره مرسته ور سره کوم.زۀ يې خپله هم نۀ پېژنم.
تۀ هم عجبه خبره کوې .ستاسو کار دغه دی که لېونی دی که پرسود درملنه يې ستاسو ذمه واري ده.نوکر به غريب سړی وي هغه دي ولي شړلو؟ تۀ چې د ډاکټرۍ ډګر ته راتلې تا په هغه وخت کښې سوچ نه وو کړی چې زۀ ولې ډاکټر جوړېږم ؟ چې د ملازم ختمول،غصه کول او باداري کول دي خوښ وو بيا به ډي سي ، ايس ايچ او يا تحصيلدار جوړېدې. تۀ څنګه د ليونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله وماته کوي. په خدای عجبه ټولنه ده چې د حیوانانو هسپتال (روغتون) له پیشي یا سپي ورولې دوی وخاندي چې
"مردارشي یې راوستلي دي.دلته موږد غوا ، مېږي یا وزې علاج کوو".
د ډاکټرې په کوم کتاب کښې راغلي دي چې د خرۀ، سپي، پشي، ګیدړې او چغال علاج مۀ کوئ".
ډاکټر سر کښته ځړولی وو ، هیڅ یې هم نه ویل.زۀ د لیونۍ خونې ته راغلم.د لیونی سترګې سرې را ختلې وې.
لیونی: "مرې که یې وژنې !چیرې غایب شوې.اوس را روان یې. داسې پینټ مه کش کړی پوزه او خولۀ مې دواړه ورونې کړې د مور ښکنځا کوي.په مورکی مې خوا بدېږي".
زۀ خو په ټوله کیسه خبر وم خاموشه وم .مېږه مې پر کټ کښېښوه.دۀ یوار مېږې ته بیا یې ما ته وکتل.پر کټ کښېنستو یې خندل
"د مور ښکنځا کوي.ګرنګ یې کښته ځړېدل.د مور ښکنځا کوي"
بیا په خورک بوخت شو چې ښۀ یې ساه سمه کړه.د ماخوستن ډوډۍ مو وخوړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "هغه کيسه".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! کومه کيسه؟".

ما بيا کيسه ور په ياده کړه. دۀ پېل په وکړ.

او د ښار خلگ خو نو تۀ هم پېژنې. که زوې د رسره وو هم دوی شک د رباندې کوې. د صالوجان پلار ته به هم خود يو چاويلي وو چې زوې دې هم لوچه شوی دی. تر ځان له لويانو سره گرځي.

ليونې له جېب څخه مېموري را وکښه ويل يې

"مرې که يې وژنې ! تۀ دغه په جېب کښې واچوه. تۀ او صالوجان دواړه په ما پسې راځئ".

موږ هم په پسې شوو ، د موبايلونو مارکېټ د څرک وهغه بل اړخ ته په زېرزميني کښې وو. دی مخ ته موږ په پسې وو. دی او صالو د مارکېټ په ورۀ کښې ودرېدل. ما ته يې ويل

"تۀ ورشه د ننه ټول د موبايلونو دوکانونه دي. مېموري ورکړه ورته ووايه چې

"د ځايي ښځو او هلکانو عکسونه او وېډيوگانې ورواچوه بيا بېرته دلته راشه".

زۀ په خپل شناخته ښار کښې دغه مارکېټ ته نۀوم ورغلی چې ور ننوتم ټولو د اسې راپسې کتل لکه کله کله چې په ښار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو كليوال سړی خپله خوريا لور ډاکټر ته روانه کړې وي، د ښار ټول خلک ور پسې ګوري. زه چې اول دوکان ته ورغلم په هغه دوکان کښې يو سړی ناست وو. ښه شنه زري لونګۍ يې تړلې وه، تسبې يې هم پر لاس پېچلې وې. ما چې سلام ور واچاوو، دی لکه غلا چې يې کړې وي، ژر ژر يې د کمپيوټر سکرين بند کړ.

دوکاندار: "کاکا! ته څه شی غواړې؟".

ما په ډېر مات زړه او شرم ورتل وويل

"د ځايي نجونو، هلکانو او ښځو ويډيو ګانې او عکسونه غواړم".

د ه خو د زما پر هغه ګډه خبره وخندل بيا يې را ته وويل

"زه د اسې عکسونه او ويډيو ګانې نه لرم".

ټول مارکېټ مو دوکان پر دوکان وکوتو خو ويډيو ګانې مې نه کړې پيدا، که يې نه راکولې. بېرته راغلم.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! څنګه شوې؟".

زه: "ياره! هسې لګيا يې په خلکو پسې تهمتونه وايې. په يوه دوکان کښې هم داسې عکس او ويډيو نه وه چې هغه دې د ځايي خلګو وي. ټول د انګليسي او هندي فلمونونه او ګانې وې".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! ډېر ساده يې په تعليم يافته ورځ. اوس تنداره ګوره. مېموري را کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مېمورې ورکړه.دهٔ مېمورې صالوجان ته ورکړه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژني ! ورشه دغه مېمورې ډکه کړه.يو وار په ټولو دوکانونو کښې مالومات وکړه په اخر کښې يې ډکه کړه او ورته وايه نوکې کاکړی هم پکښې واچوه".

ما ته يې څادر راکړی."دا پر سر کړه، په صالو پسې شه.ورته ګوره چې څهٔ کېږي".

صالوجان چې څنګه په مارکېټ ورګډ شو ، مارکېټ داسې شو لکه لمر چې پرې وخېژي.ټولو عجيبه عجيبه ګانې ولګولې لکه کرنټ کرنټ زهٔ د بجلی يمه............

مهٔ وهه لاسونه په ما وبه شي اټېک+دېکه تماشه دېکهه.چرسي هلکه سترګې دي سرې دي. دبنګو بوټيا خمار دي کړم.

کټ مې وباسه دالان ته ادم خان چرسي...............

يار مې شرابي په نيمو شپو راځي+غېږه ته زما په زنګېدو راځي

خود کشه دهماکه يم

تا سره مې پيار دی

داسې ښکارېدو لکه چې دا هر څهٔ د صالوجان په استقبال کښې کېږي.دی پر ټولو دوکانو وګرځېدو.هر دوکاندار به ورته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له ما سره نوي لوکل عکسونه او وړه یوګاني دي.یو ځل چې راشې باربار به راځې .تا ته یې ارزانه دراچوم .خپر دی که مېموري نه ډکوې چای خو را سره وکړه.موږ به ستا منندویه یو".
اخر صالو په یو دوکان کښې میموري ډکه کړه .هغه دوکاندار روپۍ نهٔ غوښتې، دهٔ په زوره ورکړې.هغه ورته ویل چې
"اوس مي ګیراک یې منا ، که دي وخت نه تېرېدو کله نا کله راځه دا ستا خپل دوکان دی".
زهٔ سوچونو واخیستم چې
"یا خدایه !دا عجبه خلګ دي.ما ته یې میموري نهٔ را ډکوله،نهٔ یې سمې خبرې راسره کولې او صالو ته وایي کله نا کله راځه".
صالو را بږغ کړ ، راځه.
لېوني به د خپل لېوني جانان کیسه مخ په وړاندي بوله چې دورهٔ درب شو ، نرسه راغله.لېوني اتڼ شروع کړ.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! شین خالی بیا راغله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(7)

نرسې ستن ورولګوله ، ووتـه‌دا واريې بيا له هغه ځايه کيسه شروع کړه چيرې چې يې پرې يښې وه

"مرې که يې وژنې ! صالو را وږغ کړ ، راځه".

ليوني پر هغه ځای ولاړ وو چرته چې موږ پرېښې وو .لېوني مخ کې موږ ورپسې وو.شاته يې راوکتل

"مرې که يې وژنې ! اوس مو يو داسي سړې له وروله‌دۀ که هر څۀ ويل تاسو به څۀ نۀ ورته واياست،نۀ به خبره ورغبرګوئ‌ ما او دی سره پرېږدی تاسي تماشه کوئ".

يو موځي چې د سړک پر غاړه يې د يو دوکان پر تړه يو وړوکی کالی هوار کړی وو.خپل وړکی صندوخ يې مخ ته پروت وو.برسېره د پالش دبې او بروشونه پراته وو.دی په سوچونو کې ورک ورته ناست وو. لېوني هغه موځي ته راغلو ،د سلام او روغبړه پس ورسره کښېنستو.

موځي: "لېونو ! دا ځواناڼ څوک دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که یې وژنې ! ته یې نه وینې چې دوې یې سترګې، دوه غوږونه لري ـ انسانان دی".
موخي له خندا شین شو ، په خندا کښې یې وویل
"دغه لېونی لا ښه دی چې راشي لږمې وخندوي ـ یو څو ناتراشې دی راته وکړي او څو زه ورته وکړم ـ دواړه د یو بل پر خبرو یو څه ساعت سره وخاندو.
زما نوم عجب ګل دی خو خلک راته ماما موخي وایي ـ اوس نو د ماما موخي په نامه مشهور یم".
ماما موخي لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې یوه سړي بل ته په غصه وویل
"دا خپل زوی پر کوټه کښېنوه ـ تېوله ورځ یې دا زما زوی په کوټه پسې کړی وي".
ماماموخي وخندل
"یاره ! عجبه خلک دي په دې کې د کوټې څه کار دی"؟
زوی پر کوټه کښېنوه پلانی د پلانې په کوټه پسې وي پلانی د پلانې له کوټې نه بېلېږي پلانی مې دا سې پر کوټه کښېناوو پلانې له ځانه لویه کوټه جوړه کړېده اوس که مو له دې کوټه خلاصه کړه پلانی ډېر بې کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پلانی یې په کونه کې نه دی پلانی هم په کونه کې سره شوري پلانیه کوني ته زور مه ورکوه ....

ما او صالو ورته حیران وو ـ دۀ او لېوني په زوره زوره خندل.

موڅي ماما له جېب څخه د نسوارو سکمی(ډبلی) راویستی، نسوار یې خولې ته واچول ـ هینداره یې د سرک پر هغه بله غاړه (اړخ) د هوټل والا پر مخ واچوله ـ هغه هم پوه شو چې چای غواړي ـ چای راغلې موڅي ماما پیالې را ډکې کړې.

لېوني ولاړ شو پر پونده وڅرخېد و(پریوه پښه) بېرته کښېنستو ، پیاله یې ور پورته کړه.

موڅي ماما د صالو په لور اشاره وکړه

"دا دي زوی دی؟".

لېونی جانان: "نۀ".

موڅي: "بیا څوک دی، د چا زوی دی؟".

لېونی جانان "مرې کـه یې وژنې ! شناخته یې دی ـ له خلګو د هر شي پوښتنه مۀ کوه لېونی کېږې ـ خپل برش وهه خیرنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موځي ماما بيا له خندا شين شو
"اوس و دې لېوني ته څۀ وايې؟".
په دې وخت کښې يو ځوان چې ږيره يې خريلې، غونډ
تور برېتونه، تورې تکی، څپلۍ يې په پښو کښې
کشولې تر موږه تېر شو.
موځي ماما موږ ته وويل
"دې سړي ته غوږشئ چې څۀ وايي؟".
هغه د دوکان تر مخ ناستو کسانو ته يې ويل
"تا سو خو د خپل سګرېټ لـه دبـې څخـه يـو زربـرخ
راکړئ".؟
په هغو ناستو خلګو کښې يوه ورته وويل
"ځه منا، تۀ خو پوډر پکښې څکوې.دا خو ګناه ده".
دی ورته کښېنستو، هغه سړی يې پر ځنګانۀ په
څاپېړه وواهه
"سرو رنډيانو چې مـوږ مـو پـه اختـه کولـو نـۀ وه
ګناه،اوس چې زربرخ درڅخه غواړو نو ګناه ده".
ټولو په کټ کټ پر خندل.په ناستو خلګو کښې يو بل
ځوان چې خولۀ يې له خندا ډکه وه، ورته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښادي ! تهٔ کښېنه موږ چای درته راغواړو".
ښادي د هغه سړي وخوا ته په ناستې ورټږدې کېدو
"چاي نهٔ څښم له دې رنډۍ دا زربرخ راواخله، ځم
خماري يم".
هغه سړی چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله
"ته تهٔ دا راته ووايه دوی تهٔ په دې بلا څنګه اخته
کړې؟".
ښادي چې د تلو هڅه يې کوله
"تهٔ دا نه پېژنې موراو پلار چې کوم نوم ونه پر ايښې
دي، دوی بدل کړي دي- يو وايي زهٔ دلګير يم بل وايي
زهٔ خماري يم بل وايي زهٔ ځيګرخون يم- دا ستاسي
شاته وينې دغه دوه ځوانان له موږ سره يې بدې کولې-
اوس يا يې(وايي) موږ شاعران يو، کاکړی هم جوړوي
بيا د کېسټ پر پوښ د خپل ټليفون شمېره هم وليکلې
ليا (لا) و سندرغاړې ته دا رنګه کاکړۍ ورو ليکي چې
په غاړو کښې د ټليفون نمبر ووايي.
الله وی ماسټره ! په خدای که درواغ درته وايم- دا د
کاکړۍ غاړو والا دونې ډېرې پېسې وګټلې- په لس زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د یوۀ شاعر کاکړۍ غاړې یا یې- زموږ بیا ږغ هم نه دی د کار- خاص دا سې ږغ مې دی لکه د خرې توخې- څوني روپۍ به مې کتلګې وې- دوی چې یوه بدل جوړه کړي وایي زۀ د قام سترګه یم چې دوې جوړې کړي وایي زۀ د قام سترګې یم- هغه یې ځان د قام دماغ بولي چې دا رنګه بدل جوړه کړي.

یار مې شرابي پر نیموشپو راځي

یا

ادم خانه چرسي کټ مې وبا سه دالان ته

یا

خودکشه دهماکه یمه

بیا یې و ښایسته نجلۍ یا هلک ته ورکړي- هغه یې ووایي بیا نو دا زما رنګه رنډیانې سګرېټ ډک کړي پرلار روان شي یوې او بلې خواته ځنګېږي- په دې اسره وي چې نن به څوک جانان راته ووایي نن به څوک جانان راته ووایي چې د چرسو په نشه کښې جانان نۀ ورته ووایي نو پوډر شروع کړي— هاهاهاها ماستره! نور خو نو تۀ هم ښۀ پوهېږې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه سـړي چـې ښـادي تـه يـې حېـران حېـران کتل،جېـب ته يې لاس کړيو څۀ روپۍ يې له جېبه ورته را وکښې

"دا واخله،ورشـه چې څـۀ پـه اخلـې هغـه پـه واخلـه ـمـوږ يـو هـم دغـسـي خلـګ لکـه دا تـۀ چـې وا يـې ـ کلـه مـو هـم پـر دې فکـر نـۀ دی کـړی چـې دا اوس ښـو تـه څـي کـه بدو ته".

ښـادي چـې روپـۍ تـه لاس ور اوږد کړوـ هغـه سـړي ورتـه وويل

"اوس به يو څو کاکړی راته وايې".

ښادي : "هـو خـود يـې درتـه وايمـه ـ نـوي کاغـذ پـېـچ کـاکړی دي ـ پرون مې واورېدلې، تاسو به لا نۀ وي اورېدلې

وبه وينم ښاهسته

که راچوتی سوه مدرسه

تلېفون د پېرنګي

د ېره اسانه که ياري

يوزيروبل د بل تري

په پسې اونيس اوپچاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ښادي وخندل ماستره ! دا رنګه کاکرۍ خو په خدای زۀ هم جوړې کم(کړم).

ماستر: "ښادي ! تا تر اوسه يوه يا دوې کاکرۍ جوړې کړې دي".

ښادي: "بابا په خدای که مې جوړه کړې وي ـ د کاکرۍ جوړېده څۀ زور غوړي اوس اوس به يوه درته جوړه کړم".

ماستر: "څه ښادي ! ته يوه جوړه کړه".

ښادي وخندل"دا يې کاکرۍ جوړه

زيړوتين سو چرمښکۍ

څلور يې پښې يوه لکۍ".

ټولو په کټ کټ وخندل ـ هغه سړي چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله

"ښادي ! تۀ دا راته ووايه دا پودر تا سو په خپله راوړی".

ښادي وخندل، ولاړ شو

"يا منا دا زورور راوړي ـ زما غونډي ګيډران دا سې چيري کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له دې خبرې سره کوږ کوږ روان شو، څادر پسې څکېدو.

لېوني وخندل، ولاړ شو

"درغلی بازاره!".

ښادي تر شا وکتل، لړتم شو چې لېونی یې ولیدو بېرته روان شو.

موځي ماما لېوني ته وویل

"دا ګوټونه را وباسه چې درته پالش یې کړم".

لېوني یو ګوټ وکیښ بل یې لا په پښه کښې وو- په دې وخت کښې یو لوی موټر خاص د موځي ماما مخ ته ودرېدو پر هارن یې ګوته کښېښوده- زه او صالو ولاړ شو، څنګ ته کښېښستو. لېونی خو وو ولاړ.

موځي: "دغه بیا راغلی- هره ورځ دا رنګه هارن وهي، نه زه له مخه وزم نه دی شرم لري- زه خو ځان ځکه ملامت نه بولم چې دا تره د دوکان په مخکه کښې ده او بل دوکاندار ماته اجازت راکړی دی خو دغه سړی مې هره ورځ له دې ځای څخه لري کړي- موټر دې تړې ته پاس راوخېژوي. نن یې سم خواب کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکي ماما لا خبره پای ته نه وه رسولې سرې راکوز شو. موږکي ماما یې پر مخ په څپېړه وواهو. ګرېوان ته یې لاس ور واچاوو، تولې تنې یې ور پرې کړې.
موږکي ماما چوپ ولاړ وو، څه یې نه ویل. کله چې هغه ورته وویل
"ستا د مور څه او څه". دلته د لېوني رنګ سور او شین شو ور حمله یې کړه
"مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا د مور ښکنځا".
پر سرې ور غوته شو. پوزه یې ور وینې کړه، ګرېوان یې ور څیرې کړ. هغه وخت لېوني او موږکي ماما دواړو جنګ کاوو.
سرې ناري وهلې
"و یې نیسئ، و یې نیسئ د خړه زوی لېونی دی".
دا وخت موړ او خلکو لېونی او موږکي ماما دواړه نیولي وو. لېوني به دا ویل
"مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا
مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا
مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خلګ پر لیوني را تول شو لېونی یې قابو کړی ـ ما هم له خلګو سره د خپل لېوني په قابو کولو کښې همت کاوو.

د موځي ماما دا خبره مې لا تر غوږ شوه چې هغه خوان ته یې کوله

"اوس نو ښه یې چې ځیري ګرېوان کور ته لاړ شې ـ خود به ورته وایې ګرېوان یو موځي را ځیري کړو ـ ښځه به څه درته وایي؟.

زه خو به هرچا ته وایم خریې په واک نه وو، پر خل یې وګرزولې".

په دې وخت کښې لېونی بې هوښه شو موږ هسپتال (روغتون) ته یوورې.

زما لېوني چې د خپل لېوني یارکیسه کوله سترګې یې له اوښکو ډکې شوې.

ما له ځان سره سوچ وکړ چې پردهٔ د لیونتوب بله دا سې دوره رانهٔ شي کومه چې په هوټل کښې پرې راغله نو ځکه مې ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وروره ! ناوخته شو ،زۀ به نرسه را وغوارم ستن دي نا وخته کېږي".

دۀ د سر په ښورولو کښې د هوخواب را کړ.ما نرسه را وغوښته،دی خاموشه وو.نرسه راغله،دۀ هيڅ هم نۀ وويل.

نرسې زما په خوا وکتل

"ولې خاموشه دی.ما نه وو درته ويلې چې خاص خيال يې ساته".

دی موسکی شو.د روغتون په څادر يې سرپټ کړ،ويدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
8

لېوني د هسپتال (روغتون) په څادر مخ پټ کړ ويده شو. ما هم اودس او لمونځ وکړ. قران شريف مې را واخيست تلاوت مې وکړ بيا ويده شوم. سهار ور وتکېدو، زهٔ هم له خوبه را ويښ شوم. نرسې د ليوني د پاره کېک او چاى راوړې.

زهٔ دې خبرې ته ډېر فکر يورم چې

"زموږ د کوټې په څنګ کښې خو څلور نورې نرسې هم اوسي بيا ولې دا يوه نرسه د ليوني دومره خدمت کوي؟".

ما هم ډېر په ويره ويره ليونى را ويښ کړ. د نرسې د چاى او کيک کيسه مې ورته وکړه.

لېوني مخ ومينځلى را غلى. پورته يې پام شو

"مرې که يې وژنې ! دا قران شريف چا را اخيستى دى؟".

زهٔ: "ما ولې؟".

لېونى: "مرې که يې وژنې ! ښه خبره ده ـ قران شريف وايه ډېر ثواب لري ـ عمل پرې کول ډېر ضروري دى ـ دا سې نه وي چې تهٔ کاروبار پر شروع کړې لکه زموږ ځينې ملايان". کلک يې وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "ته څه پوه شوې چې قران شریف چا را اخیستی دی؟".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! ته څه خبر یې چې ته نه یې بیا زه څه کوم. په کومه طریقه چې ما ایښی وو هغه رنګه نه وو- ځکه مې درڅخه وپوښتل چې دا قران شریف چا را اخیستی دی".؟

ما کېک او چای را واخیستلې-لېوني دخندا په حالت کښې راته وویل

"مرې که یې وژنې ! اوس مې منې چې ترسه هم زما چوپړ وهې (خدمت)".

لېونی بیا ولاړ شو، وڅرخېدو-دا سندره یې په لوړ ږغ پورته کړه.

لیلا قمیص دې تور ما به مړ کړې".

بېرته کښېنستو.

"مرې که یې وژنې !یاره! ته خو هم سم دم لېونی یې-هسپتال (روغتون) اوس د اتڼ او بدلو ځای دی. ولې مې نه پوه کوې".

لېوني چې پیاله یې پورته کوله

"مرې که یې وژنې !کیسه مو تر کومه ځایه پورې ورسوله".

ما کیسه ور په یاد کړه او دهٔ هم داسې په کیسه شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی : "مرې که يې وژنې ! نيم ساعت پس لېونی په هوښ کښې راغلی.ما ته يې برگ برگ کتل بيا يې په وارډ کښې شا و خوا وکتل.مرې که يې وژنې !زۀ دلته چا راوستم".

ما کيسه ورته وکړه.

لېونی جانان: "ښۀ ښۀ.مرې که يې وژنې !".

ځېلی يې په ښېو کړې او ما ته يې وويل"

درځه مونږ هسپتال (روغتون)ته څۀ خلاص يو.صالوجان څۀ شو؟".

له دې خبرې سره سم صالوجان هم هسپتال (روغتون) ته راغلی .مونږ دې سره له روغتون څخه راووتو.

لېونی کښېنستو پر مځکه يې څلور ليکې وکښې.يوه يې د ختيځ په لورې چې د ښار په خوا تللې وه بله د لوېديځ په لورې چې د کلې په لور تللې وه بله د سهېل چې د دښت په لور بله د غرۀ خوا ته تللې وه چې د قطب په لورې د اوبو د بند خواته وه بيا يې اکوبکو پر وويله.ما او صالوجان پر خندل .

دۀ اکو بکو پر هغه ليکه ختمه کړه کومه چې د بند په لورې تلله وه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! بس دې خوا ته ځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خو وو د لېوني په لاس. دی مخکي موږ ور پسې شو. چې بند ته ورسېدو، ما خپل څادر خور (هوار) کړ، دري سره پر کښېنستو.

لېوني جانان: "موبايل راکړه". له صالو څخه يې هغه ميموري کارډ طلب کړ کوم چې يې د موبايلونو په دوکان کښې ډک کړې وو. مېموري يې موبايل ته واچوله ما ته يې وېل

"مرې که يې وژنې! راشه ويې ګوره".

مسلمانه! مېموري نه وه سمه ورا وه. ټول د علاقې د ښځو عکسونه وو. يوې به وره اغږل، يوې به ډوډۍ پخه وله، يوې به اتڼ کاو.

لېوني صالو ته وويل

"ته ولاړ شه دا يو څۀ شيان ستا د کتلو نۀ دي"

بيا يې يو دوې درې ويډيوګانې په را وکتلې بيا يې د هغه سړي د لور ويډيو او عکس هم را ښکاره کړ کوم چې موږ په هوټل کښې ليدلی وو.

ويډيو څۀ دا رنګه وه چې يو سړی نجلۍ ته وايي چې

"ته به د خان کره ځې او خان ته به وايې چې ما ته خپل پلار لاس راواچاوو".

نجلۍ زارۍ ورته کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مۀ کوه، خدای ته وګوره ـ هر څۀ مي ستا و منل ـ دغه ناجايزه مۀ را باندي کوه"

.خو هغه څوان ورته وايي چې

"ستا عکسونه او ويډيوګانې په بازار کښي رسوا کوم ـ نوره ستا خوښه ده".

نجلۍ ورته وايي

"اوف ! زۀ څۀ خبره وم چې تۀ به ما رسوا کوې ـ ما چې له تا سره هر څۀ کول په دې وجه مي کول چې تا را سره د وادۀ کولو قول کړی وو".

په اخر کښي يې نجلۍ دې ته مجبوره کړه چې د خپل ګران پلار په خلاف د مشر کور ته لاړه شي.

يقين وکړه چې لاس او پښو مي کار پرېښودی ـ حق حيران پاته شوم چې يا خدايه ! دا څۀ وينم. د ستي مي ورته وويل

"بس بس بند يې کړه".

ولاړ شوم.

لېوني موبايل پورته کړی له مځکي يې وويشتو ـ موبايل توټې توټې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې !
مرې که يې وژنې !
حقيقت د پر ترخهٔ وي. دلته دا سي هم کېږي".
بيا کښېنستو.زما خو يو د تولنې په کرهٔ وړهٔ او بل په موبايل هم زړهٔ شين وو خو لېونی دومره راته ګران وو چې په هيڅ وخت مې نهٔ شو خفه کولای. ولې چې لېونی زما په زړهٔ را ننوتی وو- بې لېونې مې ځان يوا خې ګڼلی.
لېونی بند ته ورځرمه غرهٔ ته وخاتو- صالو حيران حيران راته کتل-خود به يې دا سوچ کاوو چې موبايل يې ولې مات کړ- مو ږليدو چې لېونی د غرهٔ څوکې ته ورسېدو.
زهٔ او صالو سره کښېنستو.صالو ته مې وويل چې
"زړهٔ مهٔ تنګوه.لېونی دی څنګه يې کوې"؟
صالو په کم عمر د پر پوخ وو-د ژوند په ترخو او خوږو ښهٔ پوهېدو-دومره باکماله او ځيرک انسان وو چې ما او لېونې ته يې د ورونو غوندې عزت راکاوو.
لېونې په غرهٔ کې په زوره نارې وهلې
"مرې که يې وژنې !تولنه لېونی ده،
مرې که يې وژنې !تولنه لېونی ده،
مرې که يې وژنې !تولنه لېونی ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او صالو ورو ورو د ښار په لوري را روان شو چې موږ ښار ته نژدې کېدو دی هم را ورسېدو. ساه یې لنده لنده کېده ـ پر ما یې غږ وکړ خوله
"مرې که یې وژني! خوا مۀ بدوه بیا زۀ بل موبایل در اخلم".
زۀ: "زۀ د موبایل په کیسه کښې هم نه یم خو په تا مې زړۀ شین وو.ما ویل چې دا سې نه وي بیا بې هوښه شي ـ دا سې مې هم نۀ یې پرېښې.تۀ چې له غرۀ څخه راکوزېدلې موږ درته کتل".
لېونی بیا په تو پونو شو
"مرې که یې وژني! یاران زنده باد
،ماران مرده باد".
ښار ته ورسېدو.دۀ چې دا خبره لا سر ته نه وه رسولې
ور خلاص شو.نرسه بیا راغله.دۀ اتې واچاو.
د لېوني په کیسه کښې دومره خوند وو لکه سړی چې هغه شیان په سترګو ویني ـ د نرسې را تګ به دا سې بد رابانـدې لګېدو لکه ناګهانه چې یو څوک چیغې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(9)

زه: "یاره! یو خو دا باجي هر وخت ستا خبره ګډه کړي او زما په نشه کښي تېشه ووهي".

لېوني په قهر راته وکتل او ترسه په خندا له خونې ووته
.

لېوني: "مرې که یې وژنې! هغه خوارکۍ او ته بیاله کومې خواګډشې)

د څهٔ خاموشۍ وروسته یې بیا په خپله کیسه شروع وکړه.

لېوني: "مرې که یې وژنې! موږ ښار ته ورسېدو ـ موځي ماما پر خپل ځای ناست وو، خندل یې ـ روغبړ وشو ـ دهٔ د چای د پاره بیا د خپل سکمې هیندا ره د هوټل والا پر سترګو برابره کړه.

ما پوښتنه څیني وکړه چې هغه ورځ بیا څهٔ وشو؟".

موځي: "موټر یې ځای پر ځای وځرخاو، په غصه روان شو.ما ته دوکاندار وویل

"وروره! اا ورد ي توی کړی ـ تا دا څهٔ کاووـ دغه شکر وکړه چې هغه خلګ نه وو کوم چې پردوی ځان ګرانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به هغو سوکان او لغتي درکولې هغه څوان به له سړیو سره راشي. خان خو دي په بې عزته کړی او اوس مور په بې عزته کوې".

چا به راته ویل چې

"غورزه خان با سه اوس به خلک در پسې راشي لاس ترلي به دي یوسي".

ما د دوی په خبرو غور نهٔ نیوو. لارم هوټل ته مخ مې ومینځلی. پوره یو ساعت پس یو سپین ږیری سړی په موټر کښې راغلی، زهٔ یې د لاس په اشاره ور وغوښتم. زما د زړهٔ درب شو چې دوکاندار خو سم ویل چې ورې دي بیا مې بېرته له خان سرسوچ وکړی اوس خو هسې هم کښېوتی یې چې څهٔ وشي بیا به یې د حل لار لټوې.

زهٔ په دې سوچونو کښې وم چې په موټر کښې ورسره کښېنستم. سپین ږیري موټر سوکه سوکه روان کړ، تر بازار ووتو.

سپین ږیری: "زویه ! څهٔ کیسه وه"۔؟

ما توله کیسه ورته وکړه. دهٔ ویل چې

"ناصالح اولاد دي خدای چا ته نهٔ ورکوي".

موټروان: "هیڅوک ناصالح له موره نهٔ پیدا کېږي. تهٔ اختیار مهٔ ورکوه. موټر خینې ودروه چې دی غریت او دربدري ووینې په خپله به صالح شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین بیری: "څهٔ ووایم ـ بچیه ! خبره خو دي سل په سله کښي سمه ده ــ زموږ له بې غوری زموږ اولادونه ناصالح شوي دي ـ څهٔ وکړم هرچا ته خو نشم ویلای چې زما زوی دا نورو له کاره ایستلی دی ــ وروره ! دا (لویې) مو دلته له غاړې ده اوس مې ستا پر سر په کور کښې جنجال وکړی ـ ټول خوانان سرهٔ او شنهٔ کېدل چې موځي وګوره او موږ ته لاس را اچول وګوره ـ په څهٔ خواستې او زارۍ مې کښېنول ـ ورته ومې ویل د خدای بندګانو که مو دغه حال وو په خدای چې سبا به دغه د موځیانو زامن پرتا سوخانان وي.

زما زوی غلط کار کړی دی ـ تا له دغه ځایه والله که د چا پلار هم ولاړ کړي. زهٔ به خپل زوی پوه کړم".

موځي: "تهٔ یوار ستا په موجودګي کښې ستا زوی له ما سره کښېنوه".

سپین بیری: "هو خو د خودا خبره به زما او ستا تر منځه وي راځې به له تاڅه به معافي غواړي".

بېرته یې هم پر دې ځای کښته (کوز) کړم.دی روان شو.

دلته چای هم راغلې، موځي ماما پیالې ډکولې.

لبوني جانان: "مرې که یې وژنې ! دا خو د ډېر ښهٔ شوي دي خو دا یوه خبره در څخه پاته شوې ده".

موځي: "لکه کومه خبره؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! هغه دا چې کوم کارونه زموږ وو، هغه اوس تاسو کوی او کوم چې ستاسو وو، هغه موږ کوو- د دۀ په خپله په نوره کيسه سرخلاسېدو".

موځي ماماوخندل

"لېونو! تۀ نه وې چا پوه کولم".

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! د دې تولنې خلک ولې تول شکې غوندې دې؟".

موځي ماماوخندل او لېوني ته يې وويل

"لېونو! کوم ستېشن دې په ونيوو".؟

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! هغه مخامخ کوڅه که دې په ياد وي- د هغه د ېوال سايې ته چې په تک سرۀ ژمي يوه سرې ښځه کښېنوله".

موځي ماماوخندل بيايې ماته مخ را واړاوو

"دا سې نه وي چې تا سوشکيان شې- دادا سې کيسه وه- يو وخت مې يو سړی ليدو تېرشو، ښځه ورپسې وه- له جامو د ېره خواره ښکارېده- دوه واړه ماشومان ورپسې وو- يو هلک بله نجلۍ وه- يو ماشوم يې په غوځي (غېږ) کښې وو- په هغه مخامخ کوڅه کې يې ښځه او ماشومان په سارۀ ژمي وسايه ته کښېنول- دی په ښار کښې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته خوا مې ډېره بده شوه ــ له ځان سره مې سوچ کاوو چې

"ته دې خرۀ ته ګوره ــ ښځه غریبه یې له ماشومانو سره په یخ کې وسایه ته کښېنوله دی روان شو" ــ ما چې مخ را واړاوو د لېوني هم نظر په هغه ښځه او ماشومانو کښې وو.

زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې لېوني ته به وایې ته دې خرۀ ته ګوره چې د لېوني رېږ مې تر غوږ شو.

وهغه غټو کې ماشوم ته یې ورړیغ کړ ــ هغه ترکی وچکی ماشوم، پوزه یې بشېدله، په کړیېدلو زامو راغلی ــ لېوني یو څو خوږې ورکړې ــ دا واخله ته او هغه بله ماشومه به یې وخورئ او مور دې ولاړه کړه د هغه بل دېواله و پیتاوي ته یې کښېنوه.

بیا یې ما ته وویل

"مرې که یې وژنې ! څومره بې سوچه او بې پروا خلک دي ــ هغه ښځه او ماشومان یې په هغه سایه کښې کښېنول ــ دومره عقل ورسره نشته چې لمر ته خو یې کښېنوه ــ نه په ښځه کښې دومره زړۀ شته چې له دې ځایه څخه ولاړه شي لمر ته کښېني ــ د لېوني لا خبره په خولۀ کښې وه چې هغه سړی راغلی

"دا خوږې زما و ښځه ته چا ورکړې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې ! ښځې ته نهٔ، ماشومانو ته".

سړي لاس له خولې واخيستو

"دلګانو تاسو مورا او خور نهٔ لرئ؟".

څهٔ چې يې پرخولهٔ ورتلو هغه يې راته وويل.

خلک را ټول شو ـ هغه سړی يې په زوره بوتلو ـ ټولو لېوني ملامت اوهٔ ـ سړی خلکو روان کړی وو، دهٔ پوچ رد ويل.

لېونی ولاړ وو ويې خندل

"تهٔ اوس له دې ړاندهٔ اولسه ګيله څنګه کوې":؟

نهٔ د هغه سړي چې پوچ رد يې ويل، نهٔ د ښارد خلکو دې ته فکر وو چې دا خو لېونی دی ـ په دې خو خر هم پوهېږي چې لېونی دی ـ تهٔ د دهٔ بېر سر، ببره ږيره، څيري جامې بيا هغه پوچ رد وايي.دی خاندي.

په دې وخت کښې هغه ځوان هم راغلی چې له ما سره يې جنګ کړی وو.له خلکو يې پوښتنه وکړه.

يو ځوان کيسه ورته وکړه.

ځوان: "دا خو دوني کيسه ده هم نه ـ دا لېوني خو ښه کار کړی دی".

موځي ماما ماته سترګه ووهله ـ مطلب دا چې دهٔ ته ګوره ـ په دې وخت کښې هغه ځوان هم راغلی پر موځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس وګرزاوو روغبړ يې ورسره وكړ۔ مور هم روغبړ ورسره وکړو۔دی کښېنستو موځي هم ښهٔ عزت ورکړ.
تــول دوکانــداران حيــران وو چــې دا کومــه کيســه ده۔ مــوځي مامــا د دهٔ پــاره چــای را وغوښــتې۔ دی خاموشــه وو مور ته يې حېران حېران کتل.
مــوځي: "تــر دې کيســې پــوري يــوه بلــه د خپــل کور کيســه درتــه کومــه۔ زمور يو نژدې قريب وو۔ هغــه تــه زمــا سكه د اكــا لــور ناســته وه۔ د وادهٔ يــوه مياشــت پــس نجلــۍ كور ته په شپو راغلې وه، مور ته يې ويلي وو
"ددې ســړي خــو پــر ماشــک دی وايــي تــهٔ پــه مــوځي توره يې".
مور يې راغله ما ته يې ويل
"تازکــه! لــه خانــه ســره پــام کــوه۔ د نجمــې مېــړهٔ د پــرتــور زړی سړی دی۔ دا سي نه وي څهٔ تاوان درو ه نه رسوي".
ما ورته وويل
"خدای به هر څهٔ خېر کړي۔ تهٔ کورتـه لاړه شه او نجمې تـه اطمنان ورکړه۔ ځان مهٔ پرېشانه کوه".
پــه ســهار مــې د نجمــې مېــړهٔ چــې زمــا اخښــي کېــدو پيدا کړو ورته ومې ويل
"نجمــه کــه زمــا د کاکــا لــور ده خــو خــور مــې هــم ده۔ دا تــا اوس کــوم دول شــروع کــړی دی۔ بــل وار چــې دا ســي خبــرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا نه ورم ـ هر څوک خورا او مورلري ـ که دي نجمه نه ده خوښه طلاق ورکړه خو پر لمن به تور داغ نهٔ ور يږدې.
هر څهٔ چې مې ورته وويل د سري تر خولهٔ يوه خبره نهٔ را ووتله".

موځي ماما چې دا کيسه پای ته لا نه وه رسولې چای راغلې ـ هغه ځوان هڅه کوله چې د چای روپۍ ورکړي خو موځي ماما ورته وويل
"تهٔ مېلمه يې".
ځوان په ځان کښې ورک وو لکه چې بل ځای يې دا سې مجلس نه وي اورېدلی ـ ليوني چې د چای د راتلو په وخت کوم توپونه وهل ـ ځوان دومره وخندل چې له ډېري خندا يې په سترګو کښې اوښکې راغلې ـ په دې وخت کښې صالو له ځوان څخه د نامهٔ پوښتنه وکړه.

ځوان: "نوم مې بريالی دی. ستا نوم؟".

صالو: "صالوجان".

بريالی: "ماما ! د لېوني توپونو خو ستا کيسه سره پرې کړه خو دا نجلۍ ستا ترله ده، خوردي نهٔ ده ـ دا سړی خو نه دی ملامت ـ دا خو مور تول په سترګو وينو چې ترېرونه وترلو ته څرخېږي (نڅېږي) ـ د جهان خلک د اکا له لور سره وادهٔ کوي ـ دا ستا څهٔ رنګه کيسه ده؟ ـ زهٔ نهٔ شوم پوه". ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسوشي: "زما بابا دوه ودونه درلود ـ زما د مور او پلار ژوند سره تریخ وو ـ زما پلار زما پر مور هیڅ کله هم تهمت نهٔ وایو ـ یو ورځ یې زما مور ته ویلي وو چې ښځې! ښهٔ سره پوهېږو چې زما او ستا نهٔ سره لګېږي ـ قسم در سره کوم ـ طلاق در کوم خو په یو شرط ـ پر هر سړي چې ته لاس کښېږدې هغه سړی به تا په ورین تندي قبلوي.
زما مورکۍ د جومات پر خادم لاس ینښي وو ـ بابا په هغه وخت د مولوي صېب په حضور کښې له خادم سره مخامخ کړې وه ـ د دوارو خوښه وه ـ بابا مورکۍ ته طلاق ورکړی وو.
مورکۍ یو څهٔ وخت زموږ د یو بل همسایه په کور کښې او سېده ـ اخر یې مولوي صېب له خادم سره نکاح ور تړلې وه ـ زهٔ یې هم د جومات د خادم کور ته ور سره وړی وم.
کله چې زما اکا د نجمې پلار خبر شوی وو نو یې زما پلار ته ډېر پېغورونه ورکړي وو چې
"د پښتو ماینه څوک وچا ته کښېنوي ـ پوزه دې را پرې کړه. دغه هلک دې ولې ورکاوو"
بیا یې زهٔ خپل کور ته وړی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا زه ځکه له ادې سره پرې ینښې وم چې زۀ پرتې وم- دوی وای چې
"کله کاکا تۀ له مورکۍ ځخه ورې نو هغې د برې چیغې وهلې. د خدای رویونه یې ورته ګرزول".
د هغو چیغو باوجود هم کاکا ظالم له ادې ځخه جدا کړی وم بیا د نجمې مور ما او نجمې دواړو ته خپلې شیدې راکولې- دغه رنګه زۀ او نجمه په یوه غېږه او یو ځای کښې سره لویان شوي یو- اوس خوښه ستا سو ده نجمه زما خور که ترله بولی؟".
بریسالی: "ښۀ ستا بابا خو کمال کړی دی- دا سې خلګ خو د ېر کم پېدا کېږي".
دروازه خلاصه شوه، نرسه راغله، زما او د لیوني کیسه یې بیا سره راپرې کړه.
لیوني: "مرې که یې وژنې! بیا راغله. لچې ملایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

10

نرسي ستن ولګوله لېوني ته يې ويل چې"ډېر مه ږغېږه. پر دماغ بوج مه راوله".

په حقيقت کښې مي نرسي ته ډېره خوا بده شوه چې"ته دغه وګوره. په ستړې زه يم.لارې دا ورښيي"؟

تر ورو د وتلو په وخت کښې يې راته ويل"ډېر يې مه ږغوه. دی که لېونی دی ته خو پرسود يې.د نشې ستن مي ورلګولې ده.ډېر يې مه تنګوه.تا ته هم لکه چې جوړه مېله په لاس درغلې ده". دروازه يې په زور سره بنده کړه.

ليونی را ولاړ شو اتڼ يې شروع کړی. پر پُونده وڅرخېدو"ليلو لښته ده".

لېونی: "مرې که يې وژنې !ته د دې خبرې پرېږه.د نشې ستن مي ورلګولې ده ،له ما خپلې کيسې وغواړه چې درته کوم يې. مرې که يې وژنې !ما څه ويل؟".

ما د کيسې پای ور په ياده کړه.

د ده کيسه شروع کړه.

لېونی: "مرې که يې وژنې !دبرياليې له خبرې سره مو ړ تول له هغه ځايه څخه را ولاړ شو.خپلو کورنو ته لاړو او لېونی په بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې پاته شو.ماخوستن ور وتکېدو چې ورووتم د صالو پلار وو.د مېلمنو خونې ته مې بوتلی.ډېر غصه معلومېدو.چای مې ورته راوړې دۀ وویل "خوانه ! زۀ خو د بازار خلګو او خپلوانو دومره ستړی کړی یم چې زوی دي تر ځان لهلویانو سره ګرځي او بل له هغه لېوني سره؟.

صالو ته چې ووایم هغه ستاسو صفتونه راته شروع کړي . وروره !دغه هلک پوه کړه او له ځان سره یې مۀ ګرځوئ".

زۀ: "کاکا !تۀدا راته ووایه چې صالو مځکې ښۀوو که اوس؟".

کاکا: "خوانه !که حقیقت درته ووایم د اسمان او مځکې فرق یې کړی دی. پر وخت سکول له ځي پر وخت راځي. مور،خور او ټول کور ځیني خوشاله دی".

زۀ: "کاکا قسم نۀ درسره کوم خو دا باور درکوم چې مور که ستا زوی ته ښه نۀ ور رسولو، بد هم نۀ ورسوو. ته چې په دې پوهېږې صالو تر پخوا ښۀ دی بیا راتلې ولې".

کاکا: "زویه د خلګو دې زوی مړشي تېرېږې ایستم !ما ستا اخلاق او خلوص ولیدو،زه بالکل مطمئنه شومه. خلګ چې څۀ وایې، و دې وایې".

د صالو پلار مې ښۀ په خلوص رخصت کړ.کور ته راغلم ویدۀ شوم. سهار چې مې چای وڅیښلې ښۀ په تسلي بازار ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو د موڅي ماما پر تره ناست وو.د موڅي ماما پېټۍ پرته وه دی نۀ ښکارېدو. مورِ راغلو د دۀ انتظار مو کاوۀ. ناګهانه د لېوني رېغ شو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! راغلی راغلی هغه دی ماما".

ماما هم راورسېدو چې خپل وړوکی کالی يې خوراوۀ خندل يې"لېونو ! بيا دي څۀ تماشه جوړه کړې ده". ؟

له ماما سره د روغبړ کولو ورسته سره کښېنستو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! له ما سره تر را روانې جمعې پورې کار مۀ لرئ.ما په ښار کښې بد شروع کړي دي.کله يو په سوک وو هم کله بل، کله د يو موټر شيشه ورماته کړم کله د بل ،کله څۀ وکړم کله څۀ".لېونی د دې خبرې له کولو پس بې له رخصته روان شو.

مورِ يو ساعت لا هلته ناست وو بيا را ولاړ شو. په لېوني هم پرېشانه وو چې خلګ يې خوږنه کړي يا له خلګو ور پېښه نه شي ؟

د جمعې تر ورځې پورې زۀ او صالو د موڅي ماما ترې له هره ورځ راتلو . کله کله به بريالی هم راغلی خو لېونی نۀ ښکارېدو. د جمعې په ورځ چې زۀ او صالوجان هوټل ته لاړو ،ما د لېوني ګپې ورته کولې دۀ خندل.اذان وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالوجان: "د مولوي صېب ګرې غلطه شوې ده که وخت د اذان دی؟".

زهٔ:چېګرې ته مې وکتل."نهٔ د مولوي صېب ګرې نهٔ ده غلته نن جمعه مبارکه ده".

صالوجان وخندل"درځه چې ولاړ شو داسې نهٔ وي لېونی راشي بیا مو نهٔ پرېږدي وايي به په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نهٔ کېږي".

له دې وروسته موږ هم ماجت ته لاړو ، لمونځ مو وکړ،را ووتو په ښار کښې روان شو۔ سوکه سوکه تلو په ښار کښې به د جمعــــــې د لمانځـــــهٔ پــــس ډېــــــر رش وو ـــــــ د موټرسائیکلانو،موټرانو،رکشو هارنونه او د خرهٔ ټانګو به اکثره سړک بند کړی وو۔د ښار زورورو به ورته پوچ رد ویل دوی به پر خپلو خرو نارې بوغارې جوړې کړې وې، خپل خرهٔ به یې وهل،هلې ځلې به یې جوړې کړې وې .د خرو په غاړو زنګوګانې غږ او بل خوا د رېړۍ والا ږغونه هر شی په پنځهٔ پنځهٔ . چا به ویل ارزانه شوې کېلې،چا به د یوهٔ شي نارې وهلې چا به د بل شي.

له بلې خوا به د موسیقي ږغ وو ،ډېر خوند یې کاؤ۔د دې ټولو ږغونو اجتماع ځان له ساز جوړ کړی وو ،زهٔ پکښې ورک وم۔و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ته ودرېږه له بل سره ودرېږه تر څو چې د موټر اډې ته ورسېدو.يوې او بلې خواته موکتل د لېوني په انتظار وو.

دلته مو لېونی په نظر شو راروان وو. د لېوني ترڅنګ راورسېدو له مخه يو سړي را وږغ کړ"پام ورسره کوئ ډېره يې په لاس کې ده".لېوني د دۀ له ناړې سره سمه ډېره راخلاصه کړه. له موږه لرې ولګېده

لېونی چې تر موږه راورسېدو، له موږ سره يې روغبړ وکړی.

لېونی جانان: "هغه ورځ چې يې ښادي ته پېسې ورکړې، هغه سړی شاعر دی.هغه شاعر له څو".موږ ورسره ومنله.

لېونی جانان: "مرې که وژنې !هغه سپين وېګن وينې سرچې يې د وورولـه ګونيو ډک دی، هغه ته وخېژئ .ورته ووايا ست موږمنوجان کلي ته څو.له بندوال سره موکار دی".

موږ هم هغه وېګن ته وختو،وېګن روان شو.تلو تلو په دې کلي کښې سواري کوز کړه،ودې کور ته وروګرزېږه ګونې کوزه کړه، دې کور ته ودرېږه ښځه کوزه کړه. لمرلوېدو چې استاذ وېګن ودراوو پر موږ يې وږغ کړ.

استاذ: "هغه دی د بندوال کور".

تولنه لېونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را کوز شو.لېونی بیا د وېګن له دروازې سره ولاړ وو،و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !دوی خو هم له ښاره راغلو".

زه: "موږ؟".

لېوني جانان: د وېګن دروازه ته لاس ونیوو.

"مرې که یې وژنې !دغه هوښیاران چې په ښځو یې د وېګن له خلګو مخونه پټ کړي وو، درسته ښار ته ښکاره وو".

ټولو خلکو وخندل.ما د وېګن دروازه بنده کړه، وېګن روان شو.لېوني لږ له وېګن سره منډه کړه،بېرته راوګرځېدو ویې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !استاذ په خدای چې ماښام ښځې ته وواېې چې نن مې یو لېونی په چل چل کښې داسې پرېښودی، موټر مې وخغلا وو".

لېونی جانان له مخه شو موږ ورپسې چې ورسېدو،بندوال ولاړ وو.خونې ته یې بوتلو په خونه کښې ناست وو، شا وخوا مې سره کتل له ځان سره مې وویل"په دې سارا کښې دومره ښایسته د مېلمنو خونه.تک سپین دېوالونه،چار پېره عکسونه پکښې ځړېږي .لاندې چارپېره سرې نالی

ټولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې، سره بالښتونه پرې پراته دي. په دروازو یې تکې سرې پردې ځړېږي".

د بندوال د دوباره راتلو سلام زه د خونې له نندارې راغبرګ کړم.

زه: "چې د ده له کښېنستلو سره سم مې دا خبره وکړه. یاره بندواله! په دې سارا کښې دا عکسونه دا سپین ږیري او ملایان پرېږدي؟".

بندوال: "یاره! یو څه وخت ډېر ور سره په تکلیف وم بیا څه ښه شوم چې ملایان خدای را وشرمول. یو سپین ږیری پلار لرم هغه دې خونې ته نه راتلو. یو ورځ مې پلار ښار ته بوتلی هغه په ښار کښې لګېدلي د ملایانو غټ غټ عکسونه مې ورښکاره کړو چې هغه یې ولیدو بس په کراره شو".

زموږ خبره لا نه وه خلاصه د بندوال پلار چې لکړه یې لګوله خونې ته راغلی، موږ ټول ورولاړ شو. له روغبړه پس بندوال ترلاس ونیوو، بالښت ته یې کښېناوو. کاکا چې ساه سمه کړه دوباره یې بیاله هر یوه سره روغبړ وکړو. په کاکا پسې دستي ډوډی راغله. له ډوډی پس په ګپه ګپه کښې، هغه وخت چې کاکا خپلې چشمې له سترګو راکښلې وې، د خپل پټکي په څاک یې پاکولې.

تولنه لبونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: مخ ور واړاوو.
"مرې که يې وژنې ! کاکا ! دا ملايان وايي دا ځيني تولنې مور خور نه لري، نه تر له مالومېږي. ستا څه خيال دی؟".
کاکا: چې خپلې چشمې په سترګو کړې. "زويه ! څه خبر يم. خدای دې په دوی کوي، مور خو نه دي ليدلي".
زه: چې ورغبرګه مې کړه. "کاکا ! بيا هم ستا زړه منې چې که مور، خور يا لور په لاس ورغله لاس نه تر اړوي".
کاکا: چې و بالښت ته څنګ وهلی وو راپورته شو.
"زويه ! زمونږ يقين دی. ولې ملايان دروغ نه وايي. ملايان چې هره خبر کوي هغه له کتابه کوي".

لېوني جانان: د خبرې وار له مخه کړو. "مرې که يې وژنې ! مونږ کله ويل چې دروغ وايي . مونږ وايو چې دوی په خپله نه په پوهېږي که خلک پوه کول نه غواړي. دا مونږ منو چې ملايان څه وايي هغه حقيقت دي. ليکن دوی مونږ دا سې نه پوه کوي لکه دا اوس چې زه په دې خبره اولس پوه کول غوا رم".
زه: چې خبره بله خواته واړوله. "کاکا ! د دې غاړې به څومره وختونه کېږي چې وايي

تولنه لېونی ده　　　　عبدالقادرمجرم

تولنه لېونی ده　　　　عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دراوی یې بل کړی اور
یوا ریې لور راسې بیا مور

کاکا: موسکی شو. "زویه! دا غاړه به زیام (زۀ وایم) زما تر پلار هم مشره وي".

زۀ: "کاکا ! تۀ دراوی ښۀ کار بولې که بد" ؟.

کاکا: "زویه! دراوی که ښۀ کار نه دی بد هم نه دی .هغه بیا تاسو پر گوری ما په خپله کړې ده،زۀ خو یایم ښۀ کار وو. اوس په دې هم پوه شوم چې تاسو خبره کوم ځای له بېول غواړی .په هغه وخت کښې به ضرور یو دوه داسې دلگان وو لکه دا اوس چې درسته زمانه ده.زۀ د خپلې دراوی ذکر ځکه کوم چې تاسو د هغه وخت د خلگو او د اوس د خلگو فرق وکړی .کومې پېغلې ته چې به زۀ ورتلم هغه یو کال کېږي وفات شوه.زۀ چې به تاکلې ځای ته ورغلم د روغبړ لاس به مې ورکړو بیا تر سهاره لاس وروړل پرما داسې دي لکه له موره سره زنا.پخوانې خلگ څۀ لېونې نۀ وو،نۀ دومره بېغېرته ووچې لور یا خور به یې له بله سره شپه تېروله،دی به په خبر هم وو څۀ به یې نه وویل.

زویه! زما په خیال د دراوی اثر به نورو خلگو ته هم له موره څه ورغلی وي. ستاسو که نه دي په یاد زما خو داسې په یاد دي

تولنه لیونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دا اوس اوس . په یوه خونه کښې به دیوې زیې کور پروت وو په هغه بله کښې به د بلې زیې کور پروت. څوک د نر زوی وو چې ودې کورته به یې په بد نظر کتل.

بل دا چارد بوالۍ نه وې نه د اوس په رنګ پردې وې . زموږ ښځو له مېږو، پلارو او ورونو سره سم کار کاوه. لوښه، واښهٔ او بوټي، له ښځې لرې لرې به یې اوبه راوړلې . پردې ښځو چا پېرداري کوله . دا یې ښکاره مثال دی چې زموږ د کوچیانو ښځې اوس هم هغسې ګرځي. شته د نر زوی چې په کړو ورو ګوري.

دا اوس زمانه په چارد بوالۍ او په پردو ښځې راګرځوي. زهٔ هره ورځ له دې خپله سره اریم چې په د بوالو ښځې نهٔ راګرځي . له خانه د سرې زامن جوړ کړی ـ دې ته ببخي حېران یم چې دا ناروغي زموږ تولنې له چا راوړه؟".

له دې پس یو څهٔ ګړی چوپ ناست وو

کاکا: واړه وخندل. "زویه! دا زما تجربه ده چې د مېړهٔ په ښځه بروسه نهٔ وه . د ښځې په مېړهٔ بیا ښځه په پردو او د بوالو نهٔ راګرځي دا یاد ولرئ.

زهٔ حېران ودې ته یم چې دا بلا دودونه له کومه راغلو، چا راوړو؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دا خو دي اوربدلي دي چې پخواني خلک ډېر مینه ناک خلک وو، وسیله یې درلوده. هغه د دې دراوې برکت وو چې هر سړي به یې وکوم کار ته مخ کړو هغه به یې دومره په مینه کا وو لکه له هغې پېغلې سره ناسته. په دراوې کښې نورې هم ډېرې داسې ګټورې خبرې وې. دا څو خبرې چې درته کوم دا زما خپله تجربه ده لکه حوصله، وسیله او ایمانداري. دا په دراوې کښې وې.
دا کوم څۀ چې په ما کښې وینې یا شته دا ده هغې دراوې برکت دی".
د دې خبرې له ختمېدو سره سمه
کاکا: خپله لکړه ورکش کړه. "زویه! ماته رخصت راکړئ زۀ زیاته ستړی شوم".
بندوال تر لاس ونیوو کورته یې بوتلی. له هغې خوا چې راغلو زموږ د پاره یې د اغوستلو کالی (بسترې) راوړې، دی بېرته لاړی.
لېونی: "زۀ ستړی شوم یوا راتن کوم".
دۀ چې اتڼ ختم کړی نرسه هم راغله د نشې ستن یې ورولګوله. دی ځای پر ځای ویدۀ شو، زۀ هم ویدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(11)

سهار د هسپتال د کمرې ور وټکېدی، ورمې ور خلاص کړ.
د نرسې له راتلو سره لېونی هم را ویښ شو.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! لچې ملایې بیا راغله بلبله ده.
مرې که یې وژنې ! کیسه چېرې پاته شوه".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! سهار چې را پورته شو اودسونه لمنځونه مو وکړل. بندوال ښې د شید و مستې چای، کوچې ښه توده ډوډۍ راوړه. چا اوله پیاله څښلې وه، د چا لا هغه پیاله په لاس کښې وه. د لېوني جانان پر برېت لوړه د کوچو خاشه پروته وه. بندوال دا هڅه وکړه چې د لېوني جان له برېته هغه خاشه لرې کړي، لېوني یې لاس ونیوه.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! څۀ کوې؟".
بندوال: "پر برېت دې د کوچو خاشه پروته ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبونى جانان: چې ويې وخندل."مرې که يې وژنې ! ګوره ګوره چې برت ته مې لاس ور نه وړې. خداى دي وکړي چې غوا پر ولاړه وي".

پر دې خبره مورېښځې ډېر وخندل. وروسته

لبونى جانان: بندوال ته مخ ورواړاوو.

"مرې که يې وژنې ! ستا څهٔ خيال دى زموږ مور،خور مالومه ده؟".

بندوال: چې پياله په لاس کښې وه،ويې خندل.

"تهٔ بل کار هم لرې. دومره وار خو وکړه دا چاى وڅيښو يا يو سګرېټ وڅکوو".

لبونى جانان: "مرې که يې وژنې ! موږ ولاړېږو توله ورځ خو به تا ته نه يو ناست. ژر زما د خبرې ځواب راکړه".

بندوال: پياله کښېښوده.

"ښهٔ نه مې پرېږدې. خبره دا ده چې خور، مور هغه توليزې هم لري کوم چې دا ازادي بنيادي بشري حق ګڼي. مور او خور هلته هم محترمه ده څوک چې د ګناه تصور دماغي ناروغې ګڼي. دا خو هسې زموږ خيالات دي چې په کومه تولنه کښې چې سائنس او نوښت وده وکړي هلته د مور او خور تصور ختم شي. زما په اند هلته نور هم دا تصور وده کړې ده، هلته نور هم مضبوط شوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی،هلته سائنس او فطرت په خپله د یو مضبوطې عقیدې شکل اختیار کړی دی.

هان یوه خبره ضروري ده چې په هغو ټولنو کښې په ښوونځیو او پوهنتونونو کښې له ښځو سره پر ترون زده کړې ورکول کېږي. ښځۀ او بد ارخ یې دواړه ورته ویل کېږي.هلته دراوی بې عزتي نه ګڼل کېږي. ځکه یو پلار او یو زوی په دې نۀ شرمېږي چې یو بل ته ځرګنده کړي چې د پلانکي له پلانکۍ سره یاري ده چې یو بل ځان ترې وژغوري.

زموږ په ټولنو کښې خو بد مرغي دغه ده زده کړي خو بیخي لرې خبره ده. د شرم،حیاء او د عزت پردې مو هم پر عقل پرتې دي او هوس پرستۍ مو هم سترګې ړندې کړې دي. ټوله ورځ مو د ډېر عزمند خلګ په ښار کښې د هلکانو په لټون کښې وي.موږ یې وینو پورې خاندو دا هم وایو پلانی خو هم د ښکار په طلب دی. یو د بل لوڼې او خوندې تښتوو ،پردې خاندو دا دومره کیسه نه ده.غل که غلا وکړي پر وخاندو.

کاش! چې د دې ټولنې غلۀ غلا ځان له کولای،د بل د پاره مۀ وای یا بدماش بدماشي د ځان د پاره کولای، د بل د پاره مۀ وای .د دې ټولنې د غلۀ په غلا کښې ډېره حصه د زورورو وي. بدماش یې هم دغسې وګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پر خاندو ،مېا پرېږه دا خو يو دی نه دی خو پلاني او پلاني هم غلا کړې ده. يو د بل سره په نفاق کښې يو د بل په بې عزتي پسې يو.

ملايان مو هم د دين په روح نه پوهوي. دوی په دا نۀ پوهېږي چې خلک څنګه پوه کړي که څۀ هم د دوی مقصد دا دی چې يو د بل دروازې مۀ ټکوئ. يو د بل عزت مۀ اخلئ. زۀ خو وايم هغه ټولنې که له مذهبه لرې شوې،د ساينس د ترقۍ لارې خو يې خپلې کړې دي. ساينس خو يې د ژوند لاروي وکړه.موږ خو نه د دين شو نه د دنيا شو.

دا مو هم زړۀ نه مني چې زما خور، لور او ورېندار دي نه بې عزته کېږي او د بل له لوره،خوره او ورېندارې دي هم نه را ګرځو.

ستا څۀ خيال دی دا د تورو شپو په دراوۍ کښې به بيا زموږ وبچيانو ته خور او ورور درک ورکړي؟".

لبونی جانان:ولاړ شو څپلۍ يې په پښو کړې.

"مرې که يې وژنې !د دې يوۀ سوال ځواب لا راکړه.دا ملايانو چې د سکول مخالفت کولی.اوس څۀ وشو چې په خپله يې سکولونه خلاص کړو.د جمعې په ورځ پر ممبر ناست وي و خلکو ته وايي خپل ماشومان راولئ په سکول کښې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخله کړئ.له دې سره سره دا خبره هم وکړې چې ما سکول خلاص کړی دی په هغه کښې موږ له نورو دنیاوي مضمونونو سره سره اسلامیات هم وایو".

بندوال: خالي پیالې سره یو ځای کولې.

"یاره! ته ملایان خواران څهٔ کوې؟ هغه وخت د دوی ګټه پکښې نه وه. اوس یې هم هغه ملایان نه دي مخالفه چې خپل سکولونه یې خلاص کړي دي. دا نور یې اوس هم مخالفت کوي. ګنی که د اسلامیات خبره شي خو چې د سکولونو بنیاد ښودل شوي دي اسلامیات پکښې ویل کېږي. ور سره سره عربي ژبه هم ور ښودل کېږي او د عربي استاذان هم ملایان وي.

زموږ د قام خو بدمرغي دغه ده چې ملا، مشر، خان، تعلیم یافته ټولو د نس ومنل ځکه خو ورځ تر هغه بله تیاره جوړېږي".

لېوني جانان: د روانېدو هڅه کوله.

"مرې که یې وژنې! بس هم دومره مې در څخه پوښتل غوښتل. بندواله زه خووایم هغه وخت چې ملایانو د اسکول مخالفت کولی. چې په دې پورې یې لاس نیولې وای. اوستاذ، استاذه، ماشوم او ماشومه ټول به په دې خپله جامه کې اسکول ته راغلي ښه به نه وه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندوال د هر راته وویل چې پاته شئ نن شپه لا را سره تېره کړئ. ښۀ به د زړۀ غوټې سره خلاصې کړو خو دا خبره په لېوني چا منله.له بندوال څخه مو رخصت واخيست. ښار ته راورسېدو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! زۀ له مخه کېږم تاسو څو قدمه وروسته پسې راځئ".

زۀ: "څۀ چل به کوؤ؟".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! زۀ به و سرې سرې ته درېږم ورته وايم به چې ملايان وايي د ځينو تولنو مور،خور نه دي مالوم. زموږ خور،مور مالومه ده که نه؟.

تاسو يو څو قدمه شاته راځئ که يې ښکنځل راته کول يا يې پر ځان بده لګوله، تاسي به ورته وايا ست "لېونی دی".

زۀ چې ومې خندل. "ياره! نورې ورځې که نه وې لېونی نن نو په خدای به سم دم لېونی يې.دغه رنګه خو دي والله که زموږ پلار هم له خلګو خلاص کړي. په دې پوري کلي کښې نن وادۀ دی زۀ يې ورا له غوښتی وم نه وم ورغلی،دودی له به ورشوو،عذر به مو هم جوړ شي.هغه خلک خو ما پېژني،تۀ که چا پېژندلی هم کېدای شي خو دا ستا پوښتنې زۀ له خلګو څخه په خپله طريقه کوم.تۀ به خاموشه کېږې".

لېوني جانان سره ورښوراوو چې هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقیقت کښې زما د ټولنې دې خبرو ته پام نۀ وو چې څۀ کېږي څۀ نۀ خو دې لېوني زوی مړي زۀ په دې بلا اخته کړم. ورغلو، د سترخوانونه خوارۀ وو، ډوډۍ شروع وه. موږ لاس ومينځل په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه. ډوډۍ وخوړل شوه. د کور مشر د روغبړ په وخت کښې راته وویل "په ورا کښې نه وې چې ډوډۍ له راغلی یې هم دې ښۀ وکړل. ګني سلام مې در څخه بندولو". ټولو خلګو وخندل. څوک رخصت شول، ځيني اتڼ ته ووتل. زۀ، صالو، لېونی جانان او یو څو سپين ږيري او ځوانان په خونه کښې پاته شوو ګپه شروع شوه. ما هم خپل هډ ور ورغورزاوو. که مې څۀ د لېوني له هغې مهمې پوښتنې څخه شروع وکړه خو زما طريقه له لېوني څخه بېله وه.

ناني اکا چې بالښت ته شا وهلې وه.

زۀ: "تاني کاکا! دا څو ورځې مې په دې کښې سودا اره ده بېخي تر ډېره د شپې خوب نۀ راځي".

ناني کاکا: چې له بالښته را پورته شو "لکه څنګه؟".

زۀ: "دا د عمرګل زوی چې نجلۍ وتښتوله په دې خو دا ټول کلی هم خبر یو هم ماخوذه یو چې د نجلۍ له موره سره یې د پلار یاري وه".

ناني کاکا: پر ږيره لاس تېر کړی ويې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تۀ لېونی یې دا کوم اول وار دی،داسې کیسې خو په موږ کښې بېشمره شوې دي.د تورې تیارې د یارۍ خو دا نقصان دی.هغه خواران په دې څۀ خبر دي".

په دین ګل اکا کښې زما نظر وو چې ناکراره وو کله به ماته د خبرې وار راشي چې کله د خبرې وار ورغلی نو په خبرو یې داسې پیل وکړو.

دین ګل: "تانیه ! هغه خو به په تیاره کښې وو.اوس چې یې د پلار له موره سره یارې شي لور یې وزوی ته وغواړي په دې خاطر چې بیایې کورته په سپینه ورځ ورتلای شي".

وار د ملک کاکا شو.

ملک کاکا: "هلکه تانیه ! داسرې له خدایه وېرېږي څکه یې په دې کښې سودا اړه ده .موږ دې مشرانو او ملا یا نو قام ته بېخې شاورته کړه.د دۀ تر دې خبرې پورې یوه خبره راپه یادشوه.

هغه ورځ مې په ښار کښې ملا تاجک ولیدي".

تانې کاکا: "کوم ملا تاجک؟.

ملک کاکا: "یاره ! هغه ملا تاجک د هر ښایسته اذان چې یې کاوو بیا ورک شو.هغه ورځ مې په ښار کښې ولیدو.ما څۀ پېژندلی دۀ روغبړ راسره وکړو.ما پوښتنه څېنې وکړه سرېه چېرې ورک شوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تاجک وخندل"ملک کاکو ! موږ دي خدای له مشرانو خلاص کړي".

ما ورته وويل"ولي مشرانو څهٔ ګناه کړې ده؟".

دهٔ وويل"ملک کاکو !څهٔ درته ووايم؟".

"ما ورغبرګه کړه بيا هم".دی يو څهٔ وخت چوپ ناست وو سر يې ځړولی وو.ما بيا پر ږغ کړو "ولي ملاجانه !"

دهٔ وويل"ياره ملک کاکو !دلته درې قانونه دي.يو ستا سو دود و دستور بل د ملايانو شرع،دريم د حکومت قانون چې په کوم يوهٔ کښې ستاسو ګټه وي هغه ته لاس واچوی.

مثال: که لور ور کوی يا زوی ته واده غواړی له يوهٔ هم پوښتنه نهٔ کوي".

ما ويل"دا خو څهٔ بده خبره نه ده".

دهٔ ويل"که بده خبره نه وايه نو زهٔ به نهه کاله نه وايه ورک".

ما ورغبرګه کړه"زهٔ نهٔ شوم پوه".

دهٔ وويل"زما پلار ما له واده زمابېخوښي غوښتی وو. هغه نجلۍ چې د هر وخت يې زما له موره سره ياري وه. که دهٔ له ما پوښتنه کړې وای دا پېښه به نهٔ کېده".

ما ورته وويل"بيا دي څهٔ په وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ ویل"پرې مې ښوده. پلار مې هغه بل ورور ته کښېنوله".ما
ویل"بیا خو مې هم خاص فرق نۀ دی په کړی".
د دۀ سترګې له اوښکو ډکې شوې.د دې خبرې له کولو سره ولاړ
شو"خدای خو دې هغه وخت راولي چې زموږ خوندې او لونې
په خپلو حقوقو خبرې شي چې پر خپلو حقوقو پلار او ورور څۀ،
هر څوک تر مړوند نیولای شي".
دروازه وتکېده زۀ ورولاړ شوم..........

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(12)

لېوني: "مرې کـه يې وژني! يـو خـو دغـه ترسـه لېوني زمـوږ ګرده کيسـه را ګډه وډه کړي. ښـځـه نـو مـا ويل چې د وادهٔ څخه راغبرګ شوو نو لېوني تر موږ مخکې چابک چابک روان وو. داسې ورک شو لکه تاچې نهٔ دی ليدلی بيا موږ هم نهٔ دی ليدلی.

پوره نولس ورځې لېوني نه وو. موږ به موځې ماما ته راغلو د لېوني يې ديده به بېرته رخصت شو. موځې ماما به يو څهٔ د لېوني څهٔ به يې خپلې خبرې په ګډې کړې. داسې کيسې به يې کولې چې سړي ببخي يقين نه شو په کولای.

مثال لکه دا کيسه

"زهٔ يوه ورځ له دوبۍ څخه په جهاز کښې را روان وم. دا زما اول وار وو چې په جهاز کښې مې سفر کاوو. ښايستو ښايستو نجونو په جهاز کښې خذمت کاوو. يوې وماته ببخي د ېر خوند را کړی. واريه نه وو ما به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په خوا وکتل. د دې هم په ما کښې سودا اړه شوه هر ساعت به راغله سرجي څۀ خذمت؟".

زۀ: "کوروداڼ".

د جهاز والا ټول مسافر ماته ډېر حېران وو چې دا ښکلې نجلۍ هر وخت د دۀ خوا له څنګه راځي. ما هم د نجلۍ د خوشالولو د پاره غوښتو چې دا سې کارنامه وکړم چې دا راته حېرانه شي بس خدای راجوړوله په جهاز کښې اعلان وشو چې د جهاز د مخ ټائر پنچر شو. ټول مسافر وار خطا وو. چا ژړل، چا کلمې ويلې. ما هغه ښکلې نجلۍ ته وويل "په جهاز کښې رسۍ شته؟".

نجلۍ: "هو سرجي! څۀ به کوې؟".

زۀ: "تۀ ورشه رسۍ را واخله".

دې رسۍ راوړه، ما رسۍ په ځان کښې غوټه کړه. پاتې رسۍ مې پراوړه وا ړوله، په جهاز کښې سوکه راروان شوم. ډرائيور ته ورغلم چې دا ټائر پنچر ولې شو. د دۀ په خولۀ کښې لاړې وچې وې. ما وويل "ول پانه چيرې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د صندوخ خوا ته اشاره وکړه. رنګ یې تک تور شوی وو. ما ول پانه را واخیسته.

نجلۍ: "مهٔ کوزېږه".

"چې تول مري یو زهٔ دي هم مړ شم".

دروازه مې خلاصه کړه، کښته شوم. نورو خلګو رسۍ تینګه نیولې وه. په رسۍ مې ځان ترلی په هوا هوا کښې مې د ټائر پنچر ولګاوو چې بېرته راغلم وروره! هغې نجلۍ په غېږه کښې ونیولم، تول خلګ راغلو داد یې راکړی. جهاز روغ رمټ پر هوایي ډګر کښته شو. ماته یې کرایه بېرته راکړه. افسرانو نورې پیسې هم راکړې. سواریانو هم روپۍ پر راغوځولې او هم یې دعاګانې راته کولې. عکسونه یې را سره اخیستل. په اخر کښې هغې ښکلې نجلۍ څلور، پنځهٔ عکسونه را سره واخیستل بیا یې له ما څخه ادرس طلب کړو.

ببخي دېر وخت پس د چا هغه د جهاز کیسه په یاد وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین دوکاندار را ږغ کړو "هلکه! راشه ستا یو لیک راغلی دی".

ما چې لیک راوخیستو خلاص مې کړ، د هغې ښکلې نجلۍ وو چې زما او د دې پر یو ځای عکسونه یې هم پکښې رالېږلي وو ـ اوس هم د جاني استاذ د وېګن پر ښیښه زما او د هغې نجلۍ عکس لګېدلی دی".

دا عکس خو ما او صالو د جاني استاذ پر وېګن لېدلی وو ـ مو ږ پوهېدو چې موځې ماما په عکسو والا جوړ کړی دی ـ د دهٔ سرېې د یو بل سري پر سر لګولی دی.

د ډېرې خندا څخه د صالو په سترګو کښې اوښکې راغلې ـ موځې ماما ویل "اوس زهٔ د لېوني پر ځای در پاته یم. دغه رنګه به مو خندوم".

موږ له موځې ماما څخه د رخصتېدو په حال کښې وو چې یو چا پر سترګو لاس راونیول ـ ما پر مړوند وپېژندې چې لېونی دی.

زهٔ: "ها لېونو !".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ زما له سترګو لاس لري کړو-دومره کلک يې مچ کړم چې کله مور هم نۀ يم مچ کړی.

زۀ: "چېرې وې لېونو ای اوس کار دی چې تا وکړې؟".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! بس نور مې مۀ ژړوئ، ملامت، ملامت، ملامت يم".

چای مو ورته را وغوښتې دی بيا يو وار پر پونده وڅرخېدی - مور د ماما د جهاز کيسه ورته وکړه دی پر مځکه غزېدلی پروت له خندا شين شين کېدو- په دې وخت کښې بريالی هم راغلی- مور هم ښۀ په تپاک له بريالي سره روغبړ وکړی.

بريالی: "ماما! که ستاسو خوښه ده درځئ نن صحرا ته لاړ شو- چکر به ووهو، ښکار به هم وکړو- يو ساعت به سره وخاندو- په څۀ بلا مو کښېيستم بې له تاسو په خدای که نۀ کور خوند راکوي، نۀ بازار، نۀ نور ياران- د اکا زامن او نور خپلوان پېغورونه راکوي وايي چې لېونی شوی يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ ورته وایم ښۀ دی چې لېونی یم ـ چرسي او شرابي خو نۀ یم ـ دوی وایي بس پرېږدی یې دغه خپل ژوند خرابوي".

موڅي ماما ورسره خوښه کړه ـ زۀ، صالو، لېونی او موڅي ماما له بریالي سره په موټر کښې سپارۀ شو ـ زما پکښې خیال وو چې د بریالي پلار مور ته کتل چې مور له بریالي سره موټر ته وختلو ـ د دوی او بریالي پام ورته نه وو.

موټر چې څنګه روان شو بریالي مېمورې ورواچوله وېل یې "دا ښۀ په غور واوری" چې څنګه بدله شروع شوه

.

لېوني جانان: ورغوټه شو مېموري یې بېرته را ویسته "دا پرېږدئ ـ د دۀ ترېخ خو زما د اربې ږغ هم ښه دی".

لېوني ناتراشه غاړې شروع کړې ـ د یوې غاړې سر د بلې پای .لکه.

که له کښې یې که له پاسه

ګرانه مرۀ دي زورور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه یې نورې هم وویلې ـ واقعي هم د لېوني ښځه ډېر ژغ ووـ مور خندل دی لګیا وو خپلې بابولالي یې شروع کړي وې.

ما د قدرت د نظارو ننداره کوله ـ پر اسمان نرۍ نرۍ وریځ د غرونو پر سر چې به لمر ښکاره شو دباران په نري پشم ناوده کاني به ځلېدو ـ بېخي ډېر خوند یې کاوو خو لمر پټ او ښکاره کېدو ما د خپل اړخ د کړکۍ ښیښه خلاصه کړې وه، تازه هوا ښه پر را لګېده.

له لري به ځای په ځای شنیغزیان ښکارېدو ـ اوښان، کوچیان او رمې ډېر خوند یې کاوو ـ یو ځای یو شپانه پر ډبره ناست و ، شپېلۍ یې ږغوله .

لېوني جانان: "موټر ودروئ".

بریالي موټر ودرولی ـ مور هم راکوز شو ـ لېوني له شپون څخه شپېلۍ واخیسته ـ دا سي شپېلۍ یې وږغوله چې مور حېران حېران ورته کتل ـ شپانه په شاه یوه د شمسي وره ښیښه هم اخستې وه.

بریالي: "دا ښیښه څه کوې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه: "موبایل په چارجوم".

بریالی: "دلته موبایل کار کوي؟".

شپانه: "نهٔ!".

بریالی: "بیا نو څهٔ د پاره موبایل ګرزوې؟".

شپانهٔ وخندل ـ زموږ سر خلاص شو چې شپانهٔ د عکسونو ویډیوګانو د پاره اخیستی دی.

بریالی: تهٔ ښکاره کړه چې ویې ګورو ـ څهٔ رنګه موبایل دې دی".

ساده شپونکي خپل موبایل بریالي ته ونیوو.

"ها دغه دی ویې ګوره".

په دې خبرو خبرو کښې یې له ساده شپونکي سره داچل وکړی.

بریالی: "دادې په څو رانیو؟".

شپانه: "یو څهٔ ساتلی مګ مې پې ورکړو".

بریالي په دې وخت کښې د ساده شپونکي مېموري تولـه خپل موبایل له را اړولې وه ـ بریالي بېرته خپل موبایل شپون ته ورکړی.

لېونی پـر پونده وځرخېدی"واوره راواوره په بشتره کښې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور له شپون سره خدای په اماني وکړه. بېرته موټر ته وختو. هغه ورځ چې مو څومره خندلي دي بیا مې تر ننه پوري دومره نهٔ دي خندلي. ماخوستن بېرته راورسېدو په ښار کښې د بریالي له موټره کوز شو. ټول له موڅي ماما سره شپې ته لاړو. دا بله ورځ کور ته سره لاړو.

دوې ورځې ښار ته نه لاړم. کور مې څهٔ کار وو. دریمه ورځ صالوجان کور ته پسې راغلی، زهٔ هم بازار ته ورسره راغلم. موڅي ماما هم ګیله من وو. ما هم خپله حال ورته بیان کړ. موڅي ماما د هینداري په رڼا هوټلي ته د چای ووېل. چای راغلې مور وڅیښلې. ټوله ورځ مو پر بریالي او لېوني خندل. ماخیګر کورو ته سره لاړو.

د شپې یو د موټر سایکل والاد موڅي ماما کورته ورغلی وو.

سړی: "د خدای د پاره راسره لاړ شه بل د هغه لېوني زوی مړي یاران څوک دي چې له تا او له دهٔ سره یې ناسته پاسته ده".؟

موڅي ماما: "خېر خو دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "هو خبر دی ـ زهٔ د هغه لېوني زوی مړي ماما يم ـ ښن مې د زوی وادهٔ وو ـ زما له ياده وتلې وو ،لېوني ته مې د وادهٔ ست نه وو کړی ـ خدای خبر له کومې خوا راغلی،د انا کوټې ته ټللی وو توپک يې را اخيستی دی وايي چې"زهٔ که دي نه واي راغوښتی پروا نه وه ـ دا زما ياران دي ولې نه دي غوښتي.

تر کومه وخته پورې چې زما ياران نه وي راغلي په والله که يو هم دوډۍ راڅخه وخوري ـ کوم نر شته چې زما مخ ته ودرېږي يا مې ونيسي"ـ ورو‌ره ! په عالم کښې يې رسوا کړم ـ دغه ياران به يې رابيي".

د ستې يې بريالي ته تيليفون وکړ هغه هم راغلی ـ بريالی له مخه ماما يې راپسې وو ـ موږ يې له خپلو کورونو را واخيستو چې کله يې د ماما کورته ورسېدو .

لېوني جانان: چې موږ وليدو توپک يې وغورزاوو ـ پر يوه پښه وڅرخېدو "ماما ! کارتوس خو راکړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توپک کښې کارتوس نشته ـ مرې که يې وژنې !ياران زنده باد".

پر دوی هم لکه لمر چې را وخېژي خوشاله شوـ لېوني موږ له خلکو لېرې پرېو هوارځای بې کالي کښېنولو ـ ماما خوارېږي د پر ورته وويل "دا مېلمانهٔ کالي ته راوله"ـ دا خبره بيا په لېوني چا منله.؟

ماما خوارېږي د لاس د مينځلو اوبه په خپله راوړې.

لېوني جانان: "موږ دا ستا غوښي نهٔ خوروـ موږ ته پياز په غوړيو کښې را سرهٔ کړئ".

ماما يې سرهٔ کړي پياز راوړل، دوی مو وخوړه ـ

لېوني جانان: "يارانو ! ورشئ دوی به غله وهلې وي، خپلې پوښتنې کوئ ـ زهٔ به دلته يو ګړی اتن واچوم".

له دوی پس راغلې ترخې چای مو له ناستو خلکو سره ځينبلې په خبره مې څهٔ داسې شروع وکړه ـ "ياره ! هغه د چا خبره چې (نه دې وژلم د پلانکي مړه اوښه دې په رالېدله) دا اوس څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه شوه-دا نجوني وګوره چې تښتېږي هغه هم له هغه سره چې بل وادۀ يې هم وي- دا نور خلګ بيا وګوره چې له ښو عزتمندو کورنيو دي له يوۀ او بله ځايه ښځې راولي-هغه هم يو يو نۀ په پنځو ،لسو.

په دې کښې به مور،لور،خور ځنګه تر له مالومه شي يا دا چې د پلارېې له يوې ښځې سره ياري وه، زوی يې لور وتښتوله او بل زوی مور ته خلګ بياي،ورور خور ته ، پلار لور ته، اکا ورېري ته ،تربور ترلې ته-دا هم وينو هم يې اورو.

نن پلانې ښځه پرېښې ده،نن پلانې-که پوښتنه پسې وکړې وايي به موبائل يې ورسره نيولی وو-يا پلانې له خوره سره موبائل نيولی دی د پلانې په زوی پسې ګرځي-ټول يې هم په سترګو وينو هم يې په غوږو اورو".

دا وخت به لس کسه ناست وو ما په لوړ ږغ ووېل "چېري دي د دې تولنې ملايان،خانان، پيران او فقيران.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا بـه تاسـو تولـو اوربـدلي وي ليـدلي كـه مـو نـه دي".

چا سرو ښورا وو چا"هو".

اوس چـې هـرچـا داسـي يـوه كيسـه اوربـدلې وي هغه به يې ودې ناستو خلگو ته كوو".

رفيق:"ستا په دې كښې څۀ مقصد دی؟".

زۀ: "يـو مقصـد مـې نـه دی ـ دا گـورم چـې څـوک رښتيا ويلای شي که نه. اول وار زما دی.

زمـوږ يـو لـرې قريـب دی ـ زوی تـه يـې وادۀ وغوښتو ـ هغـه هـم د خپـل ورور لـور چـې کلـه يـې نجلـۍ را وادۀ کړه، هلـک ولـوړل کـه زۀ نجلـۍ خپلـې خـونې تـه راپرېـږدم ـ کـه بـه هلـک تـه د نصـيحت د پـاره څـوک ورغلو، هلـک بـه ويـل"زۀ دا نجلـۍ څنگـه وکـړم ـ د دې لـه مـور سـره مـا خپـل پـلار ليـدلي دی". هغـه هلـک کـه هـر څـو وخـت تېـر شو له خپلې خبري نه واوښتو. نجلۍ يې پرېښوه.

اوس نو تاسو خپله خپله کيسه راته وکړئ".

يـو سـاده سـړی چـې لـه مـوږه لېـرې يـو بالښـت تـه ناسـت وو، د چـای پيالـه يـې پـه لاس کښـې وه پټکـی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې له سترګو پورته کړې ويې خندل"مېنا دا خو لا ښهٔ دي چې نر او ښځه دي-ما خو يوه ناشوده وليده، ښځه له ښځې سره".

ما ورغبرګه کړه"پېغلې که وادهٔ؟".

دی چې پر خپله کړې خبره پښېمانه ښکارېدو"يا پېغلې".

"يو بل سړی ورووره! په دې کښې شرم نشته-زهٔ به يوه کيسه درته وکړم د يو سړي د خور زوی د يو چا پر لور تکان وکړو بيا مور هغه سړي ته ورغلو ورته و مو ويل د پر غلط کارېې درسره وکړو اوس دا لور ورکړه د دواړو به عزت خوندي شي د خوار د پر وويل وروره ما پر پړدی ما مه مجبوره کوی بس کم غلط کار چې يې راسره وکړو،تر هغه به زهٔ ور تېر شم"- د دې خبرې باوجود هم مور هغه سړی تنګ کړی-اخر هغه سړي مخ را واړوو-د هلک ماما ته يې وويل"تهٔ ورشه له خوره پوښتنه وکړه چې زما لورېې و زوی ته روا ده که ناروا"-مور تولو له شرمه کښته کتل تر هغه وخته چې را ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل سړی "یاره! که دغه حال وو خو د مسلمانۍ دربه ودرېږي".

وڅنګ ته یې ناست سړي وویل "خاوري مو شه مسلماني- مسلمانان داسي وي- یوه ورځ غرمه له ښاره راغلم- یو سپین ږیری کلیوال مې ولاړ ووچې مورېد سکول ماشومان کوزول د وویل "مرور مې ناروغه ده که دي ماځیګر ډاکټر ته راسره یوره". ما ورته وویل "سمه ده".

ماځیګر مېلمانه راغلو- اوس حېران وم چې له مېلمنو سره کښېنم که له سپین ږیري سره ولاړ شم- زۀ له مېلمنو سره ناست وم چې دی بیا راغلی- مېلمنو وویل "تهٔ ور سره ولاړ شه- مونږ ناست یو خپله ګپه کوو، تهٔ به بېرته راشې"- زۀ ورسره ولاړم هغه ښځه مې ډاکټر ته ور سره یوړه- یوار خو مې د ډاکټر څو ترخې واورېدلې چې "تاسو ناروغه تر مرګه ورسوی بیا یې راوړی- اوس ور شئ تیست یې وکړئ- وینه یې بېخي کمه ښکاري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موربورغلو هغه لېب اسيستېنټ يې وينه په موټر کښې واخيسته ـ دا په هغه موټر کښې ناسته وه چې د سپين ږيري زوی (د ښځې مېړۀ) پر سکوټر راغلی وماته يې لاس له خولې واخيستو "ته د خلګو ښځې په موټر کښې ګرزوې".

زۀ حق حېران ولاړ وم ـ د ښار خلګو راته کتل ـ دۀ ښځه په يو کشوله پلاريې پر بله ـ آخر دی روان شو ښځه يې و پلار ته پرېښوده ـ مورې هغه تيسټ پرېښودی ـ دوی مې د خپل کور په دروازه کښې کوز کړو.

په سهار وختي يې پلار له ماجته زموږ کور ته راغلی معافي يې غوښته ـ د زامنو يې نن هم سلام راسره نشته چې يو چل راسره کولای شي کوي يې".

په ناستو خلګو کښې يو بل چا وويل "هغه پلانی او پلانی ـ دا يو ګروپ وو ـ له نورو ښارونو يې ښځې راغوښتې ـ يوه ورځ هغه پلانې خپله ښځه ډاکټر ته راوستې وه، هغه د خپل ګروپ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پېښ شوي وو هغه ته يې ويلي وو چې "مور يې را وغواړو تا په ګډه وو-ته چې يې را وغواړې بيا خان پر واچوي"-هغه که هر څو وويل دا مې کوروداته ده-نه منل کې ده-تر جنګه سره رسېدلې وو. په دې ټول خلک خبر دي.
بله يو سړی چې د ډېر په کرار راته رږېدو "ته هغه سړی وګوره په کوريې خلک وزي ننوزي، دی راروان دی نورو ته لارښووني کوي-په خپله د پلاني په ښځه تور شو-وماته د هغه مشر سړي خبره را په ياد شوه-دوی وايي "له هغه مشره سره د ډېر خلک ناست وو، يو سړی راغلی مشر ته يې وويل "ته زما په کار يې"- هغه وويل "هره خبره چې ده ووايه"-که يې هر څو مره خان ټينګ کړی آخر مجبوره شو و يې ويل "زه تور شوی يم".
دوی وايي هغه وخندل ويل يې "سړيه! دا تور ټول يو. ته هسې ښکاره شوی يې".
دروازه خلاصه شوه-ورور مې د غرمې د وډې راوړه-لېوني ولاړ شو اتڼ يې واچاوو-ورور مې حېران حېران ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|
(13)

چې وروړمې له خونې ووتو، ما دسترخوان هوار کړی ـ لېوني لاس ومينځل راغلې ـ ما چې د دېګ سر پورته کړی، چرګ يې پخ کړی وو.

لېوني چې وليدو له خندا شين شو بيا ولاړ شو ـ ما پرېږ کړو "راشه ياره! ته خو لېونی وای خو زه دي لېونی کړم".

لېوني: وخندل "مرې که يې وژنې! خلک خو وايي چې(پيلان ساتي دروازې به لويې ږدي ـ زه خو وايم هغه دي ببخي د دروازې نوم نه اخلي).

مرې که يې وژنې! يوار د دېګ سر بند کړه ـ يوه ګپه را په ياد شوه".

ما د دېګ سر بند کړی ـ هوار د سترخوان مې هم سره واړاوو.

لېونی: "مرې که يې وژنې! سرې پر دودی ګپې نه کوي ـ يوه دېره پخوانې د اسکول د وختو کيسه را په ياد شوه ـ مورږد يو کلاس فېلو په کور کښې مېلمانه وو چې هغه زما کلاس فېلو نه بلکه زما عزيز هم وو ـ يو زه بل د ښار اوسېدونکی کلاس فېلو ور سره مېلمانه وو چې کالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د خپلو دوو خونو وشاته پر هوار ډګري هوار کړي وو۔ د ډوډۍ خوړلو وروسته مور نوی نوی تاش زدکړی وو۔ مور درې وو ، څلورم سړی نۀ وو۔ جميل (کوريه کلاس فېلو) کورته لاړ۔ له هغې خوايې لالټين ،خپل پلار تاش ته راوستو۔ مور ډېر حېران شو چې "تۀ دې سړي ته وګوره راغلی له زوی سره ولالټين ته ناست دی ،تاش کوي۔
مور د پلار ترمخ د تاش نوم نۀ شو اخيستلای".
خير تر ډېره مو تاش سره وکړو بيا يې پلار ولاړ شو ويل يې "ما لمونځ نۀ دی کړی".
د ګرمۍ شپې وې۔ مور تول دباندې ناست وو بيا ويدۀ شو۔ ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وو چې د جميل د مور نارې وې چې د جميل بابا ته يې ويل "سړيه !را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه (تندر نيولې) ده".
په دې وخت کښې ترور په زوره زوره ويل "خدايه !تۀ خو دا سپوږمۍ زموږ په ګناه مۀ نيسې۔ ګناه ګاره خو موږ يو دې څۀ ګناه کړې ده".
د جميل پلار چې را ويښ شو خپلې ښځې ته يې ورږغ کړو "ها ښځې ! څۀ کيسه ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمیل مور: "سریه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه ده- دوه رکعاته نفل به وکړې بل به زه چرګ ونیسم هغه به حلال کړې".

د جمیل پلار: "ورشه ښځې! کراره ویده شه- سپوږمۍ زموږ په حد کښې نه ده- د پلانکي خېلو په حد کښې ده". له دې خبرې سره یې بېغ ورک شو.

دا خواره بیا راغله خپل زوی جمیل یې وېښاوو- هغه را پورته شو- مور یې چرګ او چاړه راوړې وو- هغه چرګ حلال کړی- راغلی پر خپله بشتره پرېوتو- مور یې پر بېغ کړ "زویه! ته ولې پرېوتې- دا خپل ملګري وېښوه چې را پورته شي یو دوه دوه رکعاته نفل به وکړي- پلار خو دې هسې هم نه پورته کېږي".

جمیل: له خندا شین شو- "مورې! نفل ته او د کلي ملاصیب وکړئ- ما خو دا دې چرګ درحلال کړی"- د لته ما هم وخندل. جمیل ته مې وویل.

"یاره! درځه چې پورته شو".

د مورکۍ د زړه د پاره زه ولاړ شوم- تر سرېکه بدنۍ مې را واخیسته، اودس مې تازه کړی پر نفلونو ودرېدم- دوی دوه حرامیان په بشترو کښې پراته وو خندل یې- یو دوه واره یې زه هم د لمانځه په منځ کښې وخندولم، سلام به مې په وګرځاوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره سم لېونۍ بېرته راغلې د سترخوان مې هوار کړی. ډوډۍ مو وخوړه.

لېونۍ: له ډوډۍ خوړلو پس بېرته ولاړ شو، پرکټ یې پښې وغځولې.

"مرې که یې وژنې! دا متل خو دې اورېدلی دی چې وایي (د نودې ختې لړاوبه کافي دي). یاره! که رښتیا درته ووایم د وخت سترو او تجربو دومره خلک جوړ کړي دي چې له موږه هسې اشاره غواړي خو دلته بدمرغي دا ده چې څوک په چا اعتبار نهٔ شي کولای.

د جمیل د پلار خبره درته کوم چې زموږ نژدې قریب هم وو. بېخي ډېر وخت زهٔ نهٔ وم ورغلی. په دې وخت کښې زهٔ هم دغسې ناروغه شوم لکه دا اوس بیا ورونو ډاکټر ته بوتلم خیر دا ډېره اوږده کیسه ده.

بل وخت مې واورېدو چې هغه کاکا (د جمیل بابا) ناروغه شوی دی. زهٔ ورروان شوم چې ورغلم دی ماخیګر د ماجت د ېوال ته یوازې ناست وو چې زما توخ شو، دهٔ پر سترګو لاس ونیوو، زما په لور یې کتل. زهٔ چې ورورسېدم وسره کښېنستم. غبرګ مې پروګرخوله. د روغبړ په وخت کښې یې رېږ وپېژندلی. له روغبړه پس یې وخندل "زویه! زهٔ خو اوس په سترګو ډېر تپ یم. اوس چې راته ناست یې هم دې مخ ښهٔ نهٔ شم صحي کولای، اوس مې دې هم رېږ وپېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ څنګ یې؟ – زویه! وامې وریږدل لېونی شوی دی – اوس څنګ یې؟". یو ګړی چپ وو بیا یې وخندل.

"زویه! تهٔ نهٔ یې لېونی، لېوني دوی دي".

زهٔ به یوه کیسه درته وکړم – زهٔ په لېویز کښې د بل پر ځای بازګیر وم – په هغه وخت کښې د پیاده بازګیر لس روپۍ وې، د سپارهٔ (هغه چې آس یې درلود) شل روپۍ وې. په هغه وخت کښې لاری پیدا کېدې یوه یوه.

هغه لاری به زما په خیال په هیندل چالو (ستارټېدې) کېدې – د هغه وخت سرکار زموږ د خان دوکسه په یو کېس کښې نیولي وو چې اختیار تول له پولټیکل سره وو – کله چې وخان ته خپل وس ور تمام شو بیا یې د قام پر سپین ږیرو ږغ وکړ چې تاسو ټول په یو وار ورشئ – دا پولټیکل ته به سوال وکړئ که یې دا خلک را خلاص کړو – خان لاری راغوښتې وه، تحصیلدار موږ دوه نوکران په دې لاری کښې کښېنولو – لاری روانه شوه – د هر قام مو یو یو مشر را ټولاوهٔ – بېخي ډېر خلک وو چې د یو مشر کور ته ورغلو – دا وخت د ماپښین د لمنځ وو.

ستا به نو څهٔ په یاد وي – په هغه وخت کښې خو د چا په کور کښې دومره لوښي نهٔ وو – دا چای هم د چا، چا پر کور پیدا کېدې – دهٔ د چای ورته وویل – زړهٔ مې ډېر خوشاله شو چې په چای څښلو به لږ او سا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر له روغبړه پس هغه سړي له کوراوبه راوړې ـ بدنې لړوې موږ پر وار اود سونه وکړو، لمنځونه مو وکړو ـ یو یو راتلو کښېښستو چې را پوره شو. دهٔ وویل
"خیرګډیه! بیا څنګه را ټول شوي یاست"؟.
چا به ویل تهٔ وراسه ورته وکړه ـ چا به ویل تهٔ وراسه ورته وکړه ـ اخیر یوهٔ سپین ږیري د خان کیسه ورته وکړه.
دهٔ لاس له خولې واخیستو چې څهٔ پر خولهٔ ورتلو هغه یې ویل ـ اخري خبره یې دا وه "دلګانو! ما ټول عمر لاس چپه نیولي وو چې خدایه! تهٔ یې ور پېښه کړې ـ اوس خدای ور پېښه کړې ده، دوی دلګان را روان دي خیر یې غواړي ـ ولاړ یېږئ ـ په خدای که مو تر ما بله بلا پیدا کړه" ـ کورته یې ور ږغ کړو "دا چای مهٔ راوړئ ـ د کلي ماشومانو ته یې ور کړئ".
موږ ټول ساړه سارهٔ را روان شو ـ په لارې تولو ویل "دا دله خو لېوني دی" ـ چا څهٔ ویل، چا څهٔ ـ خو چې وخت تېرېدو زهٔ چې په دې پوه شوم چې "هغه سړی نهٔ وو لېونی، لېوني موږ وو" بیا یو ګړی چپ ناست وو ـ چیتایې په ژړغونې ږغ دا سې ماته کړه.
د زهیرو زړو په حال
مهٔ کې خبر مسمانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــه دې وخــت کښــي مــلا ماجــت تــه راروان چــې مــا د رخصت لاس ور کړی "کاکا ! د خدای په امان".
دهٔ بېخــي دېرد شــېې ست وکړوــ مــا خپــل عــذر پــېش کــړو چــې را روانېــدم دا کــاکړی مــي پــه دې خــاطر وويلــه چــې کاکا مطمینه شي چې دی زما په خبره پوه شوو.

د زهــــيـــرو زړو دوا دی
باد راوالوت له خوا ستا دی

زهٔ چې لــه کاکــا څخــه راروان شــوم ــ پــه لاره مــې تــر کــوره پــوري د ږوب د سنز خېلو غاړې په لو ړ ږغ ويلې

يـــو ستزر دوولـــس زويـــان
پـــر گـــو ســـه تـــل اوري بـــاران

دبـــانېې دغـــره پـــرســـــر
نازک بــه جنگ کاوی اېکـــړ

د نازک دوبــی دورې دی
سيستان ســـوړدی کهٔ ناهېل دی

ليانازک پــرسيستان لـــوړدی
ږوب يې خلاص کی کهٔ ليا اړدی

دبنگل پـــه مـــرگ خـــبرســـو
ږوب لـــه بيا فـــرنگيان ترسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روزې اختربــــه راسي
سپرکۍ څوک به د راباسي

بنګل مړ ظريف ترلی
پررېوب غردی نرېدلی

پرشنکۍ د انورپل دی
بل يې سپين ګل بارومل دی

پرشنکۍ به نه ختې
ګل بارورودله به راتلې

سي شنکۍ تانه يې کنبه
ګل بارو سپوروی که پياده

سپينه خولکه پياله
پراوبونا سته بخت نامه

قام د پرې سي پرنيمي
بخت نامه مچ له ورې پېکي

سورد مړکی سيک زخمي
بختنامې خان د کی غازي

خود ده بې تراوس مړونه
بختنامې سره کولاسونه

وزيرخان يای مه ورځۍ
په کورم کې بوی دی د بېړۍ
زه يې وئيستم له تاخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیـر خـانـه امېل واخـه
بـازدنـه یـوړی ترتـاکه
پښې دمـاتې سه بـوراکه
د نیلې کـولـمې د پـرې کې
بـازه لانـدې رسـالې کې
بازېې مـړکې جـنو کښېنه
ملخی مـه وره دروازې لـه

میمې تـول کـه خپل هلکان
دویم کارتوس ورکی شیرجان
تـرېې کی د ړوب تـرمـیان
د مچ پانسی لـه ورې شیرجان
د شـیرجـان د پـانسی نـاره
خـواره سـوې زرېـنې زاړه
مـامـه جـانـه نـه راځې
یاغې ځنګل مامتې سـوې
د نـواب پـر ځنګ بـه تلې
ډنګـره نیم سترزخـېل وې
شـین مـوټر په رود به تلی
شـهزاده غـرونـړېدی
ړوب لـه رالـه پـرنـامـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزيای غوارم شهزاده
نـه پرولنګ سته نه پرکور
پـرکمـه روند زرغـونې يور
پـــه ګـرنګ راوخـــتم
دروب پـه ديـدنه مـرېدم
دعوه ګـيرد کــښېنې غلي
روب کلا سيف الله لــولـي
يــو اخـتـو بـل شـېرعلي
دواړه مضبوط مرګيـان دی
اخـتـو مـــــر شېرک بندي
پـر روب لاری بې پـروا ځي
سپيني خـولې ژړ چارګلان
رالې روبې د خـراســان
راکـوي بـه خـولــه ضـرور
نـه يې د روب د نـواب لـور
يـو ننګـرد ميا سخـي دی
بـل پـه روب کې د لـونې دی

لـه دې غـاړو پـس چې راپورتـه شوـ سـترګې يـې لـه اوښکو ډکې وې.

لېـونی: "مـرې کـه يـې وژنـې! کـاش! چـې دوی لـه داسـي پاکو ميئنو سره بې انصافي لا مۀ وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به دا خیال وي چې دی خود سنزخېل دی ــ زهٔ سنزرخېل نهٔ یم خو د سنزرخیلو سیمه یم.

دوی وای "یو خت د یو بل خېل سړي دا غاړه خود د سنزرخېل له خولې اوربدلې وه

یو سنزر د ولس زویان
پر گوسه تل اوري باران

دی چې له هغه روان شوي وو په لاره یې څو واره دا غاړه په لوړ ږغ پورته کړه

یو سنزر د ولس زامن
پر گوسه تل باران وربکي

څو څو واره به یې وویله، نهٔ سره سمېده. اخیر یې وویل "هغه سنزرخېل ماما څهٔ وړ ویله چې دا سې خوند به یې پې وکړو".

په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه. هغه ترکی نرسه دننه راغله. دی چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(14)

نرسه چې ووتله نو ما ورته ویل"یاره! هغه خپله کیسه راته وکړه. تا کیسه په بله خوا بوتله. دا غاړې ماړې، سترزرخېلۍ دا بیا چیش دي. هغه ستا د لېونې جانان کیسه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! دا دي ښهٔ وکړو. هغه خو مې بېخي له یاده وتلې وه. پرکوم ځای پاته شوه".؟

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! که زهٔ پر بله خوا تلم. راګرځوه مې خو درته معلوم یم چې په بجو کښې یې نهٔ یم".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! یو ورځ بریال د موټې ماما دوکان له راغلی ویل یې"ماما ! دېر د بغت مو کړی دی. خوښه دي نهٔ ده چې په سېل لاړ شو. زمونږ باوری چې له ښار څخه یو څو کلومېټره لرې ده هغه به هم ووینو. یو به چکر شي بل به لږ وخاندو. هغه د شپون مېموري به هم په ښه(ایل سي ډي) کښې در ښکاره کړم. ما خو خپله کتلې ده خو غواړم چې تاسو یې هم وګورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو ورسره خوښه کړه.

ښۀ ولاړ ماخیګر بریالی راغلی.موږ ورسره روان شو چې تر ښار ووتو، شا و خوا شینګښتي خوره وه. تازه تازه هوا ،سړک د باغونو په منځ کښې تېر شوی وو. بریالي موټر سم د سکو(کیشپ)په قدم روان کړی وو ،نۀ د سوی په قدم. د سړک له اړخ سره د اوبو لښتی بهېدلې.د اوبو شوړهار د موټر په ږغ کښې هم اورېدل کېدو. ځای ځای به ښځې پر تالاب ناستې وې چې موټر به یې په نظر شونو ژر ژر به یې د خپل پړوني ځاک ونیوو.

هر ځای چې به ماشومان ولاړ وو،چا به لاسونه ښورول،چا به د موټر د تېرېدو په وخت کښې نارې را پسې وهلې.لېوني جانان به ترډېره پورې تر شا پسې کتل . موږ به پر لېوني جانان خندل. لېوني جانان او ماما به موږ دومره وخندولو چې پر تشو به مو درد شو.

په تلو تلو کښې بریالي موټر ښي اړخ ته پر یوه کچه لاره وګرځاو. دغه سړک که څۀ هم کچه وو خو ږغل یې هم پر هوار کړی وو.دوړه یې نۀ کوله.

له دې ځای څخه د بریالي باغ شروع شو. په باغ کښې یې د سړک له یوه او بله اړخه ډېر ښایسته ګلونه ینبي وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه راکښته شو، د ګلونو ښایسته خوشبويي داسي ښایسته ځای چې تیار پارک وو. د ګلونو په منځ کښې چمن وو. بالښتان پکښې پراته وو. موږ هم هلته کښېنستو. د دوی کښې (بزګر) چای راوړلې. بیسکوټونه او بادام هم ورسره وو.

لږ وخت پس د بریالي پلار هم په باغ کښې تللی وو چې راغلی یوار یې لا د موټر په خوا د تلو هڅه وکړه، بېرته راوګرځېدو. خدای شته زۀ پرېشانه شوم چې دغه بیا څنګه دلته راغلی دی.؟

دۀ تر رارسېدو له مخه خندل. له موږ ټولو سره یې روغبړ وکړی ویل یې"زرۀ خو مي غواړي چې ستاسو په شان لټي وکړم خو څۀ وکړم. یو وخت تېر دی بل زموږ لوي اجازه نۀ راکوي. ستاسو لېونتوب او لټي بېخي ډېر خوند راکوي. خو د خپلو له وجې نه شم درسره کښېنستای بیا به وایي چې دی هم لېونی دي.

دا بریال ډېر بې لارې هلک وو. هغه هم د دۀ قصور نۀ دی، قصور زموږ دی. موږ خپل ماشومان د علاقې له عامو خلګو سره نۀ پرېږدو. د دوی تربیت داسي وشي چې بیا زموږ له اختیار څخه هم ووزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی چې له کومه وخته ستاسوسره ملګری شوی دی،له هغه ورځې یې بیا داسې حرکت نهٔ دی کړی چې زهٔ یا یې مور په خفه شو. یو سهار وختې راپورته کېږي لمونځ په جمع کوي. سبق له پروخت څخه پروخت راځي .هان خو دا خپل تربرونه او همزولي څيني ناراضه دي. ورته وايي"دا لېونيان او لغړيان څهٔ کوې"؟
خو دی یې داسې ځواب وکړي چې هغه په ځان حېران کړي".
ما پوښتنه څيني وکړه.
"حاجي صېب! دا ولې تاسو خپل ماشومان له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدی؟".
حاجي صېب: "زویه! بس خپل غرور مو په غاړو کښې لوېدلی دی. نور څهٔ دي".
د بریالي پلار ویل تاسوخپل مجلس وکړی.زهٔ ځم.مورېِ رخصت ور کړی.
موږ بېرته راغلو خپله ګپه مو شروع کړه.لېونو او موځي ماما ښهٔ وخندولو. په دې وخت کښې د بریالي دوی کشي (بزګر) شنې چای راوړې . موږچای څيښلې نو ما له بریالي څخه وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بریالیه ! په تا سو کښې دا پېښې ولې نهٔ کېږي؟".

بریالی: "یاره ! ډېر چالاکه یې . تهٔ بیا اوس له ما انټرویو اخلې.څه ستا خوښه ده !

په اصل کښې خبره دا ده چې مونږ خپلې پېښې ځای پر ځای حل کړو. ستاسو رنګه خو نهٔ یو چې یو را شي وایي"پلانکی حق نهٔ را کوي بل را شي پلانی ناحقه دی". هلکه خو له پلانکي سره په یو بل چا حساب وکړه.مونږ ته د څهٔ پاره راځې . مونږ خو له خدایه دا غواړو چې یو څوک راشي بیا یې نو مونږ ته را پرېږده".ویې خندل.

"یاره! تر دې پورې یوه خبره را په یادشوه.یوه ورځ ډېر خلګ را ټول شوي وو بابا ته مې راغلو.یو دوو کسانو یو بل ته د ورسې کولو ست وکړو.اخر یوه قسم وکړو هغه بل وینا شروع کړه.

د هغه په وینا کښې کله یو ورو غورزه کله بل دبل په هغه کښې ، چا به ویل"پلانکی او پلانکی ستاسو مخالف دي، چا او چا به بل په ګوته کړو". یو سړی چې تر اخره چوپ ناست وو.

بابا هغه ته وویل"پلانکیه!تهٔ یې په زوره راویستلی یې. که تا دوی راوستلي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سرې يوه ګړۍ چوپ ناست وو بيايې ويل "مشره ! که رښتيا درته ووايم راغلي خو په دې وو چې له تاسره پر يو څو قومي خبرو وږغېږو لېکن خلګو خبره څۀ بلې خواته بوتله.

زۀ به څۀ داسې خبره درته وکړم . تۀ داسې وکړه چې دا ساده خړ پر اولس چې پوندې يې چاودلې وې، ږيرې يې له خاورو ډکې دي، دا د څان کړه . په خدای که دې د دنيا يو طاقت هم خواب وکړي".

بريالي وويل ياره داخبرې پرېږدی له دغوخبرو زه کور تنګ يم،ماماته يوڅوګېې لاوکړه داسې ښه خوند يې وکړ.

ما هم څان لږ تکيه کړې.ماما د شاه بهرام د بېب نکل شروع کړې.د ډوډۍ خوړلو تر وخته پورې نکل شروع وو.شاه بهرام يې دومره غټ کړی وو چې پوره ښار به يې پر اوږه را اخيستی وو چې په نکل کښې به د خندا څای راغلی، ليونی جانان به پورته شو، پر پونده به څرخېدو.اتڼ به يې شروع کړ.په دې وخت کښې ډوډۍ راغله.

د ډوډۍ خوړلو پس بريالي(ايل سي ډي) خونې ته راوړله .سمه يې کړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپانهٔ مېموري يې ور واچوله. د شپانهٔ په مېموري کښې د کوچيو نجونو داسې عکسونه وو (يوې ښځې به مېږي لوېشلې بلې به د اوبو ګوډې را اخيستې وو بلې به ډوډۍ پخوله. د رمو د غرهٔ په سر کښې د مېږو او ورو وريو د رمو عکسونه، اوښان او خرهٔ په کډو بار، په سر کښې يې چرګان او واړه وري، واړه ماشومان. د شپون له يوې ډېرې ښايستې نجلۍ سره ګډ عکسونه. د شپون د شپلۍ بېل بېل ږغونه خو يو دوې داسې وېډيوګانې چې ښځې د کتلو نهٔ وې) مور ورته حېران دريان شو.

بريالى: "تهٔ دا غريبان وګوره په موبايل هر رنګه عکسونه باسي. وېډيوګانې جوړوي. د دوی خو دا خيال دی چې بل څوک يې نهٔ شي ليدلای، کله چې موبايل د موبايلونو دوکان ته يوسي، هغه يې ګرده مېموري په خپل کمپيوټر کښې کښېږدي بيا يې نو په پيسو خلګو ته په موبايلونو کښې ور اچوي.

دی خوار خو لا په دې هم نهٔ دی خبر چې مېموري ريکور کېږي هم. دا تېزه دنيا، مړي له قبرونو را باسي يعني ډيليټ شوې مېموري ريکور کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې د ماښام ډوډۍ او ترکۍ نرسه يو ځاى سره راغلو. د ډوډۍ له خوړلو پس بې ځۀ ويلو لېونى جانان ولاړ شو پر کټ وغځېدو. ما هم اودس او لمونځ وکړو ويدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(15)

په هسپتال کښې مو د پرې شپې وشوې. سهار وختي ور خلاص شو ــ زما کشر ورور روغانی راوړې، کومې چې ادې زما د پاره ورکړې وې. لېونی هم را وېښ شو ــ زه پوهېدم چې زموږ خبري اوري

لېونی: "مرې که يې وژنې! د ادې د لاس روغانی دي ـ تر ادې قربان شم. څومره بې مفاده مينه يې ده. له هسپتاله څخه چې رخصتېدو له ادې سره به وينو ـ بختوريې چې مور دې ژوندۍ ده او هم دې ګرانوي".

هر وخت چې به چای، ډوډۍ يا د خوړلو بل شی راغلی لېوني به اتن شروع کړی خندل به يې خو په دې ورځ به يې يو خل ماته بيا زما ورور ته بيا د روغانی په خوا حېران حېران کتل بيا داسې وچ شو لکه بت. تر سترګو يې اوښکې را روانې شوې. داسې ښکارېدو لکه په سوچونو کښې چې ډوب وي ـ زۀ په دې پرېشانه وم ما ويل "بې هوښه نۀ شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروور ته مې رخصت ور کړی، زۀ د لېوني څنګ ته ورغلم ور سره کښېنستم . په خپل دوسمال مې اوښکې ور پاکولې . دۀ مې لاس ونيو، په اشاره يې منع کړم زما پر لاس يې خپل دواړه لاسونه وګرځول ـ ښۀ تر ډېره پوري يې وژړل بيا را کښېنسته شو . په چپه خولۀ سره يې روغانې له چای سره وخوړې.

ما يې هم خاموشي نۀ ماتوله چې له چای څخه فارغه شو، ماته يې په خېر خېر کتل . يو دم يې وخندل.

"مرې که يې وژنې ! نن کيسه نۀ غواړې؟".

ما ورته وخندل.

"ولې نۀ".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! وروور که ! يو ورځ زه، صالو او لېونی جانان د موځي ماما تړې ته ورغلو ـ هغه ماستر (کوم چې شاعر وو) موږ چې کور ته ورغلي وو. هغه کيسه دې په ياد ده ؟".

زۀ: "هو ولې نۀ؟. تکي په تکي مې ياده ده".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! بيا خو نو ډېر د کار سړی يې نو چې د موځي ماما تړې ته ورغلو ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسټربندوال ناست وو اخبار يې مخته خور وو- مور هم د دۀ وخنګ ته کښېناستو .د روغبړه پس دۀ هم اخبار سره ټول کړو-چاى راغلې .ماما هوټلي ته وويل

"دوې چائينکې نورې راوړه .تۀ نۀ وينې چې لېونو راغلي دي".

هوټل والا هم وخندل روان شو.

يو موټر سايکل چې يو ځوانکی هلک پر سپور وو،موټر سايکل يې له لېوني سره نژدې تېر کړی . لېونی را ټولوت،و يې وېرولی .د موځې ماما برش يې په هلک پسې ورختا کړی .هلک يې په ځټه کښې وويشتی.

هلک بېرته راغبرګ شو چې څۀ به يې ويل پر ماسټر يې سترګې ولګېدې .هيڅ يې نۀ وويل . بندوال صېب ورته وويل

"زويه سرې خيال کوي .موټرسايکل وي،که سايکل،که موټر په پام يې چلوي".

هلک په اصل کښې د ماسټر صېب شاګرد وو ځکه يې له ماسټر او لېوني څخه معافي وغوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سوچ وکړي چې"اوس هم په ټولنه کښې د استاد او شاعر قدر شته .که ماستران او شاعران خپله ذمه واري په صحي مانا پوره کړي .پر ټولنه ښهٔ اثر لوېدلای شي".
هغه هلک هوټل والا ته زموږ د چای روپۍ هم ور کړې وې نو بندوال ویل
"تر دې هلک پورې يوه کيسه درته کوم.
خوانان پېغلې تېښتوي .تهٔ په دې خبر يې چې په دې کښې داسې هم شته چې خوراو ورور کېږي .دا خواران په دې نه دي خبر چې زما د مور د دې له پلار سره ياري وه يا د دې د پلار زما له موره سره ياري وه او بل داسې هم شته چې د بل د بنګلې او موټر عکسونه ورښکاره کړي نجلۍ تېر باسي چې ورسره وتښتېږي .هغه د بل په خونو کښې په سوال د ژوند شپې او ورځې تېره وي.
داسې هم شوي دي ياري د يوهٔ ور سره وي کله چې د تېښتې وار شي بل ورولېږي .په شپه کښې د بل تر کوره سره لاړ شي .د بل په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې چې په رڼا کښې سره ووینې نو تجلي حقه حیرانه کښېنې یا له هلک سره یوې تجلي قول کړې وي ور سره وتښتېږي بله .دا خو ښکاره خبره ده چې دا سړی دی که تجلي له عیبه نه دی خلاص".

لېونی: "مړي که یې وژنې !درځه چې خو ډېر ناوخته دی".بندوال ماما ته ویل

"ته به را سره ځې .دا لېونی یو پیر ته بیا یو ما پېژنې .ته به ورته ووایې چې دا مې ورور دی"- ماما ورسره خوښه کړه.

موږ هم را ولاړ شو-ما سټر له مخه شو موږ ورپسې .په تلو تلو کښې یو سرای ته وردننه شو-د یوې خونې ومخ ته څو ښځې او نارینه ناست وو-موږ هم

د دې خونې و مخ ته کښېنستو .یو یو دننه ورتلو-موږ د خپل وار په انتظار کښې ناست وو-دې تنداري ته موکتل چې یو ځوان او یوه ښځه به راغلو هغه خالي خونې ته به تېر شو-نور چې به راغلو هغې بلې خونې ته به تېر شول .یو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې وو بیا به را ووتول .نور به هغې خونې ته ورغلو.

دا یو دوه نۀ وو لکه څومره چې د خونو شمېر ډېر وو دومره هم د دې ښځو او ځوانانو شمېر وو.

زۀ:چې له بندواله مې په قصد پوښتنه وکړه.

"یاره! په دې نورو خونو کښې هم پیران ناست دي؟".

بندوال: "وروره! دا پیر نۀ دی .دا یو ټګ دی د دې پیر په بهانه د ښار نر او ښځې راځي ملاقاتونه سره کوي، خپل مطلب تر سره کوي".

زۀ: "تو دا پیر په دې بد نۀ وړي؟".

بندوال:"یاره! یو خو تۀ خان نۀ پوه کوې .سر خلاص کړه یاره!".

څۀ وخت پس زمونږ وار راغلی کله چې خونې ته ورغلو- په خونه کښې یو سپین ږیری ګرډی سړی ناست وو چې مخ ته یې یو وړوکی تېبل، پر هغه سر بېره سپین کاغذونه،قلم او دوات پراته وو ، مونږ کښېنستو.

پیر: "دا مو څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موښي ماما: "ورور مې دی".

پسر:لېوني ته وکتل ."عجبه خلک یاست چې قریب ترمرګه ورسوی یا یې تر دېرو بیا یې را ولي".

زه:"اخوندزاده صېب اوس بهٔ خدای کوي تهٔ به کوې".

پسر:"اوس به د کلونو ناروغه په یوه ورځ رابانددي جوړوې، که نهٔ شو جوړ تهٔ یې بل ملا یا ډاکټر ته وړې .په ما پسې به ږغېږې چې د دې سړي دم او تاویزیو کار نهٔ کوي".

موښي ماما:"اخوندزاده صېب! بله خواته نهٔ ځم .پېر دېرو وګرځېدم فائده یې نهٔ کړه وه .اوس به خدای کوي تهٔ به کوې".

دهٔ چې د لېوني لاس پسر هغو سپينو کاغذونو برسېره کښېښودی، په قلم یې سوکه سوکه وتکاوو.ولیکه د دهٔ ناروغي.

هغه کاغذ یې له هغه نورو را بېل کړو.په خپل لاس کښې یې نیولی وو.ماماته یې باکس په لاس کې ورکړو، یوه تېلۍ وه،تر دې کاغذ لاندې یې وګرځوه .ماما چې تر کاغذ لاندې تېلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوله چې کله پر کاغذ توري ښکاره شو .زما د زړۀ ترک شو،وویرېدم.

په زړۀ کښې را وګرځېدو چې رښتیا ته سره ودرېدو.

پیر وخندل.

پیر:"په دې سرې تعویزونه شوي دي .اوس به که خیر وو د غویي هډ راکوې".

ماما:"خود یې درکوم.دی دي خدای را جوړ کړي".

یو څښت تعویزیې ورکړو.

پیر:"دا واخله .خدای به یې جوړ کړي . پوخ تعویز به که خیر وو،هغه ورځ درکوم چې غویی دي را ویستو".

چې را ووتو سل روپۍ مو پر هغه تېبل کښېښودې

پیر: په ترخه لهجه وویل.

"ډاکټر ته چې ورشئ هم فیس ورکوئ،هم د زرو روپو دوا اخلئ .که وار د شکرانې شي بیا سل روپۍ بړدی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را ووتو .په لارې مو له بندوال څخه د کاغذ پوښتنه وکړه.

بندوال: "کاغذ يې په شيدو ليکلى دى يا د پياز په اوبو.دا دومره کيسه نۀ ده".

لېونى: "مرې که يې وژني !دا ښځې اوس تولې د عزت منو کورنيو وي ؟".

بندوال: "نۀ ځيني هغه ښځې دي چې زۀ دې اوس ورولم".

زۀ: "چېرې ځو ؟ څنګه ورځو ؟".

بندوال: "هغو جونګړو ته".

لېونى جانان: "مرې که يې وژني !څنګه ورځو چې نۀ دوى موږ پېژني نۀ موږ دوى پېژنو".

بندوال ماستر: "تۀ بې غمه شه .ما پرون لا يوۀ ته روپۍ ورکړې .دى مې پوه کړ- تا سو هسې په ما پسې راځئ".

ماستر روان،موږ ورپسې شو چې جونګړو ته ورسېدو،يو تورکى خوان ولاړ وو-خيرنه خولۍ يې په سر وه،دى له مخه موږ ورپسې شو-په جونګړو کښې روان وو، ځادرونه مو پر سرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولي وو چې په يوه جونګړه کښې موږ دوه د ښار ښۀ مشهوره کسان په سترګو شو چې تر هغه تېر شو، د دوی جونګړې ته ورد ننه شو. موږ کښېنستو هغه خوان پر خپله مور ږغ وکړ.

موري: "هغه واورګی، چيرې ده. ورته ووايه چې چای پخې کړي".

ماته يې خوند نه راکاؤ. رښتيا خبره وه چې هم شرمېدم، هم وېرېدم نو مې بندوال صېب ته سوکه وويل چې "چای څۀ کوو څو".

بندوال: "تۀ صبر وکړه. زۀ په چل چل کښې خپلې پوښتنې څېنې کوم. غواړم چې تا سې دا هر څۀ په خپله هم ووينی هم يې واوری".

پنځلس، شل مينټه پس يوه ښايسته نجلۍ، تک سپين انتګي، اوږدې زلفې، تور کاکل يې په سپين مخ خور وور، واړه غابښونه، دنګه ونه دا سې ښايست چې ما په خپل ژوند نۀ وو ليدلی. ښکلې جامې دا سې ښکارېدو چې دا هر څۀ زموږ د پاره شوي وي. چای يې راته کښېښودې، واړه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختـدل .هغـه ځـوان کـوم چـې یـې مـوږ راوسـتي وو ،هغه ورته ویل.

"واورې !دغـه دي هغـه ځوانـان مـا چـې پـرون درتـه ویلي وو".

بندوال: "(تورکي ځوان ته)واورگی دي څۀ ده؟".

ځوان: "کوروډانه مې ده".

زۀ حېـران شـوم چـې خدایـه !تـۀ دا تـورکی او دا ښایسـته ښـځه .دې حېرانتیـا مجبـوره کـړم نـو مـې ورتـه وویـل چـې "واوره لـه کومـه ځایـه ده او څوکـه ده؟".

ځوان:"واوره زما د اکا لور ده".

دې خبرې لا پسـې نـور حېـران کـړم چـې څنګـه کېـداى شـي مـوریـې تـوره، پلاریـې بـې خولـه بیـا څنګـه ده واورې جـوړ او رنـګ لـه دوى څخـه بېـل دى .زۀ لا پـه دې سـوچ کښـې وم چـې د واورې مېـړۀ او مـور ووتـو ویـل یـې چـې "تاسـي لـه واورې سـره ګپـه وکړئ،مـوږ ګرې پـس راځـو".زما زړۀ لا پـه تـو پونـو شـو چـې دا بیـا کومه معامله ده.

واورې پرونی له سره کښته کاوو ،بندوال ورته ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"واورې! تکرې پر سر سم کړه. مورډ هغه نيت خلک نۀ يو، نۀ دلته تا له د دې د پاره راغلي يو چې تا ته په سپک نظر وګورو- موږ يوازې له تا سره په دې نيت وينو چې له تا څخه يو څو پوښتنې وکړو- له دې خبرې سره د واورې پر مخ د خوشالۍ رڼا له ورايه ښکارېده.

دلته زۀ هم مطمينه شوم او بندال پوښتنه ځينې وکړه. "واورې! دا خلک چې دلته راځي، په دې کښې ستا خوښه موجوده وي؟".

واوره: "نۀ زما خوښه نۀ وي. دوی پر موږ پېسې اخلي، خپله هيڅ کار نۀ کوي. دلته خلک راولي. اوس تا ويل چې موږ داسي خلک نۀ يو، زۀ ډېره خوشاله شوم. دا اول وار دی چې دې جونګړې ته اول وار داسي خلک راغلو چې هغه داسي نۀ کوي".

زۀ: "واورې! يوه پوښتنه کوم، شرمېږم هم. دا تۀ ولي له دوی څخه په رنګ جلا يې؟".

واوره: "دلته خو رنګا رنګ خلک راځي نو زموږ اولادونه خو به خامخا رنګا رنګ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري مېرۀ يغ را وکړ چې ژر کوئ .تر ماښامه پوري قول خو مې نۀ وو سره کړی،نور مېلمانۀ راغلو.

زۀ: "واوري د دې دوو خبرولا ژر ژر خواب را کړه".

واوره: "لکه څنګه؟".

زۀ: "يوه دا چې تا سو دا نۀ غواړی چې له يو ښۀ عزت مند سره وادۀ وکړی.

بله دا چې دلته دا خلګ راځي .په دې کښې و تاته دا درک در کوي چې دا خو د هغه سړي ورور يا زوی نۀ دی چې پرون يا هغه بله ورځ راغلی وو".

واوره: "د عزت ژوند به ولي خوند نۀ را کوي خو دا خپل خاندان نۀ شم پرېښودلای.

بله دا چې زمونږ له دې سره کار نشته چې دا د چا زوی يا ورور دی خو دا کومې روپۍ چې پر مونږ اخيستل کېږي،دا هم زمونږ په ښه نۀ دي .دا دوی پر کرکانو او چرسو ور کوي".

زۀ: "واروې! ستا يې کورودان چې مونږ ته دې پاک خوابونه را کړو او په مونږ دې باور وکړ چې مونږ دا د دې د پاره نۀ کوو چې ستا سو توهين وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـا مـو عزتونـه واخلـو .دا صـرف او صـرف د ټـولنې دا صـلاح د پـاره کـوو چې لـه تاسـو سره ولـي داسـي کېږي؟
مـوږ هـم خپـل سـرونه پـټ کـړو چـې راووتـو، راغلي مېلمانـهٔ هـم داسـي خلـک وو چـي ځـان يـې د هـر صـفا صفا کاوو.
لېـوني جانـان: "مـري کـه يـې وژنـې! لسـمه ورځ مـاخيګربـه زمـوږ هوټـل تـه راشـئ، زمـا مېلمانـهٔ ياست".
زهٔ: "ستاسو هوټل چيري دی؟".
لېوني جانان: "مري کـه يې وژنې! هغـه اولـه ورځ چې پکښـې ناسـت وم، تـا وپېژنـدلم .هغـه چولـه چـې کـوي زمـا مشـر وروردی .دا چـائينکې چـې وړي زموږ تر ټولو کشر ورورد ی.اوس د الله په امان".
موږ: ورځه پر خدای مو سپارلی يې.
پـه دې وخـت کښـي بيـا دروازه خلاصـه شـوه، هغه نرسـه د ننـه راغلـه .ليـوني اتـڼ واچاوو.لـه اتنـه پـس زهٔ او نرسه دواړه راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(16)

لېوني: "مرې که يې وژنې! په تاکلې ورځ هوټل ته سره راغلو.

لېونی جانان: بندوال ماستر هم راغوښتی وو-ټول په هغه موټر کښې سپاره شو چې لېوني په کرايه نيولی وو چې له ښاره ووتو، موټر دښته ته وګرځېدو، په شګو او بوټيانو کښې روان وو چې کله موټر ودرېدو موږ راکوز شو.

ماجت مو وليدی چې د لېوني وکور ته د ېر نږدې وو- ملا د ماجت شا ته د محراب وڅنګ ته ولاړ وو، په غوږو کښې يې ګوتې نيولې وې اذان يې کاوو".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! ماجت ته څی که لمنځونه کوو کوو".

ماستر: "کور لمونځ زۀ درکوم".

د ميلمنو خوني ته دننه شو-ډ ېره غټه خونه وه چار پېره نالې هوارې وې، بالښتونه پراته وو-درې څلور الماري چې له کتابونو ډکې وې-موږ لمنځونه وکړو-د کلي سپين ږيري او خوانان هم له مولوي صيب سره لس دولس وو چې راغلو-موږ ورولاړ شو په لاس مو پر خپل وار له هر چا سره روغبړ وکړ چې موږ بېرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو، د لاس مینځلو اوبه هم راغلې ـ دسترخوان هوار شوـ د ښوروا کاسې راغلې، ورسره ښې تورې او سپینې غوښې هم راغلې ـ ډوډۍ وخوړل شوه ملاصېب دعا وکړه دسترخوان ټول شو.

یوه سپین سرې(لېوني جانان تر لاس نیولې راوسته) د یو بل سپین ږیري وخنګ ته یې کښېنوله ـ موږ له هغې مورکۍ سره روغبړ وکړ چې کله له روغبړه پس چېتیا خوره شوه.

لېوني جانان: چېتیا په دې ډول ماته کړه.

"مرې که یې وژنې! دا زما مورده چې په ټول کلي کښې په بې شرمه ترور مشهوره ده ـ موږ ورونه د بې شرمې په زامنو مشهوره یو ـ دا زموږ مورکومه بې شرمي کړې ده ـ دا خو به په اخیره کښې درته ووایم او که رښتیا درته ووایم زۀ دې بې شرمې مور ودې کار ته مجبوره کړم یا هغې ورځې چې د یو چا جوګۍ اور اخیستی وو ـ چا خاوري پر غور ځولې، چا اوبه ـ ښځو چیغې وهلې چې د شپږو میاشتو ماشوم دننه پاته دی ـ خلک ډېر ولاړ وو خوځوک د اور او هغو کارتوسو له وېرې دننه نه ورتلو (کوم چې په صندوخ کښې پراته وو) ـ ما توکل کړی پټو(څادر) مې پر ځان راتاو کړو ـ ځو بالټۍ اوبه مې پر ځان تویې کړې، په بسم الله سره وردننه شوم ـ هغه د شپږو میاشتو ماشوم مې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې تر اوړ راویستو چې کله هغه ماشوم مور په غېږ کښې ونیوو.

زۀ کښېنستم د دغې جوګۍ په اوړ کښې وماته تول پښتون ښکارېدو او دا ماشوم یې نوی نسل ـ دا چې په ټولنه کښې مې ځان لېونی کړو، سبب یې دا وو چې له هغې ورځې دا ټولنه وماته هغه جوګۍ ښکارېده ـ نوی نسل هغه ماشوم او دا کار بې له لېونتوبه کېدو هم نه ـ نن که زۀ د کلو په لېونتوب کښې روغ سر کور ته راغلی یم ـ هغه د دې دوو کسانو برکت او مرسته وه چې نن یې زۀ د احسان بدل نۀ لرم ـ تش په شکریه یې عذر کوم ـ دا هغه کسان دي چې نه ستړي کېدونکي دي ـ دې دوو کسانو له ما سره په دې کار کښې ډېرې ستړې یوړې او ډېرې بدې بدې خبرې یې وخغملې.

دې دوو کسانو ته نۀ ما خواست کړی دی، نۀ مې څۀ معاوضه ورکړې ده ـ کله چې زۀ په لېونتوب کښې دې دوو کسانو وپېژندلم نو زما یقین شو چې په ټولنه کښې سړي شته، اعتبار نشته ـ خیر را به شو ښځو ته ـ له هر چا چې مو پوښتنه وکړه یا یې اوس له تاسو کوم چې ښځه څۀ ده؟ ـ هغه به ووایي چې "ښځه ډېره عاجزه مور، خور او لور ده". دا هر یو درسره مني.

که ورته ووایې نن مو بېدا درې کسان له تاسو دا پوښتنه کوو چې له هغو عاجزو او مظلومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکېږي ـ ظلم او جبر ورسره کېږي ـ خلک يې تېرېا سي ـ پنځـه پنځـه يـوې ښځې تـه ورځـي ـ پـه عکسـونو او وېډيوګانو يـې د ښـار دوکانـداران کاروبـار کـوي ـ تـول پـه خبـر يو ـ نـن نـه خـان شـته، نه مـلا، نـه ملک، نـه پير، نـه فقير چې راپورته شي چې دا ولې کېږي.

ستاسو بـه يـاد وي چې کلـه دلتـه جنـګ راغلـی ـ د جهـاد پـه نـوم چنـدې کېـدلې چـې مسـلمانې خونـدې مـري ـ مسلمانې مندې سرتورې شوې.

نـن هغـه خلـک چيـري دي چې راشـي ويـې ګـوري ـ دا خـو هغـه خوندې، منـدې نـه دي چـې د جومـاتونو پـه دروازو کښـې ناستې دي خيراتونـه غـواړي ـ دا هغـه دي کـه نـورې چې بلـه زه دبلـې ژبـې اوبـل مـذهب نـه کـوم ـ انسـانيت خبـره بېخي نه کوم.

دا د هغـو مسـلمانو مجاهـدينو خونـدې او منـدې دي چـې نـن پـه لڅـو پښـو زمـا او سـتا پـه بـازارونو کښـې خيراتونـه غواړي".

دلتـه يـې سـترګې لـه اختيـاره ووتـې ـ سـر يـې کښـته کړو ـ څه وخت پس يې له اوښکې ډکې سترګې راواړولې.

لبـونی جانـان: "تـه دې بدبختـه قـام تـه وګـوره ـ ښـځه يـې ډاکټره، اسـتازه نـه ده خوښـه ـ سـوال دې کوي، سـوالګره پـروا نـه لـري ـ پـه دې وخـت کښـې پېر، ملا، فقير، خـان او خوار تولـو سـترګې پټـې کړي دي ـ دا ښـځه نـه وينـي ـ ولـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې ولیده بیا خو یې ذمه واري جوړېږي چې د دې خوارې ښځې سره مرسته وکړي".

بیا یې لکه ماشوم په چیغو چیغو وژړل چې کله یې اوښکې پاکې کړې.

لبوني جانان: "یو بله خبره ـ نن مې دا خبره په غور واورئ ـ که نن د یو څو کسانو د لوټو او خوندو عکسونه په یو او بل دوکان کښې خرڅېږي یا یې ګوري ـ ته پروا نهٔ په کوې، زهٔ پروا نهٔ په کوم نو سبا زما او ستا واردی ـ په خدای که خانه تهٔ پاته شې یا ملا تهٔ ـ که چیري ښځه د خپل حق غوښتنه کوي ـ ملا تا د هر کور و سړي ته سوټی په لاس ور کړی ـ هغه د خپل کور په دروازه کښې ولاړ دی، وښځه ته د وتلو اجازه نهٔ ور کوي.

نن هغه خلک ولې تا ترلاس نهٔ نیسي چې دا بد مرغۍ او بدنامۍ ولي پېښې شوې.

نن زهٔ وخپلو منډو ته دا وایم چې په کومه ورځ ستا مېړهٔ او ملا صېب سوټی وغورزاوهٔ ـ د دود او دستور لمنه یې ونیوه ـ په هغه ورځ که دي لور سوټی نه شو را اخیستای ـ تهٔ یې را واخله ـ وملا او خپل مېړهٔ ته لیکه کش کړه چې نن نو په خدای که زما لور په پټو سترګو په لکونو روپو خرڅه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېري بيا هم جرأت وکړنو دغه حال به يې وي لکه زما د مور چې نن يې هم زامن د بې شرمۍ په نوم پېژندل کېږي.

وهغه بله خواته بيا ازاد خياله ګڼي دي—وايي چې "وښځه ته دومره ازادي ورکړئ چې څۀ کوي هغه دي کوي".

دا غوښتنه دلته هغه خلک کوي چې خپلې خوندې، مندې په څو پردو کښې نغاړي چې کله يې له يوه کوره تر هغه بله بيايي يا يې په پرده کښې د موټر په تورو شيشو کښې تر ډاکتره وړي بيا وډاکتر ته هم ووايي چې دا نور خلک وباسه.

اوس که ښځې يو فيصد اذادي اخيستې ده ـ هغه هم دې اذادو خيالو نۀ ده ورکړې ـ دا اذادي هم ښځو ته دوران ورکړې ده ـ په يو فيصد اذادي کښې ښځو دې ټولنې ته نهه نوي فصيده بدې او بد مرغۍ راوړي دي.

يوه بله خبره، که مو اوس ښځه په پرونۍ کښې نغښتې ده يا مو په څلورو د ېوالونو کښې تړلې ده ـ دا زما يقين دی چې ښځه زياته اذاد ېږي ـ تر ل يې زياته د چا د وس خبره نۀ ده ـ که د څلورو د ېوالونو په ميان کښې نغم (کډی) ورو کاږي لا هم.

زۀ: ،بازک(باومحمد) صالوجان دا درې د دوارو ډلو مخالفه نۀ يو بلکې تجويز دی ـ دلته هغه د چا خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای "پر خپله ښځه د فولادو د پوال راګرځوي د بل پر ښځه یې د شګو د پوال نۀ دی خوښ".

دا ناروغې زمونږ په درسته ټولنه کښې شته۔ دا بیا بېله ده په یو چا کښې لږ، په چا کښې ډېره لېکین خلاص نۀ ملا، نۀ خان، نۀ پیر، نۀ فقیر او نۀ مزدور دی.

د اختلاف حق هم تا سو لری هم یې مونږ۔ خبره د دې خپلې ټولنې کوم۔ زمونږ په خیال تر ټولو ښه خبره دا ده چې په ښځه اذادي وپېژونو۔ زمونږ په ټولنه کښې باید وښځې ته د دې د صلاحیت مطابق ازادي ور کړل شي او تعلیم یې لازمي شي۔ له دې سره سره دا اختیار ور کړل شي چې ویلایې شي، زما دا سړی خوښ دی۔ تا سو ور شئ وېې ګورئ چې ژوند او کردار یې څنګه دی بیا امید دی چې ټولنه پر سکونه شي.

اوس راځم د خپلې مور بې شرمي ته۔ زما مور تر پنځمه سبق ویلی دی ځکه دا بې شرمې ځینې وشوه۔ دا کلیوال ناست دي۔ په مونږ کښې دا دود وو چې هر چا به وادهٔ وکړو۔ دریمه شپه چې به سره یو ځای شو، میړهٔ به یې اول قسم ور کاوهٔ چې له چا سره خو دي یاري نه ده کړې۔ هغې که هر څهٔ کړي وو، مجبوره وه قسم یې خوړلو.

مونږ په کلي کښې د بې شرمې په زامنو مشهور وو چې کله زهٔ په ښهٔ او بد پوه شوم، له موره مې پوښتنه وکړه۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ده مخامخ ناسته ده ـ هغه سپین ږیری چې یې وځنګ ته ناست دی (هغه مې پلار دی) ـ مور کې راته وویل "زویه! کله چې زهٔ راواده شوم ـ پلار دې دریمه شپه قسم راکاوهٔ چې له چا سره خو دې یاري نهٔ ده کړې".
ما ورته ویل "تهٔ اول قسم وخوره ـ تا خو به یاري نهٔ وي کړې" ـ دی ووتو بیا یوه میاشت پس خپل پلار راوستو ـ له هغې ورځې تولې ښځې له دې عذابه خلاسې شوې ـ اوس مورې دې درو کسانو د دې تولنې ناروغي تر خپله وسه در په ګوته کړې ده ـ علاج یې اوس ستاسو کار دی".
لېوني وماته مخ راواړاوو ستا به دا خیال وي چې بازک په کیسه کې څنګ راګډ شو؟
بازک زمانوم دی چې وتاته په هسپتال کې پروت یم ته مې لېونی بولې
په دې وخت کې دروازه وټکېده زه ورولاړ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(17)

سهار وختي را پورته شوم، اودس او لمونځ مي وکړدی مي هم را ويښ کړی ، راووتم هوټلي ته راغلم د چای مي ورته وويل ـ مخامخ بېکری ته ورغلم يو ښهٔ کېک مي راواخيستو بېرته راغلم ـ لېوني هم اودس او لمونځ کړی وو ، تلاوت ته ناست وو ، قرآن مجيد يې په دوسمال کښې ونغښتلو ، لوړ يې کښېښودو ، بېرته راغلی پر کټ چوپ چاپ ناست وو. داسي په سوچونو کښې ورک وو يو واريو وار به يې لاس لاهم وښندلی ـ کله چې هوټلي چای راوړلې، دروازه خلاصه شوه، دی د سوچونو له دنيا را غبرګ شو. راغلی له ما سره پر خپور شوي کالي کښېنستو بيا يې هوټلي ته وويل

"ياره ! يو دوې چائينکې نورې راوړه، روپۍ خو يې هسې هم بل ادا کوي ـ ما چای واچولې ـ دهٔ ژر ژر يوه پياله ورپورته کړه.

زهٔ: "دا کېک در واخله".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! ما خپل کار ته پرېږده".

پياله يې کښېښوده، ولاړ شو، پر يوه پښه وڅرخېدو.

واړوئ، واړوائ، لاسونه راواړوئ راواړوئ

سپين مړوندونه په اتڼ کښې خوندکوينه

نجونو واړوئ ، راواړوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلی چای ته کښېنستو۔موږ هغه چای څېښلې وې چې هوټلي نوري چای راوړلې.
له هوټلي سره سمه هغه ترکۍ نرسه هم راغله۔دې د بېرته وتلو هغه کوله چې لېونی ور وغوځېدو ،ترلاس يې ټینګه ونیوله،راغبرګه يې کړه۔دا هم له لېوني سره سم راغله له موږ سره پر هغه کالي کښېنسته۔لېوني خپلې ناتراشې کولې،ما او دې پر خندل.
ما له ځانه سره دا فکر کاوو چې"ته دا پرېدی ښځه وګوره، له موږ سره دا سې مطمینه ناسته ده لکه موږ چې دوا ړه د دې ورونه یو".
نرسې چې کله خپله پیاله ور پورته کړه،یوه خاشه يې له کېکه هم ورماته کړه.
نرسه:لېونولالا ! نن دې پر خوشاله راته ښکارې".
لېوني: "مرې که يې وژنې ! روغ رمټ شوم ـ نن به ماته رخصتي راکوې".
نرسه: "لالا !دا خو د ډاکټر کار دی".
لېوني: "مرې که يې وژنې !ډاکټر خو به نن راځي".
نرسه: "هو لس بجې پر وارډونو راونډ وهي".
لېوني: "مرې که يې وژنې ! ستا يې په مخه ښه، ستا يې په مخه ښه۔زه نن ستن نه لګوم".
نرسه: "ولي لالا !".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني: "مرې که يې وژنې ! بس زۀ روغ رمټ يم".
ترسه: "لالا ! دا يوه ستن لا پاته ده، دا لا ولګوه".
لېوني: "مرې که يې وژنې ! درته و مې ويل چې زۀ نن ستن نۀ لګوم".
ترسه: "سمه ده".
زه"ترسې ته خوره ! يوه پوښتنه در څخه کوم- تۀ چې دې پرېدو خلکو ته راځې، ولې و ېرېږې نۀ؟".
دې دومره په زوره زوره وخندل، کله چې يې له سره لوېدلې سپين پړونې بېرته پر سر سماوو.
ترسه: "لالا ! سږ مې څلېرويشتم کال دی چې نوکري کوم".
د دې خبرې له کولو سره سمه ووته.
لېوني: "مرې که يې وژنې ! ستا څۀ خيال دی- زۀ لېونی يم که دا خلګ؟"- **زۀ**: "تا دې خدای نۀ کړي لېونی- لېوني دوی دي".
لېونی را وغورځېدو پر مخ يې مچ کړم"وش ! تۀ وماته چارا کړې"؟
اوس مې د ېرې شېې او رځې ور سره شوې وې- د لېوني له ناتراشو سره بلد وم.
زۀ: "تر څۀ پورې دې وويل چې زۀ لېونی يم که خلګ"؟
لېوني: "مرې که يې وژنې ! ما به وخلکو ته وويل چې ښځه دا سې هم کېدلای شي يکې يوازې- د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین نهٔ ده نهٔ یود..........................

زهٔ: "یاره ! قصور په ښځه کښې نهٔ دی ـ قصور په نر کښې دی . د ښځې په هره بدکارۍ کښې د نر لاس وي او بل ښځه تر نر ایمانداره هم وصیله ناکه او مینه ناکه ده".

چې کله لس بجې شوې، دی را ولاړ شو ـ د هوټلي راوړی پتنوس یې پرمخې واړاوو.

لبونی: "مرې که یې وږنې !" ـ زهٔ غزل وایم، تهٔ به یې کسر را سره نیسې".

زهٔ: "سمه ده ـ دې ته مې ښېخې فکر نهٔ وو" ـ د ېر ښهٔ ږغ یې وو چې غزل یې پوره کړه.

چا لـه بـه ورشم تـول بدن مه پارېږي پارېږي
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارېږي
اول خـــونه راځي نـــوبته سفارش نه لــرم
اوس تېروم ځان په رشوته سفارش نه لــرم
صورت مـــه اور اخلي لمبې باندي بلېږي
چالـه به ورسم تـــول بدن مـه پارېږي پارېږي
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارېږي
د دروازې چو کېدار هم دی سترګې وهي
د سپینو خولو خریدار هم دی سترګې وهي
لکه مجنون له خندا شین شین راته کېږي
چاله به ورسم تول بدن مه پارېږي پـــارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري دا داوس ډاکټران سري کښې کاږي
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه، يو ډاکټر څو نور کسان، هم دننه راغلو.
ډاکټر ماته غصه وکړه ما خو ويل چې يو دی لېونی دی

....

اخر يې يو بل ته وويل"دوی اوس اوس فارغه کړه ـ له هسپتاله يې استېډيو جوړه کړې ده"

لېونی: د ډاکټر مخته ور وغورځېدو ـ "مرې که يې وژنې ! ډاکټر صېب ! داچېري ده؟
زهٔ په کښې داخلېږم".

ډاکټر: "تر هسپتال دباندې يې پوښتنه وکړه".

لېونی: ډاکټر لا ولاړ وو ،لېونی زهٔ ترلاس ونيوم،کش يې کړم. "درځه هغه ځای ته خو.دا ډاکټر صېب چې ياد کړو".
ما له کوره راوړي شيان سره راټول ول،ډاکټروونت ـ زهٔ خو د لېوني په رخصت مخکې خوشاله وم خو د ډاکټر خبرې د ېر بد تاثير راباندې وکړې.
ډاکټروونت ،دهٔ ماته حېران حېران کتل ـ بې اختياره مې تر سترګو اوښکې راغلې .داسې پرېشانه شوم لکه له چا څخه چې سکه ورور بېلېږي .ما ويل"که دا مغزي ماتی لاړ،زهٔ به څهٔ کوم". مخ مې په بله خيني واړاوو.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! انديواله ولې دې مخ واړا وو ؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په لاسونو پتې اوښکې پاکې کړې،مخ مې ور واړاوو. دهٔ هغه بشتره په شا کړه،ما هغه نور شیان را واخیستو.دی له مخه،زهٔ ور پسې شوم چې تر هسپتال راووتو، رکشې ته مې اشاره وکړه.رکشه راغله بشتره او نور شیان مو ور وخېژول،موږ هم ور وختو.

لېونی: "مرې که یې وژې ! استاده پر دې لاره درځه".

رکشه چې په ښار کښې لږ لاړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! دلته یې ودروه،کوز شو.مرې که یې وژنې !ژر راځم".

موږ ورته کتل دی هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته یې ښځې د بر تېپونه له مصالې پېمانه ښکارېدو. له هغې خوا چې راغلی ، رکشې والا ته یې وویل.

لېونی: رکشې والاته" سیده پردې سرک درځه".

لېونی: "رکشه ودروه".

موږ ورته کتل لېونی کوزشو هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته یې ښځې د بر د مصالې ډک تېپونه پراته وو له هغې خوا چې راغلی

یوه توره د پلاستیک لوته یې په لاس کښې وه.

لېونی : رکشې والاته" سیده تانې ته درځه".

تانې ته چې ورسېدو ، دهٔ له هغې لوتې خپل شناختې کارډ راویستو، تانې ته ورغلی.له هغې خوا چې راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مرې که یې وژنې !دا یې تهٔ د تانې له کار څخه خلاص- اوس نو درخه چې ستا مورکۍ ووینو".

رکشه روانه شوه، ما لار ور وښودله، کورته یې ورسولو.

ما له رکشې شیان کوزول، دهٔ په کوڅه کښې اتڼ وا چا وو چې شیان مې کورته یوړل، راووتم ورته و مې ویل "راځه تهٔ څهٔ کوې چې ولاړ یې"؟

لېونی: "مرې که یې وژنې !مورکۍ د میلمنو خونې ته را وغواړه". دی

مې خونې ته بوتلی.مورکۍ مې راوغوښته،مورکۍ راغله .

لېونی: "مرې که یې وژنې !تهٔ لاړ شه ،زهٔ مورکۍ ته دوې ،درې خبرې کوم، تازیله مې ده".

زهٔ راووتم کورته راغلم-لږ ګړۍ وروسته مورکۍ راغله د لېونې لوته یې په لاس کښې وه ماته یې وویل

"ورشه هغه لېونی له ژړا شین شین کېږي"—

زهٔ: "ولې؟".

مورکۍ: "څهٔ خبره یم-زویه !چې زهٔ یې ولیدم را ولاړ شو زما لاس یې ونیوو، پر لاس یې مچ کړم ،په چیغو شو-لوته یې زما په غېږ کښې را وغورځوله،دی ووتو-ورشه ویې ګوره چې ځان خوږ نهٔ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې راغلم دی په خونه کښې نه وو-د سرای تر دروازه
راووتم، په کوڅه کښې مې وکتل، لېوني ولوړل که ما پیدا
کړې؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

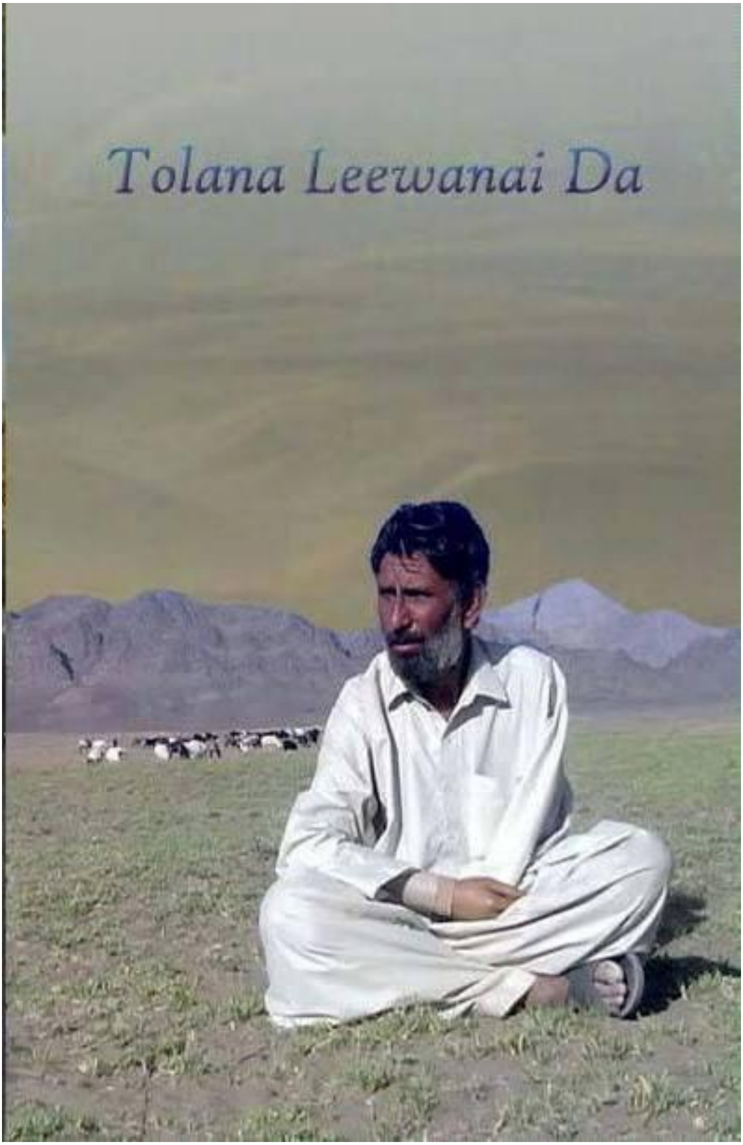

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library